

ВЕЛИКИ КАНОН
СВЕТОГ АНДРЕЈА
КРИТСКОГ

Великїѣ канѡнѣ
прѣвнагѡ Ѡтца нашегѡ
андреѣа критскагѡ ѡ ѡерѡсолїмскагѡ

Упоредно
Српски - Црквенословенски

Пипремио
Ипођјакон Зоран Бобић

Земун 2020

**ВЕЛИКИ КАНОН
СВЕТОГ АНДРЕЈА КРИТСКОГ**

ПОНЕДЕЉАК

У три сата после подне (или кад је уобичајено) улази црквењак, и учинивши поклон старешини, одлази и клепа у клепало 12 пута. И скупљамо се у цркву сви, и учини сваки уобичајена метанија, и мало седимо, док се сви или већина сакупи. Уставши свештеник са своје столице и учинивши обичан поклон игуману, почиње богослужење:

Свештеник: Благословен Бог наш...

Чтец: Слава Теби, Боже наш, слава Теби; Царе небески; Трисвето, и три метанија: Оче наш... и

Свештеник: Јер је Твоје царство...

Чтец: Амин. И одмах: Ходите да се поклонимо... и три метанија, и одмах почиње Псалом 69: Боже, буди ми у помоћи...

И одмах почињемо Велики Канон, делећи га на четири дела са Ирмосом, тако да се заврши у четвртак увече.

**ПЕСНИЧКИ САСТАВ
СВЕТОГА ОЦА НАШЕГ АНДРЕЈА КРИТСКОГ,
ЈЕРУСАЛИМСКОГ
ВЕЛИКИ КАНОН ГЛАС 6.**

Ирмос по двапут

Правимо и на сваки тропар три метанија

ПЕСМА 1.

Ирмос: Помоћник и покровитељ би ми на спасење; овај је Бог мој и прославићу Га, Бог оца мога, и хвалићу Га, јер се славно прослави.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Одакле да почнем оплакивати дела кукавног живота мога? Шта да поставим као почетак садашњем ридању, Христе? Но као Милосрдан дај ми опроштај сагрешења.

Великѣи канѡнъ

прѣкнагѡ Ѡтца нашегѡ

андреа критскагѡ ѡ ѡерѡалимскагѡ.

Въ понедеѣлникъ

пѣркыѡ седмицы сѣихъ постѡкы, на покечеѣи.

**Начинаемъ великѣи канѡнъ, тѡрѡце ѡ на чѡсти четѣре со
ирмосѡмъ, ѡкѡ ѡпѡлнителѡ ѡмѡ въ четѡертѡкѡ кѣчера.**

Тѡрѡениѡ сѣагѡ Ѡтца нашегѡ андреа критскагѡ, ѡерѡалимскагѡ.

Тѡрѡимъ же на кѣждѡ трѡпарѡ метѡнѣѡ ѡ.

Великѣи канѡнъ. Гласъ ѡ.

Пѣснь ѡ.

Ирмосъ, по двѡжды: Помѡщникъ ѡ покровѣтель кѡсѣтъ мнѣ
ко сѣениѡ: сѣи мѡѡ кѣъ ѡ про_славиѡ ѡгѡ: кѣъ Ѡтца мѡегѡ, ѡ
козниѡ ѡгѡ: славно ко прославиѡ.

Припѣвъ: Помѡлѣи мѡ, кѣже, помѡлѣи мѡ.

Ѡкѡдѡ начѡдъ плакѡчи ѡкѡлѡнигѡ мѡегѡ житѣѡ
дѣлѡнѣѡ; коѡ ли положѡ начѡло, хѣтѣ, ѡнѡчѡшнемѡ рѡдѡнѣѡ;
но ѡкѡ кѡгѡдѡтѡрѡкенъ, дѡждѡ мѡ прѡгрѣшѣнѣѡ ѡсѡтѡклѣнѣѡ.

Хајде, бедна душо, са телом својим, исповеди се Створитељу свега, и окани се, најзад, пређашњег безумља, и принеси Богу у покајању сузе.

Превазишавши у преступу првозданог Адама, познах себе обнажена од Бога и вечнога царства радости, грехова мојих ради.

Авај мени, бедна душо, што си се уподобила првој Еви? Јер си вид свој употребила на зло, и ранила си се љуто, и дотакла си се дрвета, и окусила си дрско безумне хране.

Уместо Еве телесне, појави се у мени мислена Ева - страсна помисао у телу, која указује на радости, а храни ме увек горком храном.

По заслуги Адам би изгнан из Раја, Спасе, не сачувавши једну твоју заповест; како ли ћу тек ја пострадади, одбацујући увек животворне речи Твоје?

Слава, **Тројичан**: Надсуштаствена Тројица, у Јединици слављена, узми од мене тешко бреме греха, и као Милосрдна, дај ми сузе умилења.

И сада, **Богородичан**: Богородице, надо и заступнице оних који Те певају, узми од мене тешко бреме греха, и као чиста Владичица, прими мене који се кајем.

Грѣди ѿкалннал дѣшѣ, съ плѣтїю твоею, зиждителю крѣхъ ѿповѣждься, ѿ ѿстаниа прочее прѣжднаго безсловесїа, ѿ принеси кѣхъ къ покалнїи слезы.

Перкозданнаго адамѣ прѣстѣпленїю порекнокѣхъ, познѣхъ еве ѿвнажена ѿ кѣа ѿ прѣнобѣннаго црѣткѣа ѿ сладости, грѣхъ ради моїхъ.

Оубкѣ мнѣ ѿкалннал дѣшѣ, что ѿподобилася еси первѣи еви; кидѣла ко еси злѣ, ѿ ѿзвѣллася еси горѣцѣ, ѿ кондѣллася еси древа ѿ кѣдѣллася еси дерзостноу безсловеснѣа мнѣди.

Вмѣстѣ евы телеснѣа мѣсленна мнѣ кѣстѣ ева, ко плѣти стѣратнѣи помѣслѣ, показѣлѣ слѣдѣа ѿ кѣдѣлѣа прѣно горѣкаго напоенїа.

Достѣнно ѿз едема ѿзгнѣнѣа кѣстѣ, ѣакѣ не сохраникѣ едїнѣ твоѣ, еїе, заповѣда адамѣ: ѣзѣ же что постраждѣ, ѿметѣа кѣгдѣ живѣтнѣа твоѣ словесѣа;

Слава, **трѣичн**: Прѣбѣнна трѣце, ко едїннѣцѣ поклонѣемѣа, козмѣ крѣмѣа ѿ менѣ тѣажкое грѣхѣбное, ѿ ѣакѣ кѣгобѣтѣрѣбнѣа, дѣждѣ мнѣ слезы ѿмилиенїа.

И нѣнѣкѣ, **кѣгородичн**: Бѣце, надежде ѿ прѣстѣтелѣстѣво тѣебѣ поѣмнѣхъ, козмѣ крѣмѣа ѿ менѣ тѣажкое грѣхѣбное, ѿ ѣакѣ кѣтѣа чѣтѣа, кѣюцѣмѣа прїемнѣ мѣ.

ПЕСМА 2.

Ирмос: Чуј небо, и говорићу, и певаћу Христа, Који је у телу дошао из Дјеве.

Чуј небо, и говорићу, земљо слушај глас онога који се каје пред Богом и који Га пева.

Погледај ме, Боже, Спаситељу мој, Твојим милостивим оком, и прими моје топло исповедање.

Сагреших више од свих људи, једини сагреших Теби; но смилуј се као Бог, Спасе, на своје створење.

Усвојивши ругобу мојих страсти, сластољубивим тежњама погубих красоту ума.

Милосрдни Господе, бура зала потапа ме, но као Петру и мени, Спасе, пружи руку.

Оскврних одећу тела мога, и укаљах, Спасе, оно што је по образу и по подобију.

Помрачих красоту душе сластима страсти, и потпуно сав ум у прах претворих.

Подерах своју прву одећу, коју ми изатка Створитељ испочетка, и зато наг лежим.

Обукох се у подерану хаљину, коју ми изатка змија саветом и стидим се.

Милосрдни, и ја приносим сузе као блудница: очисти ме, Спаситељу, милосрђем Твојим.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Вонми нѣо, ѿ возглаголю, ѿ коипоѡ хрѣта, ѡ дѣмъ плѣтии пришедишаго.

Вонми нѣо, ѿ возглаголю, землѣ, вѣдшай гласъ, каюцийсѧ къ кѣѡ ѿ коипѣкаюциѣ егѡ.

Вонми ми, вѣже, иже мой мѣтвнкымъ ткоимъ ѡкомъ, ѿ прими мое тепло исповѣданіе.

Вогрѣшихъ паче вѣхъ человекъ, единыхъ вогрѣшихъ тебѣ: но ѡщедри ѡкоу кѣѡ, иже, твореніе твоѡ.

Вообразихъ моихъ страстей кезъверзѣе, люкосластными стремленными погрѣхихъ ѡма красотѡ.

Бѣрѧ мѡ слыхъ ѡдержитѣ, кѣгодѣтробне гди: но ѡкоу петрѡ, ѿ мнѣ рѣкѡ прогтрѣ.

Восквернихъ плѣти моеѡ ризѡ ѿ калѣхъ еже по ѡкразѡ, иже, ѿ по подѡкѣю.

Воирачихъ дшѣкнѡ красотѡ страстей сласткми, ѿ вѣлчечки кѣѡ ѡмъ перѣтъ ѡтворихъ.

Раздрѣхъ нѣнѣ ѡдеждѡ мою перѣдѡ, ѡже ми ѡзткѡ зиждѣтель ѡзъ начал, ѿ ѡтѣдѡ леждъ нагъ.

Волекѡхъ къ раздрѣннѡ ризѡ, ѡже ѡзткѡ ми слѣи ѡвѣтомъ, ѿ стыждѣсѧ.

Волезы елѣднѣицы, щѣдре, ѿ ѡзъ предлагѡ: ѡтѣи мѡ, иже, кѣгодѣтробнѣмъ ткоимъ.

Погледах на красоту дрвета, и преварих се умом; и сада лежим наг и срамим се.

Радише на леђима мојим сви началници зала, продужујући против мене безакоње своје.

Слава, **Тројичан:** Певам Тебе Једнога у три Лица, Бога свих: Оца и Сина и Светога Духа.

И сада, **Богородичан:** Пречиста Богородице Дјево, једина свеопевана, моли усрдно, да се спасемо.

ПЕСМА 3.

Ирмос: На непоколебивом, Христе, камену заповести Твојих, утврди моје помисли.

Огањ од Господа, некада Господ путивши као кишу, земљу содомску сагори.

На гору бежи, душо, као Лот онај, и на Сигору се спасавај.

Бежи од пожара, о душо! Бежи од содомског горења, бежи од уништења божанским пламеном.

Ја једини сагреших Теби, Христе Спасе, сагреших више од свих, али не презри мене.

Ти си Пастир Добри, потражи мене јагње, и не презри ме заблуделог.

Ти си слатки Исус, Ти си Створитељ мој; у Теби ћу се, Спасе, оправдати.

Великіи канонъ прѣкнаго оца нашего андреа критскаго
воззрѣхъ на едѣбнѣю красотѣ и прелекѣтѣхъ
оубѣмъ: и ѿтѣдѣ леждъ нагъ, и ерамлаюсѣ.

Дѣлаша на хрестѣ моѣмъ вси начѣльници египѣтѣи,
продолжающе на мѣ беззаконіе ѣхъ.

Слава, **трѣенъ:** Единаго тѣ къ трѣехъ лицѣхъ, вѣа
вѣхъ поѣ, оца и сѣа и дѣа еѣаго.

И нынѣ, **кѣородиченъ:** Пречѣталъ кѣе дѣо, едина
всепѣталъ, моли прикѣжни ко еѣе еѣгѣхъ намъ.

Пѣснь 3.

Ирмосъ: На недвижимѣмъ хрѣтѣ, камени заповѣдей твоихъ
оутверди моѣ помышленіе.

Огнь ѿ гда иногдѣ гдѣ ѡдождѣхъ, зѣмлю
содѣмскѣю прѣжде поплѣи.

На горѣ сплѣишѣ, дѣши, ѣкоже лѣтъ ѡныи, и къ
инѣрѣ оубоузи.

Бѣгѣи заплѣишѣ, ѡ дѣши, вѣгѣи содѣмскаго
горѣишѣ, вѣгѣи тѣкѣишѣ еѣтѣвеннаго пламене.

Вогрѣшихъ тѣкѣ едина ѣзъ, вогрѣшихъ пѣче вѣхъ,
хрѣтѣ еѣе, да не прѣзриши менѣ.

Тѣ еѣи пѣчѣрь дѣкрѣи, взыци менѣ ѣгѣа, и
заклѣждѣшаго да не прѣзриши менѣ.

Тѣ еѣи едѣкѣи, еѣе, тѣ еѣи создѣтель мой: къ
тѣкѣ, еѣе, ѡправдѣюсѣ.

Исповедам се Теби, Спаситељу: Сагреших Ти неизмерно; но отпусти, опрости ми као Милосрдан.

Слава, **Тројичан:** О Тројице Јединице, Боже, спаси нас од заблуде, и искушења, и невоља.

И сада, **Богородичан:** Радуј се утробо која си Бога примила, радуј се престоле Господњи, радуј се Мати Живота нашега.

ПЕСМА 4.

Ирмос: Чу пророк о доласку Твоме, Господе, и уплаши се, јер ћеш се од Дјеве родити и људима јавити се, те говораше: Чух глас Твој, и уплаших се, слава моћи Твојој, Господе.

Не презри дела Твоја, и створења Твога не превиди, праведни Судијо, иако једини сагреших као човек више од сваког човека, јер као Господ свих имаш власт да опрашташ грехе, Човекољупче.

Приближава се, душо, крај, приближава се, а ти не мариш нити се припремаш; време се скраћује, устани, Судија је близу пред вратима. Као сан, као цвет време живота пролази; што се узалуд метемо?

Прени се, о душо моја! Размишљај о делима твојим која си учинила, изнеси их пред очи твоје, и проли капље суза твојих; реци са смелошћу дела и помисли Христу, и оправдај се.

Великѣи канѡнъ прѣкнаго ѡтца нашего андреа критскаго
Исповѣдаюса чекѣ, спсе: согрѣшнѣхъ, согрѣшнѣхъ тѣ: но
ѡслави, ѡстави ми, ѡкво кѡгодѣтрокена.

Слава, **трѣенъ:** ѿ трѣе едѣнице кже! спси насъ ѡ
прегрѣти, ѡ искѡшенїи, ѡ ѡкрѡланїи.

И нѣнѣ, **кѡродиченъ:** Радѡица, кѡпрѣдѣтна ѡтрѡко,
радѡица, прѣболе гдѣнъ, радѡица, мѣти жѣзни нашега.

Пѣснь 4.

Ирмосъ: ѡславиша прѣрокъ пришествїе твоє гдѣ, ѡ ѡкоѡца,
ѡкво хѡцѣши ѡ дѣи родѣтица, ѡ челоѡкѡвомъ ѡкѣтица, ѡ
глаголаше: ѡславишахъ елѣхъ твоѡ, ѡ ѡкоѡчѣца, слава елѣ
твоѡи гдѣ.

Дѣла твоѡхъ да не прѣзриши, создѡнїа твоегѡ да не
ѡстаѡиши, правосѡде, ѡце ѡ едѣнъ согрѣшнѣхъ, ѡкво
челоѡкѡкъ, пѡче кѡлѡго челоѡкѡка, чѡкѡколѡкѣе, но ѡмашн,
ѡкво гдѣ кѡчѣхъ, клѡтъ ѡстаѡлѣти грѣхѣ.

Прикѡнжѡтеца, дѡшѣ, конѣца, прикѡнжѡтеца, ѡ
нерѡдѣши, ни гѡтѡѡишица: крѣмѡ сокращѡтеца, кѡстѡни,
клѣзъ при дѡвѣрѣхъ едѣлѣ ествѣ: ѡкво ѡнїе, ѡкво цѡкѣтъ,
крѣмѡ жнѣтїлѣ чѣвѣтъ: чѡдѣ кѡе мѡтѣмѣца;

Воспрѡнї, ѿ дѡшѣ моѡ, дѣлѡнїа твоѡ, ѡже
соѡклѡла еспѣ, помышлѡнї, ѡ елѣ прѣдѣ лицѣ твоє принеспѣ, ѡ
клѡпн ѡспѣтї елѣзъ твоѡхъ: рѣцї со дерзѡнѡвѣнїемъ дѣлѡнїа ѡ
помышлѡнїа хрѣтѡ, ѡ ѡправдѡнїца.

Не би у животу греха, ни дела, ни злоће, којом ја, Спасе, не сагреших; умом и речју, и слободном вољом, и ставом, и мишљу и делом сагрешивши, као други нико никада.

Зато и прекорен бих, зато осуђен бих ја бедник од своје савести, од које ништа у свету нема силније. Судијо, Искупитељу мој, који ме познајеш, поштеди, и избави, и спаси ме слугу Свога.

Лествица, коју виде у старини велики Патријарх, слика је, душо моја, делотворног пењања, разумног узлажења; ако хоћеш, дакле, да живиш делањем, и умом, и созерцањем, обнови се.

Жегу дневну претрпе због оскудице Патријарх, и студен ноћну поднесе, сваки дан стадо пребрајајући и напасајући, борећи се, служећи, да две жене добије.

Разуми под две жене делање и знање у созерцању; делање, дакле, Лију, као многодетну; а Рахилу - знање, као трудољубиву, јер без трудова неће се постићи, душо, ни делање ни созерцање.

Слава, **Тројичан:** Нераздељиво суштином, несливено Лицима, богословствујем Те, Тројично Једно Божанство, као једноцарствено и сапрестолно; кличем Ти песму велику, на висинама трикратно певану.

Не кѣсѣтъ къ житію грѣхѣ, ни дѣланію, ни злобы, ѣже азъ, спсе, не согрѣшихъ оумомъ и слободомъ, и пронзколѣніемъ и предложеніемъ, и мѣслѣю и дѣланіемъ согрѣшихъ, ѣкѡ ѣнѣ никтоже когдѣ.

Ѹиодѣ и ѡсудженъ кѣхъ, ѡиодѣ прѣпрѣкъ кѣхъ азъ ѡкаланнѣи ѡ коелѣ ѡкѣсѣти, ѣже ничтоже къ мѣрѣ нѣжнѣише: сдѣѣ и зкѣвнѣлю мѡи, и вѣдѣе, поцидѣи и и зкѣви, и спси ма рака твоеѡ.

Лѣствица, ѡже видѣ древле великіи къ патриархѣхъ, ѡказаніе ѣтъ дшѣ моѣ, дѣлательнаго возхожденіа, раздмнаго возшествіа: ѣще хощеши ѡкѡ, дѣланіемъ, и раздмомъ, и зрѣніемъ жити, ѡновіа.

Знѡи дневнѣи претерпѣ лишѣніа ради патриархѣ, и мразъ ноцинѣи понесѣ, на кѣлкъ дѣнѣ инакѣнѣа творѣ, пакѣи, трѣждѣлѣа, ракотѣлѣи, да дѣѣ женѣ согрѣѣтъ.

Женѣи ми дѣѣ раздмѣи, дѣланіе же и раздмѣ къ зрѣнію, лиѡ ѡкѡ дѣланіе, ѣкѡ многочаднѡ: рахѣлѣ же раздмѣ, ѣкѡ многотрднѡ: ѣко кромѣ трѣдѡкъ, ни дѣланіе, ни зрѣніе дшѣ, исправитѣлѣ.

Слава, **трѣенъ:** Нераздѣльноѣ сѣщѣствѡмъ, неслѣтноѣ лицы вѣгѡловѣю тѣ, трѣекоѣ ѣдиноѣ вѣщѣствѡ, ѣкѡ ѣдиноцѣрѣвѣнноѣ и согрѣѣтноѣ, копіѡ ти пѣенѣ великѡ, къ кѣшннѣхъ трѣѣкѡ пѣенѡсловнѣнѡ.

И сада, **Богородичан:** И рађаш и девствујеш, и остајеш кроз обоје по природи Дјева. Рођени из Тебе обнавља законе природе, и утроба плононоси без порођајних мука. Где Бог хоће побеђује се поредак природе, јер Он чини све што хоће.

ПЕСМА 5.

Ирмос: Човекољупче, молим Ти се, просвети онога који Ти ујутро рани, и упути и мене на заповести Твоје, и научи ме, Спасе, да творим вољу Твоју.

У ноћи живот мој проводих свагда, јер ноћ греха би ми тама и дубока магла; но као сина дана, покажи ме, Спаситељу.

Подражавајући Рувима, ја бедни изврших безакони и противзаконити савет против Бога Вишњег, оскврнивши постељу моју, као онај очеву.

Исповедам се Теби, Христе Царе, сагреших, сагреших као некада Јосифова браћа, која су продали плод чистоте и целомудрија.

Од сродника праведна душа би свезана; продаде се у ропство Слатки, као праобраз Господа. А ти, душо, сва си се продала твојим залима.

И начинѣ, **кѣорѣдиченѣ:** И раждѣиши и дѣвствѣиши, и прекыкѣиши ѿкоудѣ ѣстѣствѣомѣ дѣла: рождѣиша ѿконовѣлетѣ законѣи ѣстѣствѣа, ѿтѣрѣка же раждѣетѣ, не раждѣишѣа. кѣѣ и дѣже хѣщѣетѣ, повѣждѣетѣа ѣстѣствѣа чинѣ: тѣворитѣ ко ѣлика хѣщѣетѣ.

Пѣснѣ ѣ.

Ѣрмосѣ: Ѣ ноциѣ ѿтѣренюшѣа, члѣвѣколюбѣе, прокѣтити молюшѣа, и нагѣаки и менѣ на повелѣнѣа тѣвоѣ: и нагѣи ма ѣиѣ, тѣворити колю тѣвоѣ.

Вѣ ноциѣ житѣи моѣ придохѣа приношѣа, тѣма ко кѣитѣ и глѣбокѣ мнѣ мгла, ноциѣ грѣхѣа: но ѣакѣ дне ѣина ѣиѣ покажи ма.

Рѣкѣа подражал ѿкалннѣи ѣзѣ, содѣлѣхѣа кѣззаконнѣи и законопрѣтѣпнѣи сокѣтѣа на кѣа кѣишнѣаго, ѿсквернѣкѣа лѣже моѣ, ѣакѣ ѿтѣе ѿнѣ.

Ипокѣдѣиѣа тѣвѣ хѣтѣи цѣю, согрѣшихѣа, согрѣшихѣа, ѣакѣ прѣжде ѿѿнѣа кѣитѣа продакѣишѣи, чистотѣи плѣдѣа и цѣломѣдрѣа.

Ѣ сродникѣкѣа праведнѣа дѣшѣа склзѣиѣа, продаѣа кѣ рабѣтѣа глѣдѣиѣи, ко ѿкразѣа гѣнѣ: тѣ же кѣл дѣшѣе, продаѣиѣа ѣиѣа склѣишѣа тѣвоѣи.

ВЕЛИКИ КАНОН СВЕТОГ АНДРЕЈА КРИТСКОГ – ПОНЕДЕЉАК

Јосифа праведног и целомудреног умом подражавај, бедна и неискусна душо, и не оскврњуј се безумним тежњама, увек незаконујући.

Иако у јами поживе некада Јосиф, Владико Господе, но то би праобраз Твога погребца и васкрсења; а ја када ћу Ти тако нешто принети?

Слава, **Тројичан:** Тебе Тројице славим, Једнога Бога: Свет, Свет, Свет си Оче, Сине и Душе, проста суштина, Јединице увек слављена.

И сада, **Богородичан:** Нетљена, безмужна Мати Дјево, из Тебе се обуче у моју природу Бог, Који је створио векове и сједини са Собом човечанску природу.

ПЕСМА 6.

Ирмос: Завапих свим срцем својим к милосрдном Богу, и чу ме из ада преисподњега, и изведе из трулежи живот мој.

Сузе очију мојих, Спасе, и уздахе из дубине вапијућег срца искрено приносим: Боже, сагреших Ти, помилуј ме.

Уклонила си се, душо, од Господа твога, као Датан и Авирон; но поштеди, завапи из дубине срца, да те не прогута понор земљин.

Великіи канѡнъ прѣкнаго Ѡтца нашего андреа критскаго
Ѣѡнфа праведнаго и целомудреннаго ѡумъ
подражаіи ѡкалннла, и неискусна дшше, и не ѡсквернѣла
безслобѣными стремлеными прѣнѡ беззакѡннѡци.

Ѣще и въ рѡкѣ поживѣ иногдѣ Ѣѡнфъ, клѣко гдѣи, но
ко ѡкразъ погрѣкѣнїа и кѡртѣнїа твоегѡ: Ѣзъ же чтѡ текѣ
когдѣ ищевѡе приневѣ;

Слава, **трѣченъ:** Тѣ трѣце славыма, ѣднѣаго кѣа: сѣъ,
сѣъ, сѣъ єси Ѡче, сїе и дшше, прѡбѣтѡе ѡцѣствѡѡ, ѣднѣице
прѣнѡ поклѣнѣма.

И нынѣ, **кѣородиченъ:** Изъ текѣ ѡклетѣла въ моѣ
смѣшенїе, нетлѣннла, безмѡжна мѣти дѣѡ, кѣъ создѣвѣи
кѣкѣи, и соединїи еекѣ члѡвѣческоє єствѣствѡѡ.

Пѣснь ѡ.

Ѣрмосъ: Возопїхъ крѣкѣмъ єрдцѣмъ моимъ къ цѣдромѣ кѣѡ, и
ѡгелїша мѣ ѡ ѡда прѣисподнѣаго, и козведѣ ѡ тлѣи жнкоѣтъ
моѣи.

Слезы сїеє Ѡчїю моєю, и изъ глѣбинѣи коздыханїа
чїстѣкѣ приношѣ, копїющѣ єрдцѣ: кѣже, согрѣшнїхъ тѣи ѡчїстїи
мѣ.

Ѣклонїлає єси дшше, ѡ гдѣа твоегѡ, ѣакоже ддѣанъ
и ѡбѣрѡнъ: но пощадїи, коззовѣи изъ ѡда прѣисподнѣаго, да не
прѡпасть земнїа текѣ покрїєтъ.

Као јуница разбеснела, душо, уподобила си се Јефрему; као срна од замки чувај живот, окрилативши се делањем, и умом, и созерцањем.

Рука Мојсијева да нас увери, душо, како Бог може губави живот убелити и очистити; и не очајавај због себе, иако си се огубала.

Слава, **Тројичан:** Тројица сам проста и неразделива, разделена у Лицима, и Јединица сам природом сједињена, говори Отац и Син и Божански Дух.

И сада, **Богородичан:** Утроба Твоја роди нам Бога, Који постаде човек као ми; Њега, као Створитеља свих, моли Богородице, да се молитвама Твојим оправдамо.

Господе помилуј (**трипут**) Слава и Сада:

Кондак, глас 6.

Душо моја, душо моја, устани што спаваш, крај се приближује, и уплашићеш се; прени се, дакле, да те поштеди Христос Бог, Који је свуда и све испуњава.

Синаксар

ПЕСМА 7.

Ирмос: Сагрешисмо, безакононасмо, неправедно поступасмо пред Тобом; нити сачувасмо, нити извршисмо што си нам заповедио, но не напусти нас сасвим, Боже отаца.

Ѣкво юница дѣшѣ разекрѣпѣвшала, оуподокилаа еи ѓфрему, Ѣкво ерна ѿ ченѣгѣ сохрани житїѣ, кперѣкши дѣкѣнїемѣ оумѣ, и зрѣкнїемѣ.

Рѣкѣ нагѣ мѡнїеѡка да оубѣрѣтѣ дѣшѣ, кѣкво мѡжетѣ бѣгѣ прокажѣнноѣ житїѣ оубѣкѣити, и ѡчїстїти: и не ѡчїнїа слава ека, Ѣце и прокажѣнна еи.

Слава, **трїчнѣ:** Трїца ема прѡбѡга, неразѣкѣна, разѣкѣна личнѣ, и едїница ема есѣтѣтѡмѣ соединѣна, оца жѣ глѡболѣтѣ и сиѣ и вѣжѣтѣвннѣ дѣхѣ.

И нѣнѣ, **бѡродичнѣ:** Оутрѡка твоѡ бѣ нагѣ роди, коекражѣна по нагѣ: егѡже Ѣкво создѣтелѣ вѣкѣхѣ, моли кѣѣ, да млѣтѣами твоїми ѡправдїма.

Тѣже, Гдї помїнаѣи, трїжды. Слава, и нѣнѣ:

Кондакѣ, гласѣ 6:

Дѣшѣ моѡ, дѣшѣ моѡ, кѡртѣни, чѣдѡ спїши; конѣцѣ прикѣнѣжѣтѣа, и Ѣмаши смѣтїтѣа: коепрѣни оубѣкво, да поцадїтѣ тѡ хрїтѡгѣ бѣгѣ, вездѣ еиѣ, и вездѣ исполнѣаѣи.

Сѡнаѣарѣ.

Пѣснѣ 7.

Ирмосѣ: Согрѣшихомѣ, беззаконновахомѣ, неправдовлахомѣ прѣдѣ чѡкою, ниже соклидѡхомѣ, ниже сотѡворихомѣ, Ѣкоже заповѣдалѣ еиѣ нагѣ: но не предѣждѣ нагѣ до конѣа, оца еѣкѣ.

Сагреших, безаконовах, и одбацих заповест Твоју, јер се у гресима зачех, и додадох ранама својим рану; но Ти ме помилуј, као милосрдан, Боже отаца.

Теби, Судији моме, исповедам тајне срца свога; види моје смирење, види и тугу моју, и буди пажљив на суду моме сада, и сам ме помилуј као милосрдан, Боже отаца.

Као што некада, душо, Саул изгуби магарице оца свога и узгред нађе царство на дневном скупу; но пази, не заборављај себе, претпостављајући своје скотске похоте Царству Христовом.

Душо моја, мада некада богоотац Давид сагреша двоструко, бивши устрељен стрелом прелубе, и заробљен копљем казне за убиство; но ти сама болујеш од тежих грехова, самовољних похота.

Давид некада додаде безакоњу безакоње, убиство са прелубом помешавши, и одмах показа двоструко кајање; но ти си, душо, најрђавија дела учинила, не показавши се Богу.

Великіи канонъ прѣкнаго Ѡтца нашихъ андреа критскаго
 богрѣшнихъ, беззаконныхъ, и ѿвергохъ заповѣди
 твоѣ, ѡкоу бо грѣсѣхъ произведохъ и приложихъ ѡзвѣстѣ
 стѣрпыи ебѣ: но елма мѣ помилѡи, ѡкоу кѡгдѣтрѡкени,
 Ѡтца ебѣ.

Тѡи на ердца моего исповѣдахъ тебе едѡи моеи,
 видѣ моѣ смиренїе, видѣ и скорѣк моѣ, и кони едѡи
 моеи нѡи, и елма мѣ помилѡи, ѡкоу кѡгдѣтрѡкени,
 Ѡтца ебѣ.

Сѡла и ногдѣ ѡкоу погубѣи Ѡтца свогѡ дѡи Ѡла
 та, ѡ кнезѡи црѣкѡ ѡверѣте кѣ промѣтїю: но кѡдѣ, не
 закѡнѡи ебѣ, кѡтѣкѣл похѡти твоѣ произкѡниши пѣче
 црѣкѡ хрѣтѡка.

Дѣдѣ и ногдѣ еѡѠтца, ѡце и богрѣшнѣ едѡкоу дѡи
 моѣ, стрѣлоу ѡкоу ѡстрѣленѣ кѡкѣ прѣкоу дѣиствѣ,
 копїемѣ же плѣненѣ кѡкѣ ѡкѡиствѣ томленїемѣ: но ты елма
 тѣжѡиши ми дѣла недѣдѣиши, самохѡтными стрѣленѣми.

Сокѡдѣи ѡкоу дѣдѣ и ногдѣ беззаконїю беззаконїе:
 ѡкѡиствѣ же люкѡ дѣиствѣ рѣтворѣнѣ, покѡнїе едѡкоу
 показѣ ебѣ: но сама ты дѡкѡнѣиша дѡи еодѣла еи, не
 покѡвниши еѡ.

Давид некада схвати грех, написавши песму као на слици, којом изобличи дела која учини, вапијући: Помилуј ме, јер сагреших Теби јединоме Богу свих, Ти сам очисти ме!

Слава, **Тројичан**: Тројице проста, неразделива, јединосушна Јединице света Светила и Светлости, и свето Тројство и Једно свето, слави се, Бог Тројица. Но, душо, певај и прослави Живот и Животе - Бога свих.

И сада, **Богородичан**: Певамо Те, благосиљамо Те, клањамо Ти се, Богородитељко, јер си од неразделиве Тројице родила Једнога - Сина и Бога, и нама који смо на земљи сама си открила све небеско.

ПЕСМА 8.

Ирмос: Онога Кога славе војске небеске, и пред Ким дрхте Херувими и Серафими, све што дише и сва твар, певајте, благосиљајте и преуносите у све векове.

Помилуј, Спасе, сагрешившег, подигни ум мој ка обраћењу, прими ме кајућег се, смилуј се на вапијућег: Теби једином сагреших, безаконовах, помилуј ме.

Колесничар Илија, колесницом врлина ношаше се изнад свега земаљског, кад узиђе као на небо. Зато, душо моја, размишљај о његовом усхођењу.

Великіи канѡнъ прѣкнаго Ѡтца нашего Андреа критскаго
 дѣдъ иногдѣ коукрази, спискавъ ѣкво на икѡнѣ
 пѣнь, ѣюже дѣланіе ѡкличаетъ, ѣже родѣл, зовѣи:
 помилѡи мѧ. текѣ ко единому согрѣшихъ вѣхъ вѣѡ, самъ
 ѡчисти мѧ.

Слава, **трѣенъ**: Трѣе прѡстѧ, нераздѣльна, единаосѡнна, ѡ естество едино, вѣчство, ѡ вѣчѣ, ѡ еѣ трѣи, ѡ едино еѣо поетѣл вѣхъ трѣа: но копои, прослави, живѡтѣ ѡ живѡтѣ, дѡше, вѣхъ вѣл.

И кѡнѣ, **вѣгородиченъ**: Поемъ тѧ, кѡгловѣмъ тѧ, поклонѣемѧ ти вѣгородѣтельнице, ѣкво нераздѣльна трѣа породѣла еи единого хрѣта вѣл ѡ самѧ ѡкѣрѣла еи намъ вѡцымъ на землѣ нѣна.

Пѣнь ѡ.

Ирмосъ: Егѡже кѡнѣтѣл нѣна слѡкѣтѣ, ѡ трепѣцѣтѣ херѡкѣми ѡ серафѣми, вѣлѡ дѡханіе ѡ тѣлѣ, поѣте, кѡгловѣкѣте ѡ прекозносѣте ко вѣл вѣкѣи.

Согрѣшихъ еиѣ помилѡи, козѡвѣгни мѡи ѡѣмъ ко ѡбращѣнію, прѣимѣ мѧ кѡюцагѡсѧ, ѡѣмедри копоѡца: согрѣшихъ ти, еиѣ, вѣззакѡнновѡхъ, помилѡи мѧ.

Колесничникъ ѡлѣл, колесницею добродѣтелей вѣдѣл, ѣкво на нѣл, ношѡше преѡише иногдѣ ѡ земнѣхъ: вѣгѡ ѡѣмъ дѡше мѡл, кохѡдѣ помышлѣи.

Јелисеј некада примивши плашт Илијин, прими двоструку благодат од Бога; ти пак, о душо моја, ниси окусила ове благодати због неуздржања.

Јорданска вода, ударена од Јелисеја плаштом Илијиним, заустави се. Ти пак, о душо моја, ниси окусила ове благодати због неуздржавања.

Сунамићанка, по својој доброј нарави, некада угости праведника, о душо! Ти пак, ниси примила у дом ни странца ни путника, зато ћеш плачућа бити избачена из брачне одаје напоље.

Увек си подражавала Гијезијев нечисти разум, о бедна душо; његовог среброљубља клони се макар у старости; бежи од пакленог огња, одступивши од својих зала.

Благосиљамо Оца, Сина и Светога Духа, Господа! **Тројичан:** Беспочетни Оче, сабеспочетни Сине, Утешитељу благи, Душе прави; Родитељу Речи Божије, Речи Оца Беспочетнога, Душе животворни и стваралачки, Тројице Јединице, помилуј ме.

И сада, **Богородичан:** Пречиста, у утроби Твојој изатка се тело - духовна порфира Емануилова, као од црвеног скерлета, зато величамо Тебе уистини Богородицу.

Великѣи канонѣ прѣкнаго ѿтца нашего андреа критскаго
Ѣлисеѣи ѡногдѣ прѣемѣ мѣлѡтъ ѡлѣниѣ, прѣлѣтъ
сѡгдѣшю кѣгодѣтъ ѡ кѣа: тѣ же ѿ дѡшѣ моѡ, сеѡ не
причастѣмѣ ѡи кѣгодѣти за неководержѣнѣе.

Ѣорданѡка стрѡлѣ пѣрѡѡе, мѣлѡтѣ ѡлѣноѡ Ѣлисеѣемѣ,
стѣ сѡдѡ ѡ сѡдѡ: тѣ же, ѿ дѡшѣ моѡ, сеѡ не причастѣмѣ
ѡи кѣгодѣти за неководержѣнѣе.

Ѣоманѣтѣда ѡногдѣ прѣкѣднаго ѡчредѣи, ѿ дѡшѣ,
нѣкомѣ кѣгѣмѣ: тѣ же не кѡелѣ ѡи кѣ дѡмѣ, ни стрѣнна,
ни пѡтѣника. тѣмѣже чертѡга ѡзрѣнешѣмѣ кѡнѣ, рыдѡуѡи.

Гѣзѣекѣ подражѣла ѡи ѡкалѣнна рѣзѡмѣ скѡѣрѣнѣи
кѡедѣ дѡшѣ, ѡгѡже сѡролѡкѣе ѡложѣ понѣ на стѣроетѣ:
кѣгѣи гѣѣникаго ѡгнѣ, ѡстѡпѣвши сѡлѣхѣ тѡѡѡхѣ.

Ѣлаѡка, **трѣченѣ:** Бѣзначѣлѣне ѿѡе, ѡи ѡкѣзначѣлѣне,
ѡртѣшѣтелю кѣгѣи, дѡшѣ прѣвѣи: сѡѡка кѡѣлѣ родѣтелю, ѡѡѣ
кѣзначѣлѣна сѡѡке, дѡшѣ живѣи ѡ зѣждѣи, трѣѣ ѡдѣнѣце
помѣлѡѣи мѡ.

Ѣ нѣнѣкѣ, **кѣорѡдѣченѣ:** Ѣѡко ѡ ѡѡроѡѣнѣлѣ черѡленѣиѣ
прѣѣтѣлѣ, ѡѡмѣна кѣгрѣнѣиѣ ѡмѣмѣнѣнаѣка, кѣѡтѣркѣ ко трѣѣкѣ
тѡѡѡмѣ плѡтъ ѡстѣлѣлѣ: тѣмѣже кѣѡлѣ кѡѡстѣнѣнѣлѣ тѣлѣ
почѣтѣемѣ.

ПЕСМА 9.

Ирмос: Од бесеменог зачећа рођење неизрециво, од Матере безмужне нетрулежни пород, јер Божије рођење обнавља природе. Зато Те сви нараштаји, као Богоневестну Матер, православно величамо.

Ум се обрани, тело се уболести, болује дух, реч изнеможе, живот се умртли, крај је пред вратима. Стога, бедна душо моја, шта ћеш учинити када дође Судија да испита све твоје?

Представих ти, душо, Мојсијево створење света, и од тада сво Старозаветно Писмо, које ти казује о праведнима и неправеднима; но ти си, о душо, сагрешивши Богу, подражавала друге а не прве.

Закон изнеможе, не делује Еванђеље, сво Писмо у теби би занемарено; Пророци изнемогоше, и свака реч праведника; ране твоје, о душо, умножише се, не будећи лекара који те исцељује.

Приводим ти узор Новог Завета, који те воде, душо, ка умиљењу; угледај се на праведнике, одвраћај се од грешника, и умилостиви Христа, молитвама и постом и бденијем и чедношћу.

Пѣснь ѧ.

Ирмосъ: Безвѣннаго зачатїа рѣткѡ неказанное, мѣре безмѣжнаа негаченнѣ плодѣ: кѣѣ ко рождѣнїе ѡконовлѣтѣ ѣстерткѡ. чѣмже тѡ ки рѡди, ѣкѡ кѡнекѣстнѡ мѣрѣ, пракогланнѡ величѣемѣ.

Оумѣ ѡстрѡпїа, чѣло ѡколѣзненѣ, недѡдетѣ дѡхѣ, глаго иэнемѡже, житїе ѡмерткѣнѣ, конѣца при дѡверѣхѣ. чѣмже молѡ ѡкалннал дѡшѣ, чѡ сотворїши, ѣгдѡ прїидетѣ сдѡлѡ испытѣти тѡлѡ;

Аѡнѣево прїведѡхѣ чѣ дѡшѣ, мїрокѣтїе, ѣ ѡ тогѡ кѣ закѣтное писанїе, повѣдѡвїе текѣ прѡвѣднѣ ѣ непрѡвѣднѣ: ѡ нїхже вторїа, ѡ дѡшѣ, подражала ѣсї, ѡ не пѣрѣкѣ, кѣ кѣа согрѣшївши.

Законѣ иэнемѡже, прѡздѡдетѣ ѣвлїе, писанїе же кѣ кѣ текѣ некрѣжено кѣстѣ, прѡрѡцы иэнемогоша, ѣ кѣ прѡвѣдное глаго: стрѡпи твоѣ, ѡ дѡшѣ, ѡмножишасѣ, не сѡциѡ вратѡ иѣцѣлѡвїемѡ тѡ.

Нѡкаго прїкождѡ ти писанїа ѡказанїа, кѡдѡцїа тѡ дѡшѣ, ко ѡмнїанїю: прѡвѣднѣмѣ ѡкѡ порекнѣи, грѣшнѣхѣ же ѡкращѣнїа, ѣ ѡмнїтнѣ хрїгѡ мѡтѣвнѣ же ѣ поцѣнѣмнѣ, ѣ чїстѡгѡ, ѣ гѡкѣнїемѣ.

Христос се очовечи, призвавши на покајање разбојнике и блуднице; покај се, душо, врата Царства већ се отворише, и отимају се о њих фарисеји и цариници и прељубочинци који се кају.

Христос се очовечи, сјединивши се са телом нашим, и све што је природно драговољно испуни, осим греха; показујући теби, о душо, углед и слику Свога снисхођења.

Христос мудраце спасе, пастире сазва, многе младенце показа мученицима, старца и стару удовицу прослави; а ти, душо, њих ниси подражавала ни делањем ни живљењем; но тешко теби на суду!

Господ постивши четрдесет дана у пустињи, на крају огладни, показујући да је човек; душо, не устраши се, ако ти се приближи непријатељ, молитвом и постом нек буде одбачен од ногу твојих.

Слава, **Тројичан**: Оца прославимо, Сина узвеличајмо, Божанскоме Духу верно се поклонимо, Тројици неразделивој, Јединици по бићу, као Светлости и Светилима, и Животу и Животима, Који оживљава и просвећује све и сва.

Хрѣтоу члѣкчнел, призвакк къ покланію разбоѣнники, и блудницы: души поканил, двѣрѣ ѡвѣрзела црѣтѣл ѡужѣ, и предкоухициаютъ ѣ Фарісеѣ и мытарѣ и прељубодѣки кавцинел.

Хрѣтоу члѣкчнел, плѡти прѣвоуцинел ми, и клѣ, ѣлика ѣдѣтѣ ѣтѣтѣл хотѣнїемъ испѡлни грѣхѣ кромѣ, подѡкїе тѣкѣ, ѡ души, и ѡвразѣ предпоказѣл коегѡ иннзхѡжденїл.

Хрѣтоу колхкѣ иїсе, пастыри созкѣ, младѣнѣцѣ мнѡжѣстѣл показѣ мѣченики, старцы прослѣки, и старыкѣ кдѡвѣцы, иѣже не порекновѣла ѣси души, ни дѣлнїемъ, ни житїю: но гѡре тѣкѣ, внигдѣ ѣдѣши ѣдѣтнел.

Постївел гдѣ днїи четкїредѣлѣтъ къ пѣтїни, поелѣдїи взлѣкѣ, показѣл члѣкчнелкое: души, да не разлѣкнїшнел, ѣце тѣкѣ приложїтел вразѣ, мѣтѣвоу же и постѡмъ ѡ ногѣ тѣкѣхѣ да ѡразнїтел.

Слава, **трѣенъ**: Ѡца прослѣкнелъ, сїа прѣкозневїемъ, ѣжѣтѣкннѡмѣ дхѣ вѣрнѡ поклонїмел, трѣцѣ неразлѣкннѣкї, ѣдїннцѣ по ѣдѣтѣкѣ, ѣкѡ ѣкѣтѣл и ѣкѣтѣмъ, и жикѡтѣл и жикѡтѡмъ, жикѡтѣкѡрѣцїемѣл и прѡсѣкциаютѣмѣл концї.

И сада, **Богородичан:** Чувај народ Твој, Пречиста Богородитељко, јер Тобом у вери живимо, и Тобом се утврђујемо, и Тобом побеђујемо свако искушење, и надвлађујемо противнике, и напредујемо у богољубљу и братољубљу.

Андреју: Преподобни оче Андреје, моли Бога за нас!

Андреје чесни и оче требажени, пастиру Критски, не престај молити за оне који те певају: да се сви ми који верно поштујемо твој спомен, избавимо од гнева, и невоље, и пропасти, и безбројних сагрешења.

Затим обе певнице певају Ирмос 9-е песме: Од бесеменог зачећа... И наставља се даље Велико Повечерје по реду.

И нынѣ, **кѣородиченъ:** Градъ твоѣ сохрании кѣородицелкнице прѣчѣтал, къ тебѣ ко ей кѣрнѣ царствѣлѣи, къ тебѣ и о҃тверждѣтел, и тобою повѣждѣлѣи, повѣждѣтѣ великое икѣшеніе, и плѣнѣтѣ рѣтники, и прохѣдитѣ поелѣшаніе.

Прпѣкъ: Прѣкне о҃тче андрее, моли кѣга ѿ насъ.

Андрею: Андрее четный, и о҃тче требаженѣишии, паствырю критскѣи, не прѣстѣи молиел ѿ коипѣвѣицнхъ тѣл: да икѣвѣиел кѣи гнѣва и скѣрки, и тѣкнѣл, и прѣгрѣшенѣи кѣзмѣрнхъ, чтѣции твоѣ пѣмѣтѣ кѣрнѣ.

Тѣже поѣмъ ѿва лика ирмосъ:

Безѣмннаго зачѣтѣл рѣчкѣ неизказанное, мѣре кѣзмѣжныл негѣкнѣнъ плѣдъ: кѣѣе ко рождѣніе ѿкнѣвлѣтѣ ѣстетѣлѣ. тѣкѣже тѣл кѣи рѣди, ѣкѣо кѣонекѣетнѣю мѣре, пракоелѣкнѣо величѣемъ.

УТОРАК

Почетак исти као у понедељак

ПЕСМА 1.

Ирмос: Помоћник и покровитељ би ми на спасење, овај је Бог мој и прославићу Га, Бог оца мога, и хвалићу Га, јер се славно прослави.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Превазишавши Каиново убиство, по слободној вољи постадох убица савести душе, оживевши тело и војевавши против ње рђавим својим делима.

Не уподобих се, Исусе, Авељевој правди, никада Ти не принесох угодан дар, ни божанска дела, ни жртве чисте, ни живот непорочни.

Као Каин и ми, бедна душо, принесмо заједно Творцу свих: прљава дела, жртву лажну и живот непотребан, зато и бисмо осуђени.

Ти, Створитељу, оживевши блато, дао си ми тело и кости, и дисање и живот. Но, о Творче мој, и Искупитељу мој, и Судијо, прими ме кајућег се.

Излажем Ти, Спасе, грехе које учиних, и ране душе моје и тела, које ми унутра разбојнички нанеше убиствене помисли.

Во вѣторникъ

Великїй канонъ. Гл҃гъ ѿ.

Пѣснь ѧ.

Ирмосъ, по дважды: Помоуциникъ и покровителъ кѣистъ мнѣ ко сп҃сенію: сїи мой вѣъ и про_глаголю е҃го: вѣъ о҃тца моего, и вознесъ е҃го: главно ко проглаголю.

Прпѣвъ: Помилѡи мѡ, вѣже, помилѡи мѡ.

Кѡиново прешѣдъ о҃бикѣтко, пронзволѣнїемъ кѣихъ о҃бикѣца совѣсти дш҃евнѣи, ѡжививъ плѡтъ, и коекакъ на нѡ лѡкакыми моими дѣланми.

ѧкелевѣ и҃се, не о҃подѡбихса прѡдѣ, дѡра текѣ прѡдѣтна не принесѡхъ когдѡ, ни дѣланїа вѣжетвенна, ни жѣртвы чистыа, ни житїа непорѡчнаго.

ѧкѡ кѡинъ и мѡ, дш҃и ѡкалннаа, вѣхъ содѣтелю дѣланїа искѣрнаа, и жѣртвѡ порѡчнѡю, и непотрѣбное житїе принесѡхомъ кѡпѣ: чѣмже и ѡсѡднѡхомса.

Пренїе здѡтелъ живогоздѡкъ, вложилъ е҃и мнѣ плѡтъ и кѡсти, и дыханїе и жизнѣ: но ѿ творче мой, изкѡвнтелю мой, и сдѡи кѡуцмса прїимї мѡ.

Извѣцїаю ти и҃се, грѣхї, ѧже содѣлахъ, и дш҃и и чѣла моего ѧзкы, ѧже видѣтъ о҃бикѣтвеннїи помысли развѡйнически на мѡ возложїша.

Иако сагреших, Спасе, но знам да си Човекољубац, кажњаваш милостиво, и сажалеваш усрдно; видиш плачућег, и притичеш као Отац, позивајући натраг блуднога.

Слава, **Тројичан:** Надсуштаствена Тројица, у Јединици слављена, узми од мене тешко бреме греха, и као Милосрдна, дај ми сузе умилења.

И сада, **Богородичан:** Богородице, надо и заступнице оних који Те певају, узми од мене тешко бреме греха, и као Пречиста Владичица, прими мене који се кајем.

ПЕСМА 2.

Ирмос: Чуј небо и говорићу, и певаћу Христа, Који је у телу дошао из Дјеве.

Грех, који ме најпре лиши боготкане одеће, шије ми кожне хаљине.

Покривен сам одећом срама, као лишћем смоквиним, на осуду мојих добровољних страсти.

Обукох се у замрљану одећу, оскрнављену срамно, провођењем страсног и сластољубивог живота.

Упадох у провалију страсти и у вештаствену трулеж, и од тада до сада враг ми досађује.

Пошто претпоставих сиромаштву живљење одано стварима и имовини, Спасе, притиснут сам сада тешким бременом.

Великѣи канонѣ прѣкнаго Ѡтца нашего андреа критскаго
 ѿце и согрѣшихъ, спсе, но кѣмъ, ѿкво члѣвколюбецъ
 еси, наказдѣши млчникю, и милосердствѣши теплѣ:
 слезѣца зрѣши, и притѣкаеши ѿкво Ѡца, призывѣа
 клѣднаго.

Слава, **трѣенъ:** Превѣцнаѣ трѣе, ко едѣницѣ
 поклонѣемаѣ, возми крѣма ѿ мене члѣжкое грѣхѣбное, и
 ѿкво клѣгодѣровна, даждь ми слезы ѡмниенѣа.

И нѣнѣ, **кѣгородиченъ:** Бѣе, надежде и предѣтелѣство
 тебѣ поѡцихъ, возми крѣма ѿ мене члѣжкое грѣхѣбное, и
 ѿкво клѣца чѣла, кѣвцама прѣимѣ ма.

Пѣснь ѣ.

Ирмосъ: Вонми нѣо, и возглагодю, и копоѡ хрѣта, ѿ дѣвы
 плѣтѣи пришедшаго.

Вшнѣаши кѡжныѣ рѣзы грѣхъ мнѣ, ѡбнажѣкѣи
 ма пѣркѣа кѣоткѣнныѣ Ѡдѣжды.

Ѡкложѣнъ есмь ѡдѣлѣнѣмъ стѣдѣ, ѿкоже лиѣтѣиѣмъ
 смокѡвнымъ, ко ѡблѣнѣе моѡхъ смоклѣстныхъ стѣстѣи.

Ѡдѣлѣхѣа кѣ ерѣмѣнѣю рѣзѣ, и ѡкровавлѣннѣю
 стѣднѡ, теѣнѣиѣмъ стѣстѣнаго и люкѡслѣстнаго живѡта.

Впадѡхъ кѣ стѣстѣннѣю пѣгдѣѣ и кѣ вѣщѣстѣвеннѣю тлѣю,
 и ѡтѡлѣ до нѣнѣ краѣгъ мнѣ досаждѣетѣ.

Люкѡбѣенѡе и люкѡмѣенѡе житѣе, некѡздерѣнѣиѣмъ
 спсе предѡчѣтѣ нѣнѣ, члѣжкимъ крѣменѣмъ ѡкложѣнъ есмь.

Телесни свој кумир украшавах облачењем у различите слике нечастих помисли, и себе осуђујем.

Усрдно се трудих једино око спољашњег украшавања, презревши унутрашњу боголику скинију.

Страстима, Спасе, утраћих првобитну красоту лика, но као некада драхму, Ти је потраживши нађи.

Као блудница вапијем Ти: Сагреших, сам Ти сагреших! Као миро прими, Спасе, и моје сузе.

Као цариник вапијем Ти: Очисти ме, Спасе, очисти, јер нико од потомака Адамових не сагреша Теби као ја.

Слава, **Тројичан:** Певам Тебе Јединога у Три Лица, Бога свих: Оца и Сина и Светога Духа.

И сада, **Богородичан:** Пречиста Богородице Дјево, једина свеопевана, моли усрдно да се спасемо.

ПЕСМА 3.

Ирмос: Утврди Господе, на камену заповести Твојих, поколебано срце моје, јер си једини Свет и Господ.

Извор живота стекох, Тебе - Победитеља смрти, и пре краја вапијем Ти од срца свога: сагреших, смиловавши се, спаси ме.

Сагреших, Господе, сагреших Теби, смилуј се на мене, јер нема никога који Ти сагреша међу људима, а да га ја не превазиђох гресима.

Великіи канѡнъ прѣкнаго ѡтца нашего андреа критскаго
Ѡукраинѡхъ плотскіи ѡвразъ искверныхъ помышленіи
различнымъ ѡкложеніемъ, ѡ ѡсудѡмъ.

Внѣшнимъ прикѣжнѡ кѡгдаукрашеніемъ єдинѡмъ
попекѡхѡ, внѣтряннѡ презрѣвъ кѡгдакраснѡу скнѡи.

Погрѣѡхъ перваго ѡвразѡ докѡротѡ єіѡе стѡратми,
ѡже ѡкѡ ѡногдѡ драхмѡ, взыскѡвъ ѡвѡрѡци.

Богрѣшнѡхъ, ѡкоже влѡднѡца копѡѡ ти: єдинѡ
богрѣшнѡхъ текѡ, ѡкѡ мѡро прѡимѡ єіѡе ѡ моѡ слѡзы.

Ѡчѡсти, ѡкоже мытарѡ копѡѡ ти: єіѡе ѡчѡсти мѡ,
никѡѡже ко сѡцихъ ѡзѡ адѡма, ѡкоже ѡзѡ богрѣшнѡхъ текѡ.

Слѡва, **трѡицѡ:** єдинѡго тѡ вѡ трѡєхъ лицахъ, кѡ
вѡкѡхъ поѡ, Ѡца ѡ єіѡа ѡ дѡха стѡго.

ѡ ѡнѡтѡ, **кѡородичѡ:** Прѡчѡталъ кѡѡ дѡѡ, єдинѡ
вѡепѡчалъ, моли прикѣжнѡ, ко єже єіѡстѡлѡ наѡмъ.

Пѡканѡ є.

Ѡрмосѡ: Ѡутверди гѡди, на кѡмени зѡповѡдей твоѡхъ
подвѡгшиѡ сѡрдце моѡ, ѡкѡ єдинѡ стѡѡ єіѡ, ѡ гѡѡ.

ѡстѡчникѡ живѡтѡ стѡжѡхъ текѡ, смѡрти
низложѡтелѡ, ѡ копѡѡ ти ѡ сѡрдца моѡгѡ прѡжде концѡ:
богрѣшнѡхъ, ѡчѡсти ѡ єіѡѡ мѡ.

Богрѣшнѡхъ, гѡди, богрѣшнѡхъ текѡ, ѡчѡсти мѡ:
нѡтѡ ко ѡже кѡѡ богрѣшнѡ вѡ чѡловѡцѡвѡхъ, єгѡже не
превзыдѡхъ прѡгрѣшенѡми.

Подражавах, Спаситељу, оне који блудничеше у време Ноја, наследивши и осуду њихову - у потопу утапања.

Душо, угледавши се на онога Хама који се наруга оцу, ниси покрила срамоту ближњега, вративши се уназад гледајући.

Као Лот од пожара, бежи душо моја од греха; бегај од Содома и Гомора; бежи од пламена сваке безумне жеље.

Помилуј Господе, помилуј ме, вапијем Ти, када дођеш са Анђелима Твојим, да даднеш свакоме по вредности дела.

Слава, **Тројичан:** Јединице проста, нестворена, Беспочетна Природо, слављена у Три Лица, спаси нас који се са вером клањамо моћи Твојој.

И сада, **Богородичан:** Безвременог Сина Очевог, у времену си, Богородице, безмужно родила; необично чудо! остајеш Дјева дојећи.

ПЕСМА 4.

Ирмос: Чу пророк о доласку Твојме, Господе, и уплаши се, јер ћеш се од Дјеве родити и људима јавити се, те говораше: Чух глас Твој, и уплаших се, слава моћи Твојој, Господе.

Бди, душо моја, труди се као некада велики Патријарх, да стекнеш делање са расуђивањем, да стекнеш ум који гледа Бога и достигнеш незалазни примрак божански у созерцању, и да будеш велики купац.

При нѡи, иїе, влѣдѣтвѡвкшма подражѣхъ, ѡнѣхъ наслѣдѣтвѡвкѣ ѡсудѣніе, въ потѡпѣ погрѣженїа.

Хама ѡнаго дшѣ, ѡтцѣвѣица подражѣши, рама не покрїла єи ѡкрениаго, впаѣтъ зрѣлѣ возвратїишиа.

Заплаєнїа ѡкоже лѡтѣ, вѣглай дшѣ моѡ грѣхї: вѣглай содомы и гоморры, вѣглай пламене вѣлкаго везелѡвїаго желанїа.

Помїлѣи гдї, помїлѣи мѡ, копїю ти, єгда прїидеши со ѡгглы тѡїми, вѡдѣти вѣкмѣ по достоѡнїю дѣлїнїи.

Слава, **трїченъ:** Трїце прѡстаа, неѡздѡннаа, везначѡлное єстѣтѡ, въ трїцѣ пѣкѡемаа вї ѡстѡєнї, иїи ны вѣкроу покланѣициааа держѣвѣ тѡїи.

И нїнѣ, **вѡгородиченъ:** Ѥ ѡца везлѣтна єна, въ лѣтѡ, вѡродїтельнице, неикѡломѣжнѡ родїла єи, єтраниѡ чѣдо, прѣкѣиши дѣа, долци.

Пѣснь ѧ.

їрмосъ: ѡвѣлїша прѡрокѣ пришеѣтѣе тѡѡ гдї, и ѡвѡлѣа, ѡкѡ хѡцѣши ѡ дѣы родїтиаа, и чѡлѡвѣкѡмѣ ѡкїтиаа, и глаголѣше: ѡвѣлїшахъ елѣхъ тѡї, и ѡвѡлѣа, слава єнѣ тѡїи гдї.

Бдї Ѥ дшѣ моѡ! и зрѣлѣтѣвѣи ѡкоже дрѣкае великіи въ патрїарѣхѣхъ, да єтѡжеши дѣлїнїє єѣ рѡзѡмомѣ, да вѣдѣши ѡѣмѣ зрѣлїи вѣа и достоїгнѣши незахѡдѡциї мрѣкѣ въ вндѣнїи, и вѣдѣши великіи вѣпѣцѣ.

Дванаест патријараха породивши велики Патријарх, тајанствено утврди, душо, лествицу твога делотворног усхођења: децу као основ, степене као усхођење премудро поставивши.

Подражавала си, душо, омрзнутог Исава, продала си обманитељу твоме првородство првобитне красоте, и отпала си од очевог благослова, и двапут си јадна обманута: делањем и разумом; зато се сада покај.

Исав се прозва Едом, због крајњег безумног блудничења са женама; јер увек распаљиван неуздражањем и сластима оскрнављиван, би назван Едом, што значи распаљивање душе грехољубиве.

О душо моја, чувши за Јова који се на ђубришту оправдао, ниси се угледала на његово јунаштво, ниси имала чврсту одлуку у свему што знаш и чиме си била кушана, но показала си се нетрпељива.

Који беше некад на престолу, сада је наг и гнојав на ђубришту, који беше многодетан и славан, одједном поста бездетан и бескућник; ђубриште дакле за палату, и ране за бисерје сматраше.

Слава, **Тројичан:** Нераздељиво, суштином, несливено Лицима, богословствујем Те, Тројично Једино Божанство, као једноцарствено и сапрестолно; кличем Ти песму велику, на висинама трикратно певану.

Великѣи канонѣ прѣкнаго ѿтца нашего андреа критскаго
дванадесѣть патриарховъ, великѣи въ патриарствѣхъ
дѣлоторнѣхъ, таинно ѿтверди тебѣ лествицу дѣлательнаго
дѣши моѣ коужденїа: дѣти, ѣкѡ ѡнованїа: степенї,
ѣкѡ коужденїа, премѣдренно подложнѣхъ.

Исавъ козनावидѣннаго подражала еси дѣши, ѡдлаѣ
еси прелестникѣ твоемѣ перкыа докроты перкентко, и
отвѣстїа мѣтвы ѡпала еси, и дважды поползблела еси
окалннла, дѣлнїемъ и раздѣломъ: чѣмже ннѣт покнїеа.

Едомъ исавъ наречеа, крайннго радн
женонестовнаго смѣшенїа: неководжанїемъ ко прннѡ
разжнглѣемъ, и сластнмѣ ѡсквернѣемъ, едомъ именовнла,
ѣже глаголетѣа разжнїе дѣши люкогрѣховныа.

Иѡва на гноннцн слншавшн, ѿ дѣши моѣ,
ѡправдншагоа, тогѡ мѣжетвѣ не порекнѡла еси,
тѣрдаго не имѣла еси предложнїа, ко кѣхъ ѣже кѣн, и
нннже нскднїала еси, но ѣкнїала еси нетерпѣннла.

Иже перкѣ на претѡлѣ, нагъ ннѣт на гноннцн
гнонѣхъ: мнѡгнѣ въ чадѣхъ и слнвннн, безчлденъ и бездѡмокъ
напрннѡ: палнѣтѣ ѡѣкѡ гноннце, и кнсерїе стрдпы кмѣннше.

Слава, **трѣенъ:** Нераздѣльное свщенствѡмъ, неслнѣтное
лнцы вѣѡсловнѡ тѣ, трѣенѡе едннѡ кѣжетвѡ, ѣкѡ
едннѡцрѣвенное и ѡпрѣѡльное, копнѡ чн пѣннѣ великѣю, въ
кншнннхъ трегѣкѡ пѣннѡсловннннѡ.

И сада, **Богородичан:** И рађаш и девствујеш, и остајеш кроз обоје по природи Дјева. Рођени из Тебе обнавља законе природе, и утроба плодоноси без порођајних мука. Где Бог хоће побеђује се поредак природе, јер Он чини све што хоће.

ПЕСМА 5.

Ирмос: Човекољупче, молим Ти се, просвети онога који Ти ујутро рани, и упуту и мене на заповести Твоје, и научи ме, Спасе, да творим вољу Твоју.

Слушала си о Мојсијевом ковчежићу, душо, ношеном водама и валовима речним, као у палати некада; бежи од дела горког савета Фараонова.

Душо бедна, ако си и слушала бабице које су убијале некада, као младенце, мужаствену делатност целомудрености, сада као великом Мојсију, нека ти буде дојиља премудрост.

Бедна душо, као велики Мојсије, ранивши ум, ниси убила Египћанина; и реци, како ћеш се настанити у пустињу страсти, кроз покајање?

У пустињу се насели велики Мојсије; хајде, дакле, душо, подражавај живот његов, да би била и при виђењу Богојављења у купини.

Размишљај, душо, о Мојсијевом штапу, који удара море и згушњава дубину, као праобразу Крста Божанскога, којим можеш и ти учинити велика дела.

И нѣнѣ, **вѣгородичан:** И раждаетиши, и дѣствуйши, и прѣкыклетши ѡкоудѣ естествомъ дѣла: рождаетиши ѡкоковетъ законы естества, ѡтрока же раждаетъ нераждающаа. кѣхъ и дѣже хощетъ, покѣждаети естество чинъ: творитъ ко, елика хощетъ.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Ѡ нѣци ѡтренующа, члѣкколикче, просвѣти, молюа, и настави и мене на повелѣнїа твоа, и на чїи мѣ сїе, творити колю твою.

Мѡвїеова елика еси коветѣцъ дшїе, колами, конами носимъ рѣчными, ѡкво въ чертозѣ дрекле египциѣ дѣла горькаго совета фараонїтска.

Ице елика еси, ѡткѣющаа иногда кезвозрачное мѣжекое, дшїе ѡкланнаа, цѣломѣдрїа дѣланїе, нѣнѣ ѡкво великѣи мѡвїеї, еси премѣдростъ.

Иѡкво мѡвїеї великѣи егїптѣнина, ѡма ѡмзѣкши ѡкланнаа, не ѡкїла еси дшїе: и какво велишнїа, глаголи, въ пѣстїню егїптѣїю покалнїемъ;

Въ пѣстїню велиа великѣи мѡвїеї, гряди ѡкво подражай тогѡ житїе, да и въ кѣпнѣ еѡжклетїа дшїе, въ видѣнїи едвїши.

Мѡвїеова жезлъ коветѣжїи дшїе, ѡдаряющїи море, и ѡгдѣтѣкѣющїи глѣкнїа, ко ѡквразъ кѣтїа ежїствїннаго: и мже мѡжеши и тѣ великаа совершїти.

Арон приношаше Богу огањ, непорочан и нелажан, но Офније и Финес, као ти душо, приношаху Богу туђе - оскрнављени живот.

Слава, **Тројичан:** Тебе Тројице славим, јединога Бога: Свет, Свет, Свет си Оче, Сине и Душе, проста суштино, Јединице увек слављена.

И сада, **Богородичан:** Нетљена, безмужна Мати Дјево, из Тебе се обуче у моју природу Бог који је створио векове, и сједини са Собом човечанску природу.

ПЕСМА 6.

Ирмос: Завапих свим срцем својим к милосрдном Богу, и чу ме из ада преисподњега, и изведе из трулежи живот мој.

Валови сагрешења мојих, Спасе, покрише ме изненада, повраћајући се као у Црвеном мору некада на Египћане и војводе.

Извршила си, душо, неразумни избор, као некада Израил, јер си место Божанске мане бесмислено изабрала сластољубиво преједање страсти.

Више си ценила, душо, кладенце хананејских мисли, него извор из Камена, Чашу премудрости - Исуса, који лије потоке богословља.

Аронъ приношаше о҃гнь кѣѡ, непорочный, нелицитный: но офнїи и финееѡ, ѡакъ ты дшїе, приношашѡ чуждее кѣѡ ѡскверненное житїе.

Слава, **трїенъ:** Тѡ трїе славноу, единаго кѣа: сѣѡ, сѣѡ, сѣѡ єси о҃че, сїе, и дшїе, прѣктое едїнствѡ, единаце прїсно поклоняема.

И нынѣ, **кѣородиченъ:** Изъ тебе ѡблечѣа къ моеѡ елїшенїе, нечлѣннаа безмѡжнаа мѣти дѣо, кѣѡ созданыи кѣки, и соединїи ектѣ челоуѣческое естество.

Пѣснь 6.

Ирмосъ: Возопїхъ кѣкѡ ердцемъ моимъ къ цїедромѡ кѣѡ, и ѡслашаша мѡ ѡ да преисподнѡго, и козведѡ ѡ члїи животѡ моѡ.

Волны сїеи прегрѣшенїи моихъ ѡакъ къ мѡри чернѣмѡ козвращающаа, покрїша мѡ везапѡ, ѡакъ єгїптѡны иногодѡ, и трїстѡты.

Неразумное дшїе произколѣнїе имѣла єси, ѡакъ прѣжде иїль: вѣжетвеннаа ко манни преддѣла єси безсловѣенно, люкслѣтное стравтїи ѡблѣнїе.

Кладенцы дшїе, предпочлѡ єси хананїиѡ мѡсли, пѡче жилю камене, изъ негѡже премѡдрости рѣкѡ, ѡакъ чаша проликаетѡ чѡки кѣолокѡ.

Свињско месо и казане, и египатску храну, више си ценила од небеске, о душо моја, као некада незахвални народ у пустињи.

Кад слуга Твој Мојсије удари штапом камен праобразно, Твоја животворна ребра прасликоваше, из којих сви, Спасе, захватамо живоносно пиће.

Испитај, душо, и разгледај као Исус Навин обећану земљу, каква је, и усели се у њу правичношћу.

Слава, **Тројичан:** Тројица сам проста и нераздељива, раздељена у Лицима, и Јединица сам природом сједињена, говори Отац и Син и Божански Дух.

И сада, **Богородичан:** Утроба Твоја роди нам Бога, Који постаде човек као ми; Њега као Створитеља свих, моли Богородице, да се молитвама Твојим оправдамо.

Господе помилуј (**трипут**) Слава и Сада:

Кондак, глас 6.

Душо моја, душо моја, устани што спаваш, крај се приближује, и уплашићеш се; прени се, дакле, да те поштеди Христос Бог, Који је свуда и све испуњава.

Вкиналъ мѣсѣ и котлы, и египетскѣю пищу, паче нечестива предсѣдѣла еси души моѣ, ѣкоже дрѣвле неразвѣстнѣи людеи въ пустыни.

Ѣко оудари мѡѡсѣи ракъ твоѣ железомъ каменъ, ѡбразно животворѣваа ребра твоѣ проокрѣпѣша, и зѣниже вси питѣи жизни иже, почерпаемъ.

Испытай души и смотрай, ѣкоже ижегда навѣнъ ѡбѣтованѣа землю, какѡа естъ, и велика въ нѡ блгозаконїемъ.

Слава, **трѣичъ:** Трѣца есмь прѡста, нераздѣльна, раздѣльна личнѣ, и едѣница есмь естествомъ соединѣна, оца глаголетъ и иже и ежествѣнный дхъ.

И нынѣ, **кѣородиченъ:** Оутрѣка твоѣ еѣа намъ роди, коокрѣѣна по намъ: егоже ѣко создѣтелъ крхъ, моли кѣе, да млткѣми твоими ѡправдѣмъ.

Тѣже, Гди помилѡи, трѣжды. Слава, и нынѣ:

Кондакъ, гласъ 6:

Душе моѣ, душе моѣ, востани, что спѣши; конѣцъ прикѣнѣетъ, и ижеши смѣтитѣа: коокрѣнѣи оѣко, да пощадѣтъ тѣ хрѣтосъ бѣа, вездѣ сѣи, и всѣ исполнѣи.

ПЕСМА 7.

Ирмос: Сагрешисмо, беззаконувасмо, неправедно поступасмо пред Тобом; нити сачувасмо, нити извршисмо што си нам заповедио, но не напусти нас сасвим, Боже отаца.

Као кад се Ковчег Завета ношаше на колима, па кад скренуше волови, онај се Уза само дотаче, и Божјим гњевом би кажњен; но бежи од његове дрскости, душо, и чесно поштуј Божанске ствари.

Слушала си о Авесалому како на природу устаде, упознала си његова нечиста дела, којима оскврни постељу Давида, оца свога; но ти си, душо, подражавала његове страсти и сластољубне жеље.

Покорила си своје слободно достојанство телу своме; јер нашавши, душо, другог Ахитофела - ђавола, потчинила си се његовим саветима; но ове сам Христос растури, да се ти свакако спасеш.

Соломон дивни, пун благодатне мудрости, и он некада зло пред Господом учинивши, одступи од Њега; њему си се ти, душо, уподобила, проклетим твојим животом.

Пѣснь 7.

Ирмосъ: Вогрѣшихомъ, беззаконнокахомъ, неправдовахомъ предъ тобою, ниже окаядохомъ, ниже сотворихомъ, якоже заповѣдалъ єси намъ: но не предаждь насъ до конца, ѿтцевъ же.

Видѣхъ яко ношаша на колѣницѣхъ, зана ѿныи, єгда прѣвратишѣа телецѣхъ, тобою коимѣа, вѣиномъ икѣиша гнѣвомъ: но тогѡ дерзновѣиѣа ѡгрѣжаша души, починѣи вѣиствѣнна чѣстнѣхъ.

Видѣша єси авесалѡма, како на єстетвѡ корѣа; познаша єси тогѡ икверна дѣлнѣа, ииже ѡсквернѣи лѡже дѣла ѿца: но ты подражала єси тогѡ стѣитна и люкѡлѣстна стѣмленѣа.

Покориша єси неакѡтноє твоє догѡниство чѣлѡ твоєи: иногѡ ко ахитофѣла ѡгрѣтши крага, души, иишла єси игѡ оскѣтѡмъ: но иѣа разѣпа насъ хрѣтѡмъ, да ты велико ииѣиша.

Соломонъ чѣднѣи, и елѡдѣти премѣдрѡсти ииѡбленнѣи, єи акакоє иногѡ предъ кѡмъ сотвориша, ѡтѣпѣи ѡ негѡ: ємѣже ты проклѣтымъ твоимъ житѣемъ, души ѡподѡблѣша єси.

Вучен сластима својих страсти, оскврњиваше себе - авај мени! - љубитељ премудрости, љубитељ блудних жена, и би отуђен од Бога; њега си ти, душо, подражавала умом, преко страсних нечистота.

Угледала си се, о душо, на Ровоама који не послуша савете очеве, уједно и на злог слугу Јеровоама, пређашњег одступника; но бегај од подражавања (њих) и вапи Богу: Сагреших, смилуј се на мене.

Слава, **Тројичан:** Тројице проста, неразделива, јединосушна Јединице, света Светила и Светлости, и свето Тројство и Једно свето, слави се, Бог Тројица. Но, душо, опевај и прослави Живот и Животе - Бога свих.

И сада, **Богородичан:** Певамо Те, благосиљамо Те, клањамо Ти се, Богородитељко, јер си од неразделиве Тројице родила Једнога - Сина и Бога, и нама који смо на земљи, сама си открила све небеско.

ПЕСМА 8.

Ирмос: Онога Кога славе војске небеске, и пред Ким дрхте Херувими и Серафими, све што дише и сва твар, певајте, благосиљајте, и преуносите у све векове.

Ти, душо, угледавши се на Осију, стекла си себи његову губу двоструко, јер о непристојним стварима размишљаш и противзаконо радиш; остави то што имаш, и притеци к покајању.

Властѣми влекѡмь ст҃растѣи скои҃хъ ѡсквернѣшеа, ѡ҃рѣкѣ ми҃ѣ, рачи҃телек премѣдрости, рачи҃телек клѣднихъ жѣнѣхъ, и ст҃раненѣхъ ѡ кѣа: ѡ҃боже тѣ подражала еси ѡ҃момъ Ѧ дшѣ! сладоотрастѣми искѣрными.

Ровоамѣ порекновѣла еси не послѣшавшемѣ сокѣта Ѡ҃ца, кѣпнѡ же и злѣкѣшемѣ рабѣ јеровоамѣ, прѣжнемѣ ѡстѣпникѣ дшѣ: но вѣглаи подражаніа, и зовѣи кѣд: согрѣшѣхъ, ѡ҃щѣдри мѣ.

Слава, **трѣченъ:** Трѣце прѣстѣа, нераздѣльнаа, е҃диносѣцинаа, и е҃стѣствѣ е҃дино, скѣтѣове и скѣтѣхъ, и е҃та трѣи, и е҃дино е҃то поетѣа кѣхъ трѣца: но коипѡн, прослави живѡтѣхъ и живѡтѣи, дшѣи вѣхъхъ кѣа.

И нѣнѣкѣ, **кѣородиченъ:** Поетѣхъ тѣа, клѣгословѣмѣхъ тѣа, поклонѣемѣа тѣи кѣородѣтельнице: јѣкѡ неразлѣчныа трѣци породила еси е҃динаго хрѣта кѣа, и сама ѡкѣрзла еси намя е҃дцимыа на земліи некѣснаа.

Пѣснь ѡ.

Ѣрмосѣхъ: ѡ҃боже кѡннѣства нѣнаа славлѣтѣхъ, и трѣпѣцидѣтѣхъ херѣкѣими и серафѣими, вѣако дшѣаніе и тѣварѣ, поѡтѣе, клѣгословѣтѣе и прекозноитѣе во вѣа вѣкѣи.

Тѣи Ѡзѣи дшѣи порекновѣвши, еегѡ прокажѣніе вѣ искѣ ст҃ажала еси е҃дѣво: везмѣстнаа ко мѣислиши, веззакѡннаа же дѣеши: ѡ҃стѣаи јѣже ѡ҃маши, и прѣтеци кѣ поклѣнѣю.

Слушала си, душо, за Ниневљане кајуће се Богу у врећама и пепелу, а на њих се ниси угледала; но показала си се гора од свих, пре и после закона сагрешивших.

Слушала си, душо, за Јеремију где у јами блата град Јерусалим оплакује и вапије тражећи сузе; угледај се на његов плачевни живот, и спашћеш се.

Јона у Тарсис побеже, унапред предвидевши обраћање Ниневљана; јер као пророк разумедо Божије милосрђе; зато ревноваше да се пророштво не покаже лажно.

Слушала си, о душо, за Данила у јами, како затвори уста зверова! Сазнала си како младићи који беху са Азаријем, погасише вером пламен вреле пећи.

Показах ти, душо, све из Старог Завета за углед; подражавај богоугодна дела праведних, а избегавај опет грехе рђавих. Благосиљамо Оца, Сина и Светога Духа, Господа!

Слава, **Тројичан**: Беспочетни Оче, сабеспочетни Сине, Утешитељу благи, Душе прави; Родитељу Речи Божије, Речи Оца Беспочетнога, Душе животворни и стваралачки, Тројице Јединице, помилуј ме.

И сада, **Богородичан**: Пречиста, у утроби Твојој изатка се тело - духовна порфира Емануилова, као од црвеног скерлета, зато величамо Тебе уистини Богородицу.

Ниневитѣлны души еликаша еси каюцима кѣ, крѣтицемъ и пепеломъ, ихъ не подражала еси: но иакѣлима еси еликаша крѣхъ, прѣжде закона, и по законѣ прегрѣшнѣшихъ.

Иъ рѣкѣ калѣта еликаша еси иеремию, души, града иѡна рыданьми копѣица, и слезъ ищѣица, подражай егѡ плачевное житїе и ииешнѣ.

Иѡна къ дарию покѣже, прораздѣкъ ѡкрѣиѣ ниневитѣлнѡкъ, раздѣкъ ко иакѡ прѣрокѣ кѣте кѣгоѡтрѡкѣ, чѣмъже ревноваше прѣрѡчетѣ не солгѣти.

Данила къ рѣкѣ еликаша еси, какѡ заградѣ ирѣта, ѡ души свѣрѣи: ѡкѣдѣла еси, какѡ ѡтроцы иже ѡ азѣриѣ, поганиша кѣроу пѣци пламень горѣциѣ.

Вѣтхаго закѣта кѣл прикѣдохъ ти души, къ подѡкѣю, подражай прѣкѣднѡхъ кѣолюкѣвал дѣлнѣ, и зѣкѣни же лѣни лѣкавѡхъ грѣхѡкъ.

Слава, **трѣченъ**: Безначальне Ѧче, ииѣ екезначальне, ѡчѣкѣшнѣлю кѣгѣи, дѣиѣ прѣкѣи: еѡба кѣжѣл родѣтѣлю, Ѧца кѣзначальна еѡбе, дѣиѣ живѣи, и зѣждѣи, трѣце ѣдинице помѣлѣи мѣ.

И нѣиѣ, **кѣорѡдиченъ**: Иакѡ ѡ ѡкрѡиѣнѣл чѣркѣниѣ прѣчѣтал, ѡмнѣл кѣгрѣнѣца ѣмманѣилѣка, кѣнѣтрѣ ко чрѣкѣ чѣкѡмъ плѡчѣ иѣтѣкал. чѣмъже кѣѣл кѣнѣтѣннѣ тѣлѣ почнѣтѣемъ.

ПЕСМА 9.

Ирмос: Од бесеменог зачећа рођење неизрециво, од Матере безмужне нетрулежни пород, јер Божије рођење обнавља природе. Зато Те сви нараштаји, као Богоневестну Матер, православно величамо.

Христос бејаше кушан, ђаво кушаше, указујући камење да хлебови постану; на гору Га изведе да у трену види сва царства света. О душо, побој се замке, трезни се, моли се Богу свакога часа.

Христов светилник, Грлица пустинољубива, Глас вапијућег - проповедајући покајање, објави: Ирод противзаконо живи с Иродијадом. Гледај, душо моја, да се не уплетеш у безаконе замке, но пригрли покајање.

У пустињу се насели Претеча благодати, и сва Јудеја и Самарија чувши хитаху, и усрдно грехе своје исповедаху крштавајући се; но ти се, душо, ниси на њих угледала.

Брак је частан и постеља неоскрвњена, јер обоје Христос раније благослови, будући у телу и у Кани на свадби кад воду у вино претвори, и показа тиме прво чудо, да се ти, о душо, измениш.

Христос укрепи ослабљенога, који одар понесе, и умрлог младића, сина удовичиног васкрсну, и капетановог слугу подиже, и Самарјанки откри Себе, да службу у духу теби, душо, представи.

Пѣснь ѧ.

Ирмосъ: Безвѣмннаго зачатїа рѣткѡ неказанное, мѣре безмѣжнаа негаченнѣ плодѣ: кѣѣе ко рождѣнїе ѡкновлѣтѣ ѣстеткѡ. чѣмже тѡ кнѣ рѡди, ѣкѡ кѣонекѣтнѡ мѣрѣ, пракогланно величѣемѣ.

Хрѣтосъ икѡшашеа, діакѡлѣ икѡшаше, показѡа камение, да хлѣби кѡдѡтѣ: на горѣ возведѣ кнѣтчи кѡ цареткѡ мїра ко мгновенїи. ѡубѡиа ѡ дѡше, локленїа, трезкѣа моленѣ на кѡлїи чѣсѣ кѣѡ.

Горлица пѡстынолюбнаа, гласѣ копїѡцаго возгласїи, хрѣтосѣ свѣтїлникѣ, проповѣдѡшїи показнїе, ѣрѡдѣ беззакѡннаа со ѣрѡдїадою. зрї, дѡше моѡ, да не ѡбѡзнеши кѣ беззакѡнннѣа рѣтчи, но ѡлокызїи показнїе.

Вѣ пѡеткїноу велїеа кѡгодѡтчи прѣтеча, ѣ ѣдѣа кѡ ѣ самарїа елїшавше течѡхѡ, ѣ исповѣдѡхѡ грѣхїи еѡѡ, крецїанїеа ѡѣрднѡ: ѣхже тѡ не подражѡла ѣнѣ дѡше.

Бракѣ ѡкѡ четнїи, ѣ лѡже нескѣрно: ѡкѡ ко хрѣтосѣ прѣжде кѡгѡловнѣ, плѡтїю ѣднїи, ѣ кѣ канѣ же на крацѣкѣ бѡдѡ кѣ кнѡ совершѡа, ѣ показѡа пѣрѡе чѡдо: да тѡ изменишнїа ѡ дѡше.

Разлѡкленнаго стѡгнѡ хрѣтосѣ, ѡдрѣ кѡзѣмша, ѣ ѣношѡ ѡмѣрша козѡвнїе, вѡкнїче рождѣнїе, ѣ ѡтннча ѡтѡрѡка, ѣ самарїанкнѣ ѣвнїа, кѣ дѣкѣ елѡжѡвѣ тѣкѣ, дѡше прѣдѡжнѡпнїа.

Господ исцели крвоточиву жену додиром краја одеће, и губаве очисти; следе и хроме просвети и исправи; глуве пак и неме и жену згрчену речју исцели, да се ти спасеш, бедна душо.

Слава, **Тројичан**: Оца прославимо, Сина узвеличајмо, Божанскоме Духу верно се поклонимо, Тројици неразделивој, Јединици по бићу, као Светлости и Светилима, и Животу и Животима, Који оживљава и просвећује све и сва.

И сада, **Богородичан**: Чувај народ Твој, Пречиста Богородитељко, јер Тобом у вери живимо, и Тобом се утврђујемо, и Тобом побеђујемо свако искушење, и надвлађујемо противнике, и напредујемо у богољубљу и братољубљу.

Андреју: Преподобни оче Андреје, моли Бога за нас!

Андреје чесни и оче треблажени, пастиру Критски, не престај молити за оне који те певају: да се сви ми који верно поштујемо твој спомен, избавимо од гнева, и невоље, и пропасти, и безбројних сагрешења.

Затим обе певнице певају Ирмос 9. песме: Од бесеменога зачећа... **И наставља се даље Велико Повечерје по реду.**

Крвоточивѣю иицѣли прикосновѣніемъ краја ризна гдѣ: прокаженнаго ѡчисти: слѣпѣла и хромыя просвѣтитѣ, и исправи: глѣхѣ же и немѣла, и ничѣмъ нѣзѣ иицѣли слѣкомъ: да ты иишиса ѡкалннѣ дшѣ.

Слава, **трѣенъ**: Оца прославимъ, сѣа прекознѣемъ, крѣитвенномѣ дхѣ крѣно поклонимѣ, трѣк неразделнѣкѣ, ѣдиницѣ по сѣиетѣ, ѣко свѣтѣ, и свѣтомѣ, и животѣ, и животѣмъ: животворѣемѣ, и просвѣщѣемѣ концѣ.

И нынѣ, кѣородиченъ: Градѣ твоѣ сохрани и кѣородителнице прѣтѣла: кѣ текѣ ко сѣи крѣно царствѣ, кѣ текѣ и ѡтверждѣтел, и тобою покѣждѣли, покѣждѣтѣ велико иишѣніе, и плѣнѣтѣ рѣтннн, и прохѣдѣтѣ погдѣшѣніе.

Припѣвъ: Прѣкне оче андрѣе, моли гдѣ ѡ насѣ.

Андрѣю: Андрѣе четнѣи, и оче трѣлѣженнѣиши, пѣтирю критскѣи, не прѣтѣи молѣса ѡ коспѣкѣицихѣ тѣ: да иишѣмѣ кѣи гнѣва и скорѣи, и тѣкѣ, и прѣрѣшѣни иишѣмѣ, чѣдѣи твоѣ пѣмѣтѣ крѣно.

Тѣже поѣмъ ѡка лика ирмосъ: Безвѣмннѣа зачѣтѣ рѣтѣво иишѣннѣ, мѣре безмѣжнѣа иишѣннѣа плѣдѣ: крѣе ко рѣжѣніе ѡкновѣтѣ ѣиетѣ. тѣмѣже тѣ кѣи рѣди, ѣко кѣонѣкѣитнѣю мѣре, прѣкѣлннѣа величѣемъ.

СРЕДА

Почетак исти као у понедељак

ПЕСМА 1.

Ирмос: Помоћник и покровитељ би ми на спасење; овај је Бог мој и прославићу Га, Бог оца мога, и хвалићу Га, јер се славно прослави.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Од младости, Христе, преступах Твоје заповести, немаран и мрзовољан ја сав живот проведох у страстима; зато Ти вапијем, Спасе: макар и на крају, спаси ме!

Мене избачена пред вратима Твојим, Спасе, барем у старости не одбаци у пакао ништавна; но пре краја, као Човекољубац, дај ми опроштај сагрешења.

Биће душе, Спасе, потрошивши у разврату, лишен сам побожних врлина, и гладан Ти вичем: Оче милосрђа, похитавши Сам ме помилуј.

Ја сам онај који упаде међу разбојнике - помисли своје, сав од њих изранавих се сада, и испуних се рана; но Христе Спасе, Сам дошавши к мени, исцели ме.

Свештеник спазивши ме, прође, и левит видећи ме у љутим ранама нага, презре ме; но, Исусе, Који си из Марије засијао, Ти ми дошавши сажали се на мене.

Преподобној: Преподобна Мати Марије, моли Бога за нас!

Въ среду

Великѣй канѡнѣ. Гласъ ѿ.

Пѣснь 1.

Ирмосъ, по двѣжды: Помощника и покровителя крестъ мнѣ ко спсение: сѣи мой крѣ и проглаголю егѡ: крѣ ѡтца моего, и вознес егѡ: глаголю ко проглаголю.

Припевъ: Помилуй мѧ, кже, помилуй мѧ.

Ѹ юности хрѣте, заповѣди твоѧ претвръхъ, вестрѣстнѡ некрѣгѣи, ѡтнѣнемъ прендѡхъ житїи. тѣмже зовѣ ти спсе: понѣ на концѣ спси мѧ.

Покѣржена мѧ спсе, прѣдъ вратѣи твоимѣ, понѣ на старости не ѡрѣни мене ко азъ тѣмѧ, но прѣжде концѧ, глѡво члѣкколюбецъ, даждь ми прегрѣшенїи ѡтставленїе.

Богѣстество мое спсе, и здричь въ вѣдѣхъ, пѣснь есмь плодѡвъ кѣгочестїи члѣкхъ, аличенъ же зовѣ: Ѹче щедрѡтѣ, предварькъ тѣ мѧ ѡтцѣдри.

Въ разкѡнники впадѣи азъ есмь, помышленїи мои мѣ, кѣмъ ѡ нихъ ѡгнѣхъ нечнѣ, и исполнїхъ рѣнъ: но самъ ми предстѧкъ, хрѣте спсе ищѣли.

Ѹщеникъ мѧ предвѣдѣкъ мѣмѡ иде, и леви чъ вѣдѣ къ лѡтѣхъ нага прѣзрѣ: но и зѣ мѣи козѣлѣвнїи спсе, тѣмѣ предстѧкъ ѡтцѣдри мѧ.

Припевъ: Прѣкнаѧ мѧти марїе, молї кѣ ѡ насъ.

Ти ми дај светозарну благодат од вишег Божанског промисла, да избегнем помрачење страсти, и да усрдно певам, Марије, дивне подвиге Твога живота.

Слава, **Тројичан:** Надсуштаствена Тројице, у Јединици слављена, узми од мене тешко бреме греха, и као милосрдна дај ми сузе умилења.

И сада, **Богородичан:** Богородице, надо и заступнице оних који Те певају, узми од мене тешко бреме греха, и као чиста Владичица, прими мене који се кајем.

ПЕСМА 2.

Ирмос: Чуј небо и говорићу, и певаћу Христа, Који је у телу дошао из Дјеве.

Оклизнух се, као Давид, у блуд, и оскрнавих себе, но оми и мене, Спасе, сузама мојим.

Немам ни суза, ни покајања, ни умилења; Сам ми све то, Спасе, Ти даруј као Бог.

Погубих своју првобитну лепоту и красоту, и сада лежим наг и стидим се.

Господе, Господе, не затвори тада преда мном врата Твоја; но отвори их мени који Ти се кајем.

Чуј уздахе душе моје, и прими сузе очију мојих, Господе, и спаси ме.

Тѣ ми даждь свѣтѡзарнѡ бл҃годать кѣжитвеннаго еѡмше промыслѣнїа, ѡзвѣжати ст҃растїи ѡмрачѣнїа, ѡ пѣти ѡгрѣднѡ, тѡеиго мариѣ житїа, кр҃снаа ѡспрачѣнїа.

Гл҃ава, **тр҃ченъ:** Превѣннаа тр҃це, ко едїнницѣ поклонѣмаа, возми кр҃ема ѡ менѣ тѣжкоа грѣхѡбноа, ѡ ѡакѡ бл҃гоѡтѡрна даждь ми слѣзы ѡмилѣнїа.

И нѣнѣ, **кѡродиченъ:** Бѣе, надежде ѡ предстѣтелецѡ тѣе поѡцинѣхъ, возми кр҃ема ѡ менѣ тѣжкоа грѣхѡбноа, ѡ ѡакѡ клѣца чѣтаа, кѡуцмаа прїимї ма.

Пѣснь ѣ.

Ирмосъ: Вонми нѣо, ѡ возглаголю, ѡ коипѡ хр҃та, ѡ дѣм пѣтїю прїшедшаго.

Поползѡхѣа ѡакѡ дѣдъ влѣднѡ, ѡ ѡквернїхѣа: но ѡмѣи ѡ менѣ сїе, слезѣми.

Ни слѣзъ, ниже покалѣнїа ѡмаа, ниже ѡмилѣнїа: емаа ми сїа сїе, ѡакѡ кѣхъ дѣрѣи.

Погубїхъ прѡвоздѣннѡ доврѡтѣ ѡ бл҃голѣпїе моѣ, ѡ нѣнѣ леждь нагъ, ѡ стѣждѣа.

Дверь тѡѡ не затѡри миѣ тѡгдѣ, гдѣ, гдѣ: но ѡкѣрзи ми сїѡ кѡуцмаа тѣеѣ.

Внѣшнї воздыхѣнїа дѣшнї моѣа, ѡ ѡчїю моѣю прїимї кѡпли сїе, ѡ сїи ма.

Човекољупче, Који хоћеш да се сви спасу, Ти ме позови, и као добар прими ме кајућег се.

Припев: Пресвета Богородице, спаси нас!

Богородичан: Пречиста Богородице Дјево, једина свеопевана, моли усрдно да се спасемо.

Ирмос: Видите, видите да сам ја Бог, који је пуштао ману као кишу, и воду из камена извео некада у пустињи народу моме, једином десницом и снагом Својом.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Слушај, душо моја, Господа који виче: Видите, видите да сам ја Бог, и удаљи се од пређашњег греха, и бој (Га) се као неумитнога Судије и Бога.

На кога си се угледала, многогрешна душо? Само на првог Каина, и Ламеха оног, каменујући тело злочинствима, и убијајући ум безумним жељама.

Превазишавши све пре Закона, о душо, на Сита се ниси угледала, нити си подражавала Еноса, ни Еноха вазнесењем, ни Ноја; но показала си се лишена живота праведника.

Душо моја, ти си сама отворила уставе гњева Бога својега, и потопила си као земљу сво тело, и дела, и живљење, и остала си изван спасоносног ковчега.

Члвчколѡчче хотѣи крѣмъ испѣтиѣ, тѣи коззовѣи ма, ѡ прѣимѣи ѣакѡ блгъ кѡицагома.

Припѣвъ: Пречѣла кѣе, испѣи наѣмъ.

Бѡгородиченъ: Пречѣла кѣе дѣо, ѣдина крѣпѣла, моли прѣкѣжнѡ, ко ѣже испѣтиѣ наѣмъ.

Ирмосъ: Видите видите, ѣакѡ ѣзъ ѣма кѣ: мѡниѡ ѡдождѣиѡи, ѡ кодѡ иѣ камене иѣточѣиѡи дрѣкле кѡ пѡтѣиѡи лѡдема моѡма десницѡю ѣдиѡю, ѡ крѣпѡстѣю моѡю.

Видите видите, ѣакѡ ѣзъ ѣма кѣ: видѣиѡи дѡшѣ моѡ гѡа копѣица, ѡ ѡдалѣма прѣжнѡго грѣхѡ, ѡ коѣма ѣакѡ неѡмѣтнаго, ѡ ѣакѡ ѡдѣи ѡ кѣ.

Комѡ ѡпѡдѡкнѡма ѣиѡ многогрѣшна дѡшѣ, тѡкмѡ прѣкомѡ кѡиѡ, ѡ ламѣхѡ ѡномѡ, каменѡкѡша тѣло ѡлѡдѣиѣтѡи, ѡ ѡкѡшѡ ѡма крѣлоѡиѡи ѡтрѣмѡнѡи.

Кѣа прѣжде закѡна прѣтѣкѡи, ѡ дѡшѣ! иѡдѡ не ѡпѡдѡкнѡма ѣиѡ, ни ѣнѡѡа подражѡла ѣиѡ, ни ѣнѡха прѣложѣиѣма, ни нѡѡ: но ѡкнѡма ѣиѡ ѡкѡга прѣѡднѡхѡ жѣзѡи.

ѣдина ѡкѣрзѡла ѣиѡ хлѡди гнѣва, кѣа тѡѡгѡ, дѡшѣ моѡ, ѡ потѡпиѡла ѣиѡ кѡю, ѣакѡже зѣмаю плѡтъ, ѡ дѣлѡиѡи ѡ житѣю, ѡ прѣкѡлѡ ѣиѡ кнѣ испѣтѣѡнаго ковчѣга.

Припѣвъ: Прѣкнѡла мѡчи марѣе, моли кѣа ѡ наѣмъ.

Преподобној: Свим усрђем и љубављу прибегла си Христу, одбацивши пређашњи пут греха, и у непроходним пустињама хранећи се, и Његове Божанске заповести извршујући у чистоти.

Слава, **Тројичан:** Беспочетна, несаздана Тројице, неразделива Јединице, кајућег ме прими, сагрешившег - спаси, Твоје сам створење - не презри ме; но поштеди и избави ме огњене осуде.

И сада, **Богородичан:** Пресвета Владичице Богородице, надо оних који Ти прибегавају, и пристаниште оних у бури, и према мени умилостиви молитвама Твојим, милостивога Творца и Сина Твога.

ПЕСМА 3.

Ирмос: Утврди, Господе, на камену заповести Твојих, поколебано срце моје, јер си једини Свет и Господ.

Ниси наследила Симов благослов, душо бедна, нити си имала ширину наследства као Јафет, на земљи опраштања.

Изађи из земље Харана - из греха, душо моја, иди у земљу у којој тече вечножива нетрулежност, коју Авраам наследи.

Слушала си о Аврааму, душо моја, који некада остави земљу отачку, и постаде дошљак; угледај се на његову ревност.

Прѣкна: Вѣкъмъ усердіемъ и љубовію притекла єси хрѣсту, перкый грѣхѣмъ побѣтъ ѿвращаши, и къ побѣтѣннѣхъ непроходимыхъ питающиса, и тогѡ чистѣмъ совершающимъ кжѣственикѣмъ заповѣди.

Слава, **трѣичъ:** Безначална, неозданна трѣце, неразделна єдинице, кающа мѣ прими, согрѣшивша єи, твоє ємь созданіе, не презри: но пощадѣ и избави огненнаго мѣ ѡсудѣніа.

И нынѣ, **кѣородиченъ:** Пречтла кѣтце, кѣородительнице, надеждо къ тебѣ притекающихъ, и притѣнице щещихъ къ кѣри, млтвикаго и создателя и ѣа твоєгѡ ѡмилостиви и мнѣ млтвами твоими.

Пѣснь 3.

Ирмосъ: Оутверди гдѣ, на камени заповѣдей твоихъ подвигшиеса єрдце моє, ѣкѡ єдинъ стѣ єси, и гдѣ.

Блгословєніа єимова не наслѣдовала єси дѣше ѡкалннла: ни пространное ѡдержаніе, ѣкоже ѣфедѣ имѣла єси на землѣ ѡставленіа.

Ѹ землѣ харранѣ, ѣзыди ѿ грѣхѣмъ дѣше молѣ, градѣ къ землю точащю приножикѡтноє негѣкнѣе, єже ѣкраймѣ наслѣдствова.

Ѡкрайма єлѣшла єси дѣше молѣ, дрѣвле ѡстѣвѣша землю ѡтѣчєтѣва, и кѣкша пришѣльца, игѡ пронзѡленію подражѣи.

Код храста Мавриског угостивши Патријарх Анђеле, наследи у старости дар обећања.

Исака, бедна душо моја, разумевши као нову жртву, тајно принесену Господу, угледај се на његову ревност.

Слушала си за Исмаила прогнаног као дете робинино; буди на опрезу, душо моја, пази да и ти слично не пострадаш, предајући се сладострашћу.

Преподобној: Обузет сам буром и олујом сагрешења, но ти, Мати, сама спаси ме сада, и уведи у пристаниште божанског покајања.

Приневши и сада, Преподобна, свесрдно мољење Милосрдној Богородици, заступништвом твојим отвори ми божанске улазе.

Слава, **Тројичан:** Јединице проста, нестворена, Беспочетна Природо, слављена у Три Лица, спаси нас који се с вером клањамо моћи Твојој.

И сада, **Богородичан:** Безвременог Сина Очевог, у времену си, Богородице, безмужно родила; необично чудо! остајеш Дјева дојећи.

Великѣи канонѣ прѣкнаго ѿца нашего андреа критскаго
ѿ дѣла маврїиискаго ѿчредїкѣ патриарха агглы,
наслѣдствока по старости ѿвѣтстванїа локїтвѣ.

Исака ѿкалннла дшїе молѣ, раздмѣкши нѣкѣю
жертвѣ, тайннѣ вїеожженнѣю гдѣн, подражїи єгѣ
пронзколїнїю.

Исмаїла глїшала єїи, трезкїеа дшїе молѣ, ѡзгнїа
їакѣ ракїнннѣ ѿрожденїе, кїждѣ, да не кїкѣ подѣбно чѣ
постраждеш лїкоєрдїтвѣюци.

Прїпѣкѣ: Прїкнла мїтї марїе, молї єгѣ ѿ насѣ.

Марїн: ѿдержїмѣ єїемѣ крїю, ѡ треколнїемѣ согрѣшенїи,
но глїа мѣ мїтї нїнѣ єїи, ѡ кѣ прїстїаннїцѣ
кжїєтвєннаго покалнїа козвєдї.

Прїпѣкѣ: Прїкнла мїтї марїе, молї єгѣ ѿ насѣ.

Марїн: Рїкїкоє молїнїе ѡ нїнѣ прїкнла прїнїешн ко
кїгѣтвѣнѣ мїткїамн твоїмн кїѣк, ѿкєрзн мї
кжїєтвєннѣ крѣды.

Слава, **трїенѣ:** Трїє прѣстѣа, неоздїннла,
кєзначїаьноє єтїєткѣ, кѣ трїѣк пѣкїемлѣ вїи єстїєи, єїи
нѣ кѣроѣ поклнїюцїмѣа дєржїкѣ твоїи.

И нїнѣ, **кїгорѣдїчєнѣ:** ѿ ѿца кєзлѣтнѣ єїа, кѣ лѣтѣ
кїгорѣдїтєлннїцє нєнїкѣомѣжнѣо роднлѣ єїи, єтрїаннѣо чѣдо,
прєкїкїши дѣа долїци.

ПЕСМА 4.

Ирмос: Чу пророк о доласку Твоме, Господе, и уплаши се, јер ћеш се од Дјеве родити и људима јавити се, те говораше: Чух глас Твој, и уплаших се, слава моћи Твојој Господе.

Тело се оскврни, дух се упрља, сав се изранавих; но као лекар, Христе, обоје ми излечи, и покајањем оми, очисти и опери, покажи ме, Спасе мој, чистијим од снега.

Спасе, распет Ти си за све положио Тело своје и Крв: Тело дакле да ме обновиш, Крв да ме омијеш; Дух си предао - да ме приведеш, Христе, Твоме Родитељу.

Милосрдни, извршио си спасење посред земље, да се спасемо; драговољно се распевши на Крсту, Едем затворени - отвори се; горња и доња твар, сви спасени народи клањају се Теби.

Нека ми, Спасе, буде уједно бања и пиће Крв из ребара Твојих, која су источила воду опраштања, да се чистим обострано, помазујући се и пијући; јер су Твоје живоносне речи, Спасе, помазање и пиће.

Црква стече чашу - живоносна Твоја ребра, Спасе наш. Из њих нам две реке истекоше: опраштање и богопознање, као праслика два Завета - Старог и Новог.

Пѣснь 4.

Ирмосъ: Оублаиша прѣрокъ пришествїе твоє гдѣ, ѡуболаша, ѡакъ хощеши ѡ дѣви родитиша, ѡ человеккомъ ѡбнѣтиша, ѡ глаголаше: оублаишахъ едѣхъ твоѡ, ѡуболаша, слава силѣ твоѡи гдѣ.

Тѣло ѡскверниша, дѣхъ ѡклялаша, кѣмъ ѡстрѣпѣша: но ѡакъ врачѣ хрѣтѣ, ѡбола покланїемъ моимъ ѡврачѣши, ѡмїи, ѡчисти, покажи мнѣ мѡи, паче ецѣга чистѣиша.

Тѣло твоє ѡ кровѣ распинаемѡи ѡвѣхъ положила еси слово: тѣло ѡбнови, да мѣ ѡновиши: кровѣ, да ѡмїеши мѣ: дѣхъ же приведи мѣ, да мѣ приведиши хрѣтѣ, твоємѣ родителю.

Облаклаша еси ииение посреде земли цѣдре, да ииеша. Волю на дрѣвѣ распала еси. Едемъ затвореннѡи ѡверзеша, горна ѡ долна тварѣ, ѡзѣцы кѡ ииени покланѣнтелѣ твоѣ.

Да едетъ мѣ кѡпѣла, кровѣ ѡзѣ рекѣ твоѡхъ, кѡпѣ ѡ пицѣ, источиши кѡдѣ ѡстаклениа, да ѡболадѣ ѡчищаюша, помазѣла ѡ пїа: ѡакъ помазанїе ѡ пицѣ слово, животѡчна тѣла слова.

Чашѣ црѣкѣ естѣла, река тѣла живонѡна, ѡзѣ ниже едѣкѣ намъ источи токи, ѡстаклениа ѡ рѣзѣла, ѡвѣрзѣ дрѣвнлго ѡ новаго дѣвѡхъ кѡпѣ закѣтѣхъ, ииеша.

Лишен сам царског дворца, лишен сам и свадбе, а уједно и вечере; жижак се угаси, јер уља нема; дворана се закључа док сам ја спавао, вечера се поједе; ја пак, везаних руку и ногу, избачен сам напоље.

Слава, **Тројичан:** Нераздељиво суштином, несливено Лицима, богословствујем Те, Тројично Једно Божанство, као једноцарствено и сапрестолно; кличем Ти песму велику, на висинама трикратно певану.

И сада, **Богородичан:** И рађаш и девствујеш, и остајеш кроз обоје по природи Дјева. Рођени из Тебе обнавља законе природе, и утроба плодоноси без порођајних мука. Где Бог хоће побеђује се поредак природе, јер Он чини све што хоће.

ПЕСМА 5.

Ирмос: Човекољупче, молим Ти се, просвети онога који Ти ујутро рани, и упути и мене на заповести Твоје, и научи ме, Спасе, да творим вољу Твоју.

Постадох жестоке нарави као горки фараон, Владико; Јаније и Јамврије - душом и телом, и потопљена ума; но Ти ми помози.

Бедни ја, с блатом се помешах умом; опери ме, Владико, бујицом суза мојих, молим Те, убеливши одећу тела мога као снег.

Нѣкъ ѣсмь чертога, нѣкъ ѣсмь ѿ крака, кѣпнѣ ѿ кѣчери: еѣтїалникъ оугаѣ, ѣакѣ везелїиный, чертога заключїа мнѣ сплѣш, кѣчерѣ инѣдїа: ѣзъ же по рѣкѣ ѿ нѣога еѣзанъ, кѣнъ низверженъ ѣсмь.

Олава, **трїенъ:** Нераздѣльное еѣществомъ, неслїтное лїцы, кѣслоблѣ тѣ, трїенкое еѣдино кѣжетѣ, ѣакѣ еѣдиноцрїтвенное ѿ сопрѣоблѣное, копїю ти пѣенъ великѣю, кѣ кѣшннхътрїгѣкѣ пѣенослоблїю.

И нѣнѣ, **кѣородиченъ:** И раждѣши, ѿ дѣвствѣши, ѿ прекыкѣши оѣкоблѣ еѣтїетѣмъ дѣа, рождѣнѣа ѣконовлѣтѣ законы еѣтїетѣ, оѣтѣока же раждѣтѣ нераждѣнїа. кѣ ѿ нѣдѣже хѣщетѣ, покѣждѣтѣ еѣтїетѣ чїнъ, тѣорїтѣ ко, еѣнѣка хѣщетѣ.

Пѣенъ ѣ.

ѣрмосъ: Ѣ нѣци оѣтренїюца, члѣкѣкоблѣче, проевѣтї, молюѣа, ѿ настѣки ѿ менѣ на повелѣнїа тѣоѣ, ѿ налѣчї мѣ еїе, тѣорїтї коблѣ тѣоѣ.

Ѣакѣ тѣлѣжкїи нѣракомъ, фараѣнѣ горѣкомѣ кѣхъ кѣко, ѣннї, ѿ ѣмѣрї, дѣшїеѣ ѿ тѣломъ, ѿ погрѣженъ оѣмомъ: но помозї ми.

Вѣломъ смѣнїхѣа ѣкѣлннїи оѣмомъ, ѣмкїи мѣ кѣко, кѣнїеу моѣхъ еѣзъ, молю тѣ, плѣтї моѣѣ оѣдѣдѣ оѣкѣлїкѣ ѣакѣ инѣгъ.

Ако испитам дела моја, Спасе, угледаћу себе да сам превазишао гресима свакога човека, јер у знању умујући сагреших, а не незнањем.

Поштеди, Господе, поштеди створење Твоје, сагреших - опрости ми, јер си једини чист природом, и други нико осим Тебе није без нечистоте.

Ти, будући Богом, мене ради примио си моје обличје; показао си чудеса, исцеливши губаве, и укрепивши ослабљене; уставео си течење крвоточиве (жене), Спаситељу, додиром хаљине.

Преподобној: Прешавши воде Јорданске, нашла си безболни одмор тела, побегавши од насладе, од које и нас избави, Преподобна, молитвама Твојим.

Слава, **Тројичан:** Тебе Тројице славим, Јединога Бога: Свет, Свет, Свет си Оче, Сине и Душе, проста суштина, Јединице увек слављена.

И сада, **Богородичан:** Нетљена, безмужна Мати Дјево, из Тебе се обуче у моју природу Бог, Који је створио векове, и сједини са Собом човечанску природу.

ѿще испытаю моѡ дѣла ѿсе, великаго человека прекозшедша грѣхѡми ебѣ зрю, ѡкво разумомъ мѡдрствѡмъ согрѣшнѣхъ, не нечѣднѣемъ.

Поцади поцади гди, созданиѣ твоѣ, согрѣшнѣхъ, ѡслаби ми, ѡкво ѣстетвѡмъ чѣмъ ѡмъ ѡи ѣдннѣ, ѡ ѡнѣ развѣ тебѣ никтоже ѣтъ кромѣ ебѣрны.

Менѣ ради бѣ ѡи, коверзѡла ѣи въ мѡ, показѡла ѣи чдѡла, ѡцѣлкѡ проказѣнныа, ѡ разслабленнаго стѡгнѣхъ, крвоточныа токъ ѡстѡвила ѣи ѿсе, прикосновѣемъ рѣзъ.

Прпѣкѡ: Прѣкнаа мѡти маріѣ, моли бѣ ѡ насъ.

Прѣкныа: Отрѡи ѡрдѡнскѡ прешѡдши, ѡверѣла ѣи покѡи безболѣзненныи, плѡти ѡлѡти ѡзѣжѡвши, ѣлже ѡ насъ ѡзми твоѡми мѡтѡми прѣкнаа.

Слава, **трѣченъ:** Тѡ трѣѣ ѡлѡнмъ, ѣдннѡго бѣ, ѡтѣ, ѡтѣ, ѡтѣ ѣи ѡтѣ, ѡи, ѡ дшѣ, прѡетѡе ѡдѡетѡѡ, ѣдннѡце прѡенѡ поклонѡемаа.

ѡ нынѣ, **бѡгородиченъ:** ѡзъ тебѣ ѡбѡрѣла въ моѡ ѡмѣшеніѣ, нечѡннаа безмѡжнаа мѡти дѡѡ, бѣ создѡвнѣи вѣки, ѡ ѡедннѣ ебѣ человекѡе ѣстетвѡѡ.

ПЕСМА 6.

Ирмос: Завапих свим срцем својим к милосрдном Богу, и чу ме из ада преисподњега, и изведе из трулежи живот мој.

Устани и победи телесне страсти, као Исус Амалика; и као Гаваоњане, лажљиве помисли увек побеђујући.

Бог заповеда, душо, прођи текућу природу времена као некада Ковчег, и постани наследница оне обећане земље.

Као што си спасао Петра који је завапио, спаси и мене, Спаситељу, стигавши до мене; избави ме од звери, пруживши руку своју, и изведи из дубине греха.

Знам Те као тихо пристаниште, Владико, Владико Христе; но похитавши избави ме из безданих дубина греха и очајања.

Слава, **Тројичан:** Тројица сам проста и нераздељива, раздељена у Лицима, и Јединица сам природом сједињена, говори Отац и Син и Божански Дух.

И сада, **Богородичан:** Утроба Твоја роди нам Бога, Који постаде човек као ми; Њега као Створитеља свих, моли Богородице, да се молитвама Твојим оправдамо.

Господе помилуј (**трипут**) Слава и Сада:

Пѣснь 6.

Ирмосъ: Возопихъ къ Къму сердцемъ моимъ къ Цедромъ Къ, и услыша мѧ ѿ ада преисподнѧго, и возведѧ ѿ тлѧ жнכותъ мои.

Востани и покорѧ, ѧкѡ индѧа амалика, плотскѧ страти, и гаваниты, лѣстныа помыслы прѧсно повѣждѧщи.

Пренди време тѣхощее естество, ѧкѡ прѣжде ковчѧ, и земли оныа бди ко ѡдержанѧи ѡбѣтованѧа дѡше, къ повелѣветъ.

ѧкѡ исиа еси петра возопикша, исиа, предварѧкъ мѧ исиа, ѿ свѣра изкави, протѣръ твоѡ рѣкъ, и возведѧ иъ глбкннѧ грѣхѡвныа.

Прегѧнице тѧ къму оутѧшное, кѧко, кѧко хрѧте: но ѿ незаходимыхъ глбкннѧ грѣхѧ, и ѡчѧннѧ мѧ предварѧкъ изкави.

Слава, **трѧнъ:** Трѧа есмь прѡста, неразѣльна, разѣльна личнѣ, и едѧница есмь естествомъ соединѧа, оца глаголетъ и сиъ и вѣетвенный дѧхъ.

И нѧнѣ, **кѡродиченъ:** Оутрѡка твоѡ кѧ намъ роди, коукражѧна по намъ: егѡже ѧкѡ создѧтелъ къхъ, моли кѧте, да млчкани твоѡми ѡправдѧмѧ.

Тѧже, Гѧи помилѡи, трѧжды. Слава, и нѧнѣ:

Кондак, глас 6.

Душо моја, душо моја, устани што спаваш, крај се приближује, и уплашићеш се; прени се, дакле, да те поштеди Христос Бог, Који је свуда и све испуњава.

ПЕСМА 7.

Ирмос: Сагрешисмо, безакононасмо, неправедно поступасмо пред Тобом; нити сачувасмо, нити извршисмо што си нам заповедио, но не напусти нас сасвим, Боже отаца.

Душо, нагомилала си драговољно Манасијине злочине, поставивши страсти као гадости, и увећала гњев Божји против себе; но угледајући се усрдно и на његово покајање, стекни умилење.

Авај мени, душо моја, угледала си се на Ахавове грозоте, поставши пребивалиште телесних нечистота, и срамни сасуд страсти; но из дубине своје уздахни, и кажи Богу грехе своје.

Затвори се над тобом небо, душо моја, и глад за Богом постиже те, кад се, као некад Ахав, не покори речима Илије Тесвићанина; но угледај се на Сарептску удовицу и нахрани душу пророка.

Кондакъ, гласъ 6:

Дѣшѣ моѡ, дѣшѣ моѡ, когѡни, что испиши; конѣцѣ прикляжетсѣ, и ѣмашн смѣтѣтсѣ: коспраннѣ ѡркѡ, да пощадѣтъ тѡ хрѣтоу вѣѣ, вездѣ еѣи, и всѡ исполнѣнѣи.

Пѣснь 7.

Ѣрмосѣ: Согрѣшихомѣ, беззаконнокахомѣ, неправдовахомѣ предѣ токоу, ниже соклодохомѣ, ниже сотворихомѣ, ѣкоже заповѣдалѣ еѣи намѣ: но не предаждѣ насѣ до конца, отцѣвѣ вѣѣ.

Манасѣека сокралѡ еѣи согрѣшенѣа ѣзволѣнемѣ, постѡкльши ѣкѡ мѣрзѡсти стѡити, и ѡмножикши дѣшѣ негодѡкѡнѣи: но тогѡ покалѣнѣю ревнѡици тѣпѡтѣ, стѡжѣи ѡмнѣнѣи.

Ѣхлѡкѡкѡмѣ поревнокѡла еѣи искѣрнамѣ, дѣшѣ моѡ, ѡркѣ мнѣ, вѣлѡ еѣи плотскѣхѣ искѣрнѣ прѣкѡлѣнѣи, и соедѣлѣ еѣамленѣ стѡитѣи: но ѣз глѡкннѣ тѡеѡ коздохнѣи, и глѡблѣи вѣѣ грѣхѣи тѡѡ.

Заклѡчѣлѣ тѣвѣ нѣѡ дѣшѣ, и глѡдѣ вѣѣи постиже тѡ: егдѡ ѣлѣи дѣкѣтѣннѣа ѣкоже ѡхлѡвѣ, не покориѣлѣ словѣемѣ ѣногдѡ: но еѣрѡфѣи ѡподѡкнѣлѣ, напѣтѣи прѡрѡчѡ дѣшѣ.

Илија некада спали два посланства Језавелина од по педесет људи, када срамне пророке погуби на изобличење Ахавово; но бежи од угледања на њих двоје, душо, и снажи се.

Слава, **Тројичан:** Тројице проста, неразделива, јединосушна Јединице, света Светила и Светлости, и свето Тројство и Једно свето, слави се, Бог Тројица. Но душо, опевај, прослави Живот и Животе - Бога свих.

И сада, **Богородичан:** Певамо Те, благосиљамо Те, клањамо Ти се, Богородитељко, јер си од неразделиве Тројице родила Једнога - Сина и Бога, и нама који смо на земљи сама си открила све небеско.

ПЕСМА 8.

Ирмос: Онога Кога славе војске небеске, и пред Ким дрхте Херувими и Серафими, све што дише и сва твар, појте, благосиљајте и преузносите у све векове.

Правосудни Спасе, помилуј и избави ме од огња и претње, које ћу на Суду оправдано претрпети; опрости ми пре смрти врлинама и покајањем.

Као разбојник вапијем Ти: помози ми! Као Петар, плачем горко; Као цариник вичем: опрости ми, Спасе! Као блудница плачем; прими моје ридање као некада Хананејкино.

Поплаи илїа иногдѣ двѣци пѣтъдеѣтъ ѡзвѣлиныхъ, ѣгдѣ стѣдныа пророки погубѣи, ко ѡвличѣнїе ахлаково: но кѣглы подражанїа дою дѣше, и ѡкрѣплѣнїа.

Вѣла, **трѣченъ:** Трѣце прѡста, нераздѣльна, ѣдинобцина, и ѣстество ѣдино, свѣтове и свѣтъ, и стѣ три: и ѣдино стѡ поѣтѣа кѣъ трѣца. но коюи, прѡслави живѡтъ и живѡты, дѣше кѣхъ кѣа.

И нѣнѣ, **кѣородиченъ:** Поѣмъ тѣ, кѣглогѡкїмъ тѣ, покланѣмѣа тѣ кѣородїтельнице: ѣкѡ нераздѣльныа трѣцы, породилѣ ѣи ѣдиноа хрѣта кѣа, и самѣ ѡкѣрѣла ѣи намъ ѡцымъ на землїи нѣна.

Пѣснь ѣ.

Ирмосъ: Ёгоже кѡннїтва нѣнаа слѣкѣтъ, и трепѣцѣтъ херѣкїми и серафїми, кѣкѡ дѣхѣнїе и тѣркѣ, поѣте, кѣглогѡкїте и прекозносїте ко кѣа кѣки.

Пракѡдѣ иїе помїлѣи, и иѣкѣи мѣ ѡгнѣ, и прѣцѣнїа, ѣже иїамъ на ѡдѣѣ прѣкѣднѡ претерпѣти: ѡслави ми прѣжде концѣ, докродѣтеїю и покланїемъ.

Иѣкѡ разкѡйникъ копїю ти: помѣнї мѣ. иѣкѡ пѣтръ пѣлъ гѡрцѣ: ѡслави ми иїе. зѡвѣ иѣкѡ мытарѣ: слезю иѣкѡ клѣднїца. прїимї моѣ рыдѣнїе, иѣкоже иногдѣ хананїино.

Исцели, Спасе, гнојавост ништавне душе моје, једини Лекару; стави ми завој, и јелеј и вино - дело покајања, умилење са сузама.

Угледајући се на Хананејку и ја вапијем: помилуј ме, Сине Давидов! Дотичем се краја одеће, као крвоточива жена; плачем као Марта и Марија над Лазарем.

Благосиљамо Оца, Сина и Светога Духа, Господа!

Слава, **Тројичан**: Беспочетни Оче, сабеспочетни Сине, Утешитељу благи, Душе прави; Родитељу Речи Божје, Речи Оца беспочетнога, Душе животворни и стваралачки, Тројице Јединице помилуј ме.

И сада, **Богородичан**: Пречиста, у утроби Твојој изатка се тело - духовна порфира Емануилова, као од црвеног скерлета, зато величамо Тебе уистини Богородицу.

ПЕСМА 9.

Ирмос: Од бесеменога зачећа рођење неизрециво, од Матере безмужне нетрулежни пород, јер Божје рођење обнавља природу. Зато Те сви нараштаји, као Богоневестну Матер, православно величамо.

Христос Логос исцељујући болести проповедаше Јеванђеље сиромашнима; хроне лечаше, са цариницима јеђаше, са грешницима разговараше. Јаировој кћери, која беше умрла, поврати душу додиром руке.

Гноѣнїе, спсе, њецкѣи смиреннѣи моѣ дшїи: ѣдїне крачѣ, плѣтѣи мнѣ наложи, њ ѣлїи њ кїно, дкѣи покѣлїи, ѡмнїлїи се слезѣи.

Хананїю њ ѣзѣ подражѣл, помїлѣи мѣ, копїю, спсе дѣдовѣ: каїаѣл краѣ рїзѣ, ѣкѣ крокоточїкал: плѣчѣ, ѣкѣ мѣрѣи њ марїа над ѣларемѣ.

Слѣва, **трїенѣ**: Безначѣлне отче, спсе сокезначѣлне, ѡтѣшїтелю клгїи, дшїе прѣвїи: слѣва кѣїл родїтелю, отца безначѣлна слѣве, дшїе живїи њ зїждѣи, трїце ѣдїнїце помїлѣи мѣ.

И њїнѣ, **кѣородїченѣ**: ѣкѣ ѡ ѡкропїенїл черкѣнїицы прѣчѣл, ѡмнѣл кагрѣнїца ѣмманѣїка, кнѣтрѣ ко чрѣкѣ чкѣмѣ плѣчѣ ѡткѣл, чѣкѣже кѣѣ конїстїнїѣ чѣл почнтѣемѣ.

Пѣснь д.

ѣрмосѣ: Безрѣменнаго зачѣтїл рѣчѣкѣ некѣзанное, мѣре безмѣжнѣ негѣкнѣнѣ плѣдѣ: кѣїе ко рождѣнїе ѡкнѣлѣетѣ ѣстѣтѣл. чѣкѣже чѣл кнї рѣди, ѣкѣ кѣонекѣстнѣю мѣрѣ, прѣкѣлѣкнѣ велїчѣемѣ.

Недѣги ѡтѣклѣл, њїцымѣ клѣговѣстѣкѣше, хрѣтѣсѣ слѣво, врѣднѣл ѡкѣчѣл, ѣл мытарїи ѣдѣше, се грѣшнїки кѣкѣдовѣше, ѣлѣрѣкѣ дцїере дшїѣ прѣдѣмѣршѣю козѣратїи ѡкѣзѣнїемѣ рѣкнї.

Цариник се спасе, и блудница постаде целомудрена, а фарисеј, хвалећи се, би осуђен; јер цариник вапијаше: очисти ме! а блудница - помилуј ме! Фарисеј пак, хваљаше се, говорећи: Боже благодарим Ти! и остале безумне речи.

Закхеј беше цариник, па ипак се спасе, а фарисеј Симон саблажњаваше се; блудница пак примаше разрешење грехова од Онога Који има силу отпуштати грехе; њу, душо, труди се да подражаваш.

О бедна душо моја, ниси се угледала на блудницу, која узевши алавастар мира, са сузама умиваше, а косом отираше ноге Спаситељу, Који цепаше списак њених старих сагрешења.

Дознала си, душо моја, за градове којима Христос проповеда Јеванђеље, како бише проклети. Побој се казне, да не будеш као они, јер их Господ, упоредивши са Содомљанима, чак до пакла осуди.

Душо моја, немој се очајањем показати гора чувши за веру Хананејке, чија се кћер речју Божјом исцели; него и ти, као она, завапи из дубине срца Христу: Сине Давидов, спаси и мене.

Мытарѣи ѿидѡше, ѡ блудница цѣломудрѣтвѡкаше, ѡ фарисѣи хвалѡше ѡбѣщаваше: ѡвѣ ѡуѣ, ѡчиѣсти мѡ: ѡва же, помилѡи мѡ. ѿи же величѡше копитѡ: кѣже, кѡгодарю тѡ: ѡ прочѡмъ бездмнымъ глгѡбѡмъ.

Закхѣи мытарѣи кѣ, но ѡкаче ѿидѡше, ѡ фарисѣи ѡмѡнѡ соклажнѡше, ѡ блудница прѣимѡше ѡтѡкитѣльнѡмъ разрѣшѣнѣи, ѡ ѡмѡцаго крѣпортѡ ѡтѡкалѣти грѣхѣи: ѡже дѡше потѣнѣи подражѡти.

Блудницѣ, ѡ ѡкалнѡмъ дѡше моѡ, не поревновѡла ѿи, ѡже прѣимѡши мѡра ѡлакатрѣ, со мезѡми мѡзѡше нѡзѣ ѿсокѣ, ѡтрѣ же клѡмѡ дрѣвнѣхъ согрѣшѣнѣи рѣкопнѣнѣи раздирѡуцаго ѿѡ.

Градѡ, ѡмже дѡдѣ хрѣтѡвѣ кѡговѣтѣи, дѡше моѡ, ѡуѣдалѡ ѿи, кѡкѡ проклатѣи кѡша. ѡуѡнѡ ѡуѡказѡнѡ, да не вѡдѡши ѡкоже ѡны, ѡже содѡмѡнѡмъ кѡко ѡуѡподѡвнѣкѡ, дѡже до ѡѡ ѡвѡдѡи.

Да не гѡрѡмѡ ѡ дѡше моѡ, ѡкнѡшнѡ ѡчѡлнѣмъ хананѣи кѣрѡ слѡшѡкѡмъ, ѿѡже дѡнѡ слѡвомъ вѣжѡмъ ѡцѣлѡше: ѿи дѡвѡкѡ, ѿи ѡ менѣ, коззѡкѡ ѡзѡ глѡвнѣи ѡрдѡца, ѡкоже ѡнѡ хрѣтѡ.

Слава, **Тројичан:** Оца прославимо, Сина узвеличајмо, Божанскоме Духу верно се поклонимо, Тројици неразделивој, Јединици по бићу, као Светлости и Светилима, и Животу и Животима, Који оживљава и просвећује све и сва.

И сада, **Богородичан:** Чувај народ Твој, Пречиста Богородитељко, јер Тобом у вери живимо, и Тобом се утврђујемо, и Тобом побеђујемо свако искушење, и надвлађујемо противнике, и напредујемо у богољубљу и братољубљу.

Андреју: Преподобни оче Андреје, моли Бога за нас!

Андреје чесни и оче треблажени, пастиру Критски, не престај молити за оне који те певају: да се сви ми, који верно поштујемо твој спомен, избавимо од гњева, и невоља, и пропасти, и безбројних сагрешења.

Затим обе певнице певају Ирмос 9. песме: Од бесеменог зачећа... И наставља се даље Велико Повечерје по реду.

Слава, **трѣченъ:** Оца прослави мѧ, сѧа прекозности мѧ, кже ственномъ дхѧ вѣрнѧ поклонили мѧ, трѣцѣ неразделивнѣи единицѣ по еществѧ, ѧко ектѧ и ектѧ мѧ, и животѧ и животѧ мѧ, животворѧ мѧ, и просвѣщѧ мѧ концы.

И нынѣ, **кѣородиченъ:** Градѧ твоѧ сохрани ѧ кѣородительнице прѣчѧа, кѧ текѣ ко сѧи вѣрнѧ црѣкѧи, кѧ текѣ и оутверждаетѧ, и чѧкобѧ покѣждѧи, покѣждѧтѧ всѧкое искушенїе, и плѣнѧетѧ рѧтнѧи, и прохѧдитѧ послѧшѧнїе.

Прѣккѧ: Прѣкне оцѧ андрѣе, моли кѣа ѧ насѧ.

Андрѣе четнѧи, и оцѧ трѣкѧженнѣиши, пѧстырю критскѧи. не прѣчѧи молѧи, ѧ коипѣкѧицихѧ тѧ, да ѧзѧвѧ мѧ кѧи гнѣва, и скорѧи, и тѧкнѧ, и прѣгрѣшенїи вѧзмѣрнѧхѧ, чѧдѧи твоѧ пѧмѧтѧ вѣрнѧ.

Тѧже поѧмѧ ѧка ѧнка: Безрѣкменнаго зачатѧ рѧчѧкѧ неказѧнноѧ, мѣре вѧзмѧжнѧ нечѧкнѧ пѧбѧ: кже ко рѧжѧнїе ѧвноклѧетѧ ещестѧ. тѣмже тѧ кѧи рѧди, ѧко кѣонекѣстѧю мѣре, прѧкослѧвнѧ величѧ мѧ.

ЧЕТВРТАК

Почетак исти као у понедељак

ПЕСМА 1.

Ирмос: Помоћник и покровитељ би ми на спасење; овај је Бог мој и прославићу Га, Бог оца мога, и хвалићу Га, јер се славно прослави.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Јагње Божије, Које узимаш грехе свих, узми од мене тешко бреме греха, и као Милосрдан дај ми сузе умилења.

Теби припадам, Исусе, сагреших Ти - очисти ме, узми од мене тешко бреме греха, и као милосрдан Бог, прими ме кајућег се.

Не иди са мною на суд, изнесећи моја дела, испитујући моје речи, и одговорности мојих жеља; но у милосрђу Твоме, превиђајући моја страшна сагрешења, спаси ме, Свемоћни.

У време покајања, прибегавам Теби, Створитељу моме, узми од мене тешко бреме греха, и као Милосрдан дај ми сузе умилења.

Богатство душе потроших грехом, празан сам од побожних врлина, гладујући вапијем: Даваоче милости, похитавши Ти ме помилуј.

В четверг

первой седмицы Великого поста

Пѣснь ѧ.

Ирмос: Помощник и Покровитель выстѣ ми ко спасение, Сей мой Бог, и прославию Его, Бог отца моего, и вознесу Его, славно ко прославлению.

Прпѣвъ: Помилуй мя, Боже, помилуй мя.

Агнче Божий, вземаий грехи всех, возми время от мене тяжкое греховное, и яко благоутробен, даждь ми слезы смиления.

Тебе припадаю, Иисусе, согреших Ти, очисти мя, возми время от мене тяжкое греховное и яко благоутробен, даждь ми слезы смиления.

Не види со мною к суду, нога моя делания, словеса изыскаша и неправдана стремления. Но к щедротамъ Твоихъ презирая моя лютага, спаси мя, Всемогне.

Покаяния время, приходящу Ти, Создателю моему: возми время от мене тяжкое греховное и яко благоутробен, даждь ми слезы смиления.

Богачество душевное иждив грехом, прѣст емь доверодетелей благочестивыхъ, гладствѣя же зовѣ: милости подателю Господи, спаси мя.

Преподобној: Приклонивши се Христовим божанским законима, к Њему си пришла, оставивши жеље неуздржљивих страсти, и сваку си врлину свепобожно, као једну извршила.

Слава, **Тројичан:** Надсуштаствена Тројице, у Јединици слављена, узми од мене тешко бреме греха, и као Милосрдна дај ми сузе умилења.

И сада, **Богородичан:** Богородице, надо и заступнице оних који Те певају, узми од мене тешко бреме греха, и као чиста Владичица, прими мене који се кајем.

ПЕСМА 2.

Ирмос: Видите, видите да сам ја Бог, Који је пуштао ману као кишу, и воду из камена извео некада у пустињи народу моме, једином десницом и снагом Својом.

Убих човека за рану своју и младића за масницу, ридајући Ламех вапијаше; а ти не дрхтиш, о душо моја, укаљавши тело и ум оскрнавивши.

Ти си мудровала, о душо, да сазидаш кулу, и утврђење створиш похотама твојим, када Створитељ не би помео намере твоје, и срушио на земљу лукавство твоје.

О, како се угледах на Ламеха, пређашњег убицу; душу као човека, ум као младића, а тело као брата свога убивши, као Каин убица, сластољубивим жудњама.

Преподобнаи мати Маріе, моли Бога о нас.

Приклонившиа Христовымъ Божественнымъ Закономъ, къ себѣ прицѣпила еси, сладостей неддержимаа стремленіа оставивши, и всякую довердетель велиагогоуеино, тако едину, исправила еси.

Слава, **Троичен:** Превѣщеннаа Троице, во Единице поклоняемаа, возми бремя отъ мене тяжкое греховное и, тако благоутробна, даждь ми слезы умиленіа.

И ныне, **Богородичен:** Богородице, Надеждо и Предстательство Тебе повѣщихъ, возми бремя отъ мене тяжкое греховное и, тако Владычица Чистаа, кающаа прими мя.

Пѣснь ѿ.

Ирмос: Видите, видите, тако азъ емь Богъ, ману одождивый и воду изъ камене источивый дрякю къ пѣсчынѣ людемъ Моимъ, десницею единною и крепостію Моєю.

Мужа убихъ, глаголетъ, къ азъкъ мнѣ и юношѣ къ стѣпѣ, Ламехъ, рыдала копилаше; ты же не трепещиши, о душе моя, окаявши плоть и умъ осквернивши.

Отгола умдрила еси создати, о душе, и стверженіе водрзити твоими похотѣми, аще не бы Зидитель держалъ советы твои и низверга на землю хущреннаа твоя.

О како порекновахъ Ламеху, перкомъ убийце, душу тако мужа, умъ тако юношѣ, тако крага же моего, тело убихъ, тако Каянъ убийца, люкосластными стремленьми.

Пусти Господ некада од Господа огањ као кишу, и спали Содомљане који Га гневљаху безакоњима. А ти си, о душо, упалила огањ паклени у коме ћеш љуто горети.

Обраних се, озледих се, где стреле непријатеља које ранише моју душу и тело; где ране, чиреви гнојави, ватруштине које објављују ране самовољних страсти мојих.

Преподобној: Потапана у понору зала, Маријо, ти си пружила руке своје к милосрдном Богу, а Он и теби, као некад Петру, човекољубиво пружи руку помоћи, тражећи на сваки начин твоје обраћење.

Слава, Тројичан: Беспочетна, несаздана Тројице, неразделјиве Јединице, кајућег ме прими, сагрешившег - спаси, Твоје сам створење - не презри ме; но поштеди и избави из огњене осуде.

И сада, **Богородичан:** Пресвета Владичице Богородице, надо свих који Ти прибегавају, и пристаниште оних у бури, умилостиви и према мени молитвама Твојим, милостивога Творца и Сина Твојега.

ПЕСМА 3.

Ирмос: Утврди, Господе, на камену заповести Твојих, поколебано срце моје, јер си једини Свет и Господ.

Угледала си се, душо, на старозаветну Египћанку Агару, поставши драговољно робинjom, и родивши новог Исмаила – дрскост твоју.

Одожди Господь от Господа огонь иногда на беззаконные гнѣблющие, сожег содомляны; ты же огонь жегла еси геенскій, в немже имаша, о душе, сожециши.

Вязкихца, хранихца, се стрелы кражня вязкихшиа мою душу и тело, се стрѣпы, гноенна, омраченна копнют, раны самокольных монах страсей.

Преподобная мати Маріе, моли Бога о нас.

Простерла еси рѣце твои к щедрому Богу, Маріе, в бездне зла погружаемая; и такоже Петрѣ человеколюбиво рѣкѣ Божественную простре, твое обращение вслѣдски Исхий.

Слава, **Троичен:** Безначальная, Несозданная Троице, Нераздельная Единице, кающага мя прими, согрешихша епши, Твое емь создание, не презри, но пощуди и избави мя огненнаго оубждения.

И ныне, **Богородичен:** Пречистая Владычице, Богородительнице, Надеждо к Тебе притекающих и пристанище сщих в крсти, Милостиваго и Создателя и Сына Твоего умилостиви и мене молитвами Твоими.

Пѣснь ѿ.

Ирмос: Утверди, Господи, на камени заповедей Твоих подвижшееса сердце мое, яко Единъ Бжгъ еси и Господь.

Агаре древле, душе, египтяныне оубокихшиа еси, поракотившиа пронзколением и рождши нокаго Исмаила, презоретко.

Упознала си, душо моја, Јаковљеву лествицу, која се показала од земље до неба; зашто ниси имала сигуран темељ – побожност?

Угледај се на Свештеника Божјег и Цара јединственог, б који је праслика Христа и Његовог живота у свету међу људима.

Обрати се, зајецај, душо бедна, пре него што се заврши светковина живота; пре него што Господ закључа врата дворца.

Не постани, душо, слани камени стуб, окренувши се натраг; нека те уплаши пример Содомски; горе на Сигору спасавај се.

Владико, не одбаци мољење оних који Ти певају; но смилуј се, Човекољупче, и подај опроштај онима који га са вером просе.

Слава, **Тројичан:** Јединице проста, нестворена, беспочетна Природо, слављена у Три Лица, спаси нас који се са вером клањамо моћи Твојој.

И сада, **Богородичан:** Безвременог Сина Очевог, у времену си, Богородице, безмужно родила; необично чудо! остајеш Дјева дојећи.

ПЕСМА 4.

Ирмос: Чу пророк о доласку Твојем, Господе, и уплаши се, јер ћеш се од Дјеве родити и људима јавити се, те говораше: Чух глас Твој, и уплаших се, слава моћи Твојој Господе.

Иакоблю лествицѣ развмела еси, душе моя, какимълю отъ земли к небеси: почто не имела еси коухода чверда, благочестна.

Свещеника Божна и царя единена, Христово подобие к миру житна, к человецех подражанъ.

Обратила, погнени, душе окананна, прежде даже не примет конец житна торжество, прежде даже дверь не заклучитъ чертога Господь.

Не буди столп сланный, душе, козвратившиа вспаць, образ да стращитъ тѣа содомскій, горе к Сигору спасанна.

Моления, Владыко, Тебе поущих не отвержи, но щедри, Человеколюбче, и подаждь вероу просящимъ оставление.

Слава, **Троичен:** Троица Проста, Несозданна, Безначальное Бгство, к Троице певаемая Ипостасей, спани ны, вероу покланяющыаа державе Твоей.

И ныне, **Богородичен:** От Отца безлетна Сына к лето, Богородительнице, никѣгомѣжно родила еси, странное чдо, прехыши Дѣва доущи.

Пѣснь 4.

Ирмос: Услыша пророкъ пршествне Твое, Господи, и вкоама, како хоцещи отъ Дѣвы родитиа и человекомъ житиа, и глаголаше: Услышахъ глѣхъ Твоихъ и вкоахъа, слава силе Твоей, Господи.

Време живота мога је кратко, и испуњено невољама и неваљалством; но прими ме у покајању и опамети ме, да не постанем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам Мисли се на Мелхиседека. помилуј.

Човек царског достојанства, венцем и порфиром одевен, веома имућан и праведан, изобилујући богатством и стадима - изненада осиромашивши, би лишен богатства и славе и царства.

Иако он беше праведан и честитији од свију, не избеже замке и мреже лажљиваца; ти пак, бедна душо, будући грехољубива, шта ћеш чинити, ако се деси да нешто слично постигне тебе?

Сад сам човек високопарних речи, а суров срцем, немаран и сујетан; Правосудни, немој ме осудити са фарисејем, него ми дај смирење цариника, једини Милосрдни, и придружи ме к њему.

Знам, Милосрдни, да сагреших нагрдивши сасуд тела мога, но прими ме у покајању и опамети ме, да не постанем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам помилуј.

Сам себи постадох идол, страстима душу своју штетећи, Милосрдни; но прими ме у покајању и опамети ме, да не постанем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам помилуј.

Врема живота моего мало и исполнено колебней и лѣбкоства, но к покаянни ми прими и к разѹм призови, да не бѹдѹ стѣжанне ни брашно чѹждемѹ, Спасе, Сам ми щедри.

Царскимъ достоинствомъ, венцемъ и каприницею одеван, многоименный человекъ и праведный, когачѣкомъ кипи и стады, внезапно когачѣва, слабы царѣтва, окницѣмъ, лишися.

Аще праведенъ бывше онъ и непороченъ паче всехъ, и не ѹжеже лобленна лѣстиваго и сѣти; ты же, грехолюбка еѹци, окланнаа дѹше, что сотвориши, аще чѣсомѹ отъ недовѣдомыхъ слѣдчичѣа нанти чѣбѣ

Высокопарныи ныне есмь, жестокъ же и сердцемъ, кощце и бѹе, да не е Фарисеемъ оѹдѣши ми. Паче же мытарѣво смиренне подаждѣ ми, Единне Щедре, Прокоеѹде, и емѹ ми сочнели.

Согрѣшихъ, досаднѣ соѹдѹ плоти моего, кемъ, Щедре, но к покаянни ми прими и к разѹм призови, да не бѹдѹ стѣжанне ни брашно чѹждемѹ, Спасе, Сам ми щедри.

Самонѣтѹканъ быхъ стѣстѣми, дѹшѹ мою бредѣа, Щедре, но к покаянни ми прими и к разѹм призови, да не бѹдѹ стѣжанне ни брашно чѹждемѹ, Спасе, Сам ми щедри.

Не послушах гласа Твога, преступих Писмо Твоје, Законодавче; но прими ме у покајању и опамети ме, да не postanем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам помилуј.

Преподобној: Срушивши се у дубину великих неумесности, ниси била задржана тамо, но си похитала бољом помишљу ка крајњој врлини, кроз преславно подвизавање, задививши Маријо, анђелску природу.

Слава, **Тројичан:** Нераздељиво суштином, несливено Лицима, богославствујем Те, Тројично Једно Божанство, као једноцарствено и сапрестолно; кличем Ти песму велику, на висинама трикратно певану.

И сада, **Богородичан:** И рађаш и девствујеш, и остајеш кроз обоје по природи Дјева. Рођени из Тебе обнавља законе природе, и утроба плодоноси без порођајних мука. Где Бог хоће побеђује се поредак природе, јер Он чини све што хоће.

ПЕСМА 5.

Ирмос: Човекољупче, молим Ти се, просвети онога који Ти ујутро рани, и упути и мене на заповести Твоје, и научи ме, Спасе, да творим вољу Твоју.

Не погледшах гласа Твоего, преглѣшах Писание Твое, Законоположника, но к покаянни ми прими и к разѣм призови, да не вѣдѣ стѣжаніе ни брашно чѣждемѣ, Спасе, Сам ми щедри.

Преподобнага мачи Маріе, моли Бога о нас.

Великихъ безмечтій ко глѣбинѣ низведшиа, недержима была еси; но когтекла еси помысломъ лѣшимъ к крайней дѣятели такѣ докродетели прелално, ангельское естество, Маріе, щдикиши.

Слава, **Тројичан:** Нераздельное еѣществомъ, нелицное Лицы коголокляу Теа, Тројичкое Едино Божество, тако Единоцарственное и Сопрестольное, копия Ти песнь великѣю, к вышнихъ трегѣко песногловниѣю.

И ныне, **Богородичан:** И раждаеши, и девствѣеши, и прекыклаеши окоудѣ естествомъ Дѣва, Рождѣиа окновлаетъ законы естества, ѣтрока же раждаетъ нераждающаа. Бог идеже хоцетъ, пожеждетѣа естества чинъ: творитъ ко елика хоцетъ.

Пѣснь ѣ.

Ирмос: Отъ ноци ѣтрениѣца, Человеколюбче, просвети, молюа, и настачи и мене на повелѣния Твоя, и научи ми, Спасе, творити колю Твою.

Угледај се, душо, на покајану грешницу, приђи и припадни к ногама Исусовим, да те подигне и да ходиш право путевима Господњим.

Иако си дубоки кладенац, Владико, источи ми воду из пречистих Твојих жила, да као Самарјанка, пијући од ње више не жедним, јер Ти изливаш воде живота.

Владико, Господе, сузе моје да ми буду Силоам, да умијем и ја зенице срца, и да Те видим духом, Светлости Превечна.

Преподобној: Несравњеном жељом, свеблажена, зажелевши да се поклониш Животворном Дрвету, удостојила си се испуњења жеље; стога удостој и мене да добијем вишњу славу.

Слава, Тројичан: Тебе Тројице славим, јединога Бога: Свет, Свет, Свет си Оче, Сине и Душе, проста суштина, Јединице увек слављена.

И сада, **Богородичан:** Нетљена, безмужна Мати Дјево, из Тебе обуче се у моју природу Бог, Који је створио векове, и сједини са собом човечанску природу.

ПЕСМА 6.

Ирмос: Завапих свим срцем својим к милосрдном Богу, и чу ме из ада преисподњега, и изведе из трулежи живот мој.

Низъ сннцацѣю подражай, о душе, прииди, припадн к ногамъ Исусовымъ, да те исправитъ, и да ходиши право стези Господни.

Ице и клады еи глбокии, Владико, источи ми водъ из пречистыхъ Твоихъ жилъ, да, како самарянина, не котомъ пийи, жаждъ жизни ко стрѣи источаеши.

Силоам да бѣдетъ ми слезы мои, Владико Господи, да умью и азъ зеницы сердца, и виждѣ Теа, Умна Светла превечна.

Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Несравненнымъ желаниемъ, всеоглава, древлъ возжелевши поклонитица животному, сподобилася еи желаниа, сподоки въко и мене влчичти вышнии славы.

Слава, **Троичен:** Теа, Троице, слакимъ Единнаго Бога: Святъ, Святъ, Святъ еи, Отче, Сыне и Душе, Простое Свщество, Единице прино покланяемаса.

И ныне, **Богородичен:** Изъ Тебе оклечеся к моему смещению, нетленна, безмужна Мати Дѣво, Бог, создательъ веки, и соедини Тебе человеческое естество.

Пѣснь 6.

Ирмос: Возопихъ всемъ сердцемъ моимъ къ щедрымъ Богу, и вельмиша мѧ отъ ада преисподняго, и возведе отъ тли животъ мой.

Ја сам, Спасе, царска драхма коју си некада изгубио; но упаливши светилник—Претечу Твога, Речи Божја, потражи и нађи лик Твој.

Устани и победи телесне страсти, као Исус Амалика, и као Гаваоњане, лажљиве помисли увек побеђујући. (Изл. 17, 8; Ис. Нав. 8, 21)

Преподобној: Да би угасила пламен страсти, увек си проливала сузе, Маријо, душом распламсалом; њихову благодат дај и мени служи твојем.

Стекла си небеско бестрашће, Мати, узвишеним живљењем на земљи; моли се за оне који те славе, да се молитвама твојим избавимо од страсти.

Слава, **Тројичан:** Тројица сам проста и нераздељива, раздељена Лицима, и Јединица сам природом сједињена, говори Отац и Син и Божански Дух.

И сада, **Богородичан:** Утроба Твоја роди нам Бога, Који постаде човек као и ми; Њега као Створитеља свих, моли Богородице, да се молитвама Твојим оправдамо.

Господе помилуј (трипут).

Слава и Сада:

Из елма, Спасе, юже погубил еси дрекле царскѣю драхмѣ; но кжег светилникъ, Претечѣ Твоего, Слова, кзыци и окрѣци Твоѣ окрѣз.

Востани и покорн, яко Нишѣ Амалнка, плотикни стрѣти, и гаклониты, летныа помыслы, прино повеждающн.

Преподобная мати Марне, моли Бога о нас.

Да стрѣтей пламень угасиши, слез капли источила еси прино, Марне, душею распламема, нуже клагодатъ подлѣдь и мене, твоемѣ рабѣ.

Преподобная мати Марне, моли Бога о нас.

Безстрѣтне некое стѣжала еси крайним на земли житием, Мати. Темже тебе повѣщам стрѣтей избавитиа молитвами твоими молиа.

Слава, **Троичен:** Троица ема Проста, Нераздељна, раздельна личне и Единица ема естеством соединена, Отец глаголет, и Сын, и Божественный Дѣх.

И ныне, **Богородичен:** Утроба Твоя Бога нам роди, коокраженна по нам: Егоже, яко Создателя всех, моли, Богородице, да Твоими молитвами оправдимся.

Господи, помилуй. (Трижды.)

Слава Отцу, и Сыну, и Святому Дѣху и ныне, и прино, и ко бжег кекѣ. Аминь.

Кондак, глас 6.

Душо моја, душо моја, устани што спаваш, крај се приближује, и уплашићеш се; прени се, дакле, да те поштеди Христос Бог, Који је свуда и све испуњава.

ПЕСМА 7.

Ирмос: Сагрешисмо, безакононасмо, неправедно поступасмо пред Тобом; нити сачувасмо, нити извршисмо што си нам заповедио, но не напусти нас сасвим, Боже отаца.

Изчилеше дани моји као сан онога који се пробуди; зато као Језекија плачем на постељи мојој, да ми се продуже године живота. Но који ће Исаија стати преда те, душо, ако не Бог свих?

Припадам Ти и приносим Ти речи моје као сузе: сагреших као што сагреси блудница, и безаконовах као нико други на земљи. Но смилуј се, Господару, на створење Твоје и призови ме.

Погубих лик Твој и покварих заповест Твоју, Спасе; сва се лепота помрачи и страстима угаси се свећа. Но смиловавши се дај ми радост, као што пева Давид.

Обрати се, покај се, откри тајна дела, говори Богу који све зна: Ти знаш моје тајне, једини Спасе; но сам ме помилуј, као што пева Давид, по милости Својој.

Кондак, гласъ 6.:

Душе моя, душе моя, востани, что спашь конецъ приближается, и удивиши се; прени се, да те пощадитъ ти Христосъ Богъ, вездѣ бывъ и вса исполняющъ.

Пѣснь 7.

Ирмос: Согрешихомъ, беззаконновахомъ, неправдовахомъ предъ Тобою, ниже сохранидохомъ, ниже сотворихомъ, якоже заповѣдалъ еси намъ; но не предаждь насъ до конца, отецъ Боже.

Исчезоша днѣ мои, яко сонне востануцѣго; темже, яко ѣзекіа, слезю на ложѣ моеи, приложити мнѣ летомъ жикота. Но кий Исаіа предстанетъ тебе, душе, аще не всахъ Богъ?

Припадаю Ти и приношю Тебѣ, якоже слезы, глаголы моя: согрешихъ, яко не согреси блудница, и беззаконновахъ, яко ннѣи никтоже на земли. Но щедри, Владыко, творение Твое и воззоки мѧ.

Погрекохъ окрѣзъ Твои и разсѣлахъ заповѣдь Твою, вса помрачнѧ докромѣ, и стравѣми угаснѧ, свѣща. Но щедрикъ, воздаждь ми, якоже поетъ Давидъ, радование.

Обрати мѧ, покайся, открий сокровеннѧ, глаголи Богъ, вса вѣдущемъ: Ты вѣси моя тайнѧ, Единне Спасе. Но Самъ мѧ помилуй, якоже поетъ Давидъ, по милости Твоеи.

Преподобној: Завапивши к Пречистој Богоматери, одбацила си пређашње беснило страсти, које жестоко муче, и посрамила си непријатеља - кушача; но дај сада и мени, служи твоје спасење од невоље.

Онај Кога си заволела, Мати, Кога си зажелела, Кома си следовала, Он је покајање пронашао и даровао, као једини састрадални Бог; Њега непрестано моли, да нас избави од страсти и невоља.

Слава, **Тројичан:** Тројице проста, неразделива, једносушна Јединице, света Светила и Светлости, и свето Тројство и Једно свето, слави се, Бог Тројица. Но душо, запевај, прослави Живот и Животе - Бога свих.

И сада, **Богородичан:** Певамо Те, благосиљамо Те, клањамо Ти се, Богородитељко, јер си од неразделиве Тројице родила Једнога - Сина и Бога, и нама који смо на земљи, сама си открила све небеско.

ПЕСМА 8.

Ирмос: Онога Кога славе војске небеске, и пред Ким дрхте Херувими и Серафими, све што дише и сва твар, певајте, благосиљајте и преузносите у све векове.

Преподобнаи мати Маріе, моли Бога о нас.

Возопивши к Пречистей Богоматери, первее отринула еси неистовство страстей, нужно стужающих, и посрамила еси врага заповишаго. Но даждь ныне помощь от скорки и мене, раба твоемѣ.

Преподобнаи мати Маріе, моли Бога о нас.

Егоже возлюбила еси, Егоже возжелела еси, Егоже ради плоть избрала еси, преподобнаи, моли ныне Христа о рабех: яко да многоты бык всем нам, мирное состояние дарует почитающим Его.

Слава, **Троичен:** Троице Простаи, Неразделимаи, Единноличнаи и Единствено Едино, Светове и Свет, и Света Три, и Едино Света поетии Бог Троица; но коимой, прослави Живот и Животы, душе, всех Бога.

И ныне, **Богородичен:** Поем Ти, благоговним Ти, поклоняемии Ти, Богородительнице, яко Неразлучнаи Троицы породила еси Единнаго Христа Бога и Сама отверзла еси нам, едем на земли, Небеснаи.

Пѣснь ѱ.

Ирмос: Егоже конница некия славаит, и трепещут Херувими и Серафими, виако дышание и тварь, пойте, благоговиките и прекозносите ко вса веки.

Скленицу са сузама, Спасе, као миро изливајући на главу, вапијем Ти као блудница која тражаше милости; молбу приносим и молим Те да добијем опроштај.

Иако Ти нико не сагреси као ја, но прими ипак и мене, милосрдни Спасе, који се кајем са страхом и вапијем са љубављу; сагресих Теби јединоме, безаконовах, помилуј ме.

Поштеди, Спасе, Твоје створење, и тражи као Пастир изгубљену овцу, залуталога отми од вука, учини ме овцом на паши оваца Твојих.

Када седнеш, Судијо, као милосрдан, и покажеш Твоју страшну славу, Христе, о, какав ће страх настати тада од пећи усијане, за све који се боје јавности суда Твога.

Преподобној: Мати незалазне Светлости, просветивши тебе, разреши те од помрачења страсти. Зато, ушавши у благодат Духа Светога, просвети, Маријо, оне који те верно величају.

Видевши ново чудо у теби, Мати, препаде се уистину божанствени Зосима; јер Анђела гледаше у телу и испуњаше се страхом, славећи Христа у векове.

Великіи канѡнъ прѣбнаго ѡтца нашего андреа критскаго
Влезидѡ, Спасе, стклаганицѡ іако миро истоцавала на
главѡ, зовѡ Ти, іакоже блудница, милости ищѡцала, мољбѡ
приношѡ и оттакленне прошѡ приати.

Ице и никтоже, іакоже аз, согрешн Тее, но окаче
прими и мене, благоутробне Спасе, страхом кающага и
любовию зовѡща: согрешнх Тее Единомѡ, помилѡ ми,
Милостиве.

Поцпади, Спасе, Твоѡ созданне и взыци, іако
Пастырѡ, погнѡшее, предвари заблѡждшаго, коухити от волка,
сотвори ми овца на пастке Твоих овец.

Егда ѡдне идеши, іако благоутробен, и покажиши
страшнѡ славѡ Твою, Спасе, о какѡиѡ страх тогда пеци
горячей, всем коацинмиа нестерпимаго ѡдница Твоѡго.

Преподобнаи мачи Марие, моли Бога о нас.

Света незаходнаго Мачи, ти просветивши, от
омраченна стращей разреши. Темже вшедши к дѡховнѡю
благодать, просвети, Марие, ти верно коухвалаяцима.

Преподобнаи мачи Марие, моли Бога о нас.

Чѡдо ново видѡв, ѡжалшесиа кожегтвенный к тебе
континнѡ, мачи, Зосима: ангела ко зраше ко плоти и
ѡжагом кѡкш исполнишесиа, Христа поа ко кѡки.

Благосиљамо Оца, Сина и Светога Духа, Господа.

Слава, **Тројичан**: Беспочетни Оче, сабеспочетни Сине, Утешитељу благи, Душе прави; Родитељу Речи Божје, Речи Оца беспочетнога, Душе животворни и стваралачки, Тројице Јединице помилуј ме.

И сада, **Богородичан**: Пречиста, у утроби Твојој изатка се тело - духовна порфира Емануилова, као од црвеног скерлета, зато величамо Тебе уистини Богородицу.

ПЕСМА 9.

Ирмос: Од бесеменога зачећа рођење неизрециво, од Матере безмужне нетрулежни плод, јер Божије рођење обнавља природе. Зато Те сви нараштаји, као Богоневестну Матер, православно величамо.

Сине Давидов, смилуј се; спаси и помилуј ме, Ти Који си бесомучне речју исцелио; умилним гласом реци ми као разбојнику: Заиста ти кажем, са мношћеш бити у Рају, када дођем у слави својој.

Један разбојник Те хуљаше, а други Те разбојник као Бога слављаше, јер оба на крсту висијаху. Но, о Милосрдни! као Твојој верној разбојнику, који у Теби познаде Бога, и мени отвори врата славнога Царства Твога.

Сва твар дрхташе видећи Те распета; горе и камење од страха се распадаху, и земља се колебаше, и пакао се разголићаваше, и светлост у дану помрачаваше, гледајући Тебе, Исусе, прикована телом.

Слава, **Троичен**: Безначалне Отче, Сыне Божественне, Утешителю Благий, Дше Правый, Слова Божия Родителю, Отца Безначална Слова, Дше Живый и Жидый, Тронце Единице, помилуй мя.

И ныне, **Богородичен**: Яко от окрощения червленницы, Пречистая, Явила кагрница Еммануилка кндръ ко чреве Твоем плоть нечкая. Темже Богородицѣ констнннѣ Тя почитаем.

Пѣснь ѧ.

Ирмос: Безвременнаго зачатна Рождество неказанное, Матере безмужна неглаенн Плод, Божие ко рождение окновляет ищетъка. Темже Тя вси роди, яко Богоневестнѣю Матерь, православно величаем.

Милосердннѣ, спаси мя, Сыне Давидов, помилуй, кендѣщнцнннѣя гловом нецелнкый, гла же благодѣтрокннѣ, яко разбойнннѣ, мне рцы: аминь, глаголю тебе, со Мною вѣдешн к рани, егда приндѣ ко славе Ноей.

Разбойнннѣ оглаголкаше Тя, разбойнннѣ когловлаше Тя, ока ко на крестѣ свнслгта. Но, о Благодѣтрокне, яко верномѣ разбойнннѣ Твоемѣ, познашемѣ Тя Бога, и мне откверзи дверь славнаго Царствннѣ Твоего.

Тварь содрогашеннѣ, распинаема Тя кидати, горы и каменннѣ страхом распадохѣннѣ, и землннѣ содрогашеннѣ, и ад окнажашеннѣ, и соомрачашеннѣ свѣт ко дни, зря Тебе, Индѣе, пригвождена ко Крестѣ. 113

Не изискуј од мене плодове достојне покајања, јер снага моја у мени нестаде; даруј ми увек срце скрушено, и смиреност духа, да то Теби принесем, као пријатну жртву, једини Спаситељу.

Судијо мој и Зналче мој, Који ћеш опет доћи са Анђелима да судиш целом свету, поштеди ме тада погледавши ме Твојим милостивим оком, и помилуј ме, Исусе, као онога који је сагрешио више од сваког људског бића.

Преподобној: Све си задивила твојим необичним животом, ангелске чинове и све људе, поживевши као бестелесно и натприродно биће; отуда си, Маријо, ишавши невештаственим ногама, прешла Јордан.

Преподобна Мати, умилостиви Створитеља за оне који те славе, да се избавимо од злостављања и невоља оних који нас нападају са свих страна; да избавивши се од искушења, непрестано величамо Господа Који те је прославио.

Андреју: Андреје чесни и оче треблажени, пастиру Критски, не престај молити за оне који те певају: да се сви ми који верно поштујемо твој спомен, избавимо од гњева, и невоља, и пропасти, и безбројних сагрешења.

достоѣныхъ покаяннихъ плодовъ не и҃сѣахъ отъ мене, яко крепость моя ко мнѣ оубоде; сердце мнѣ дарѣи прино сокрушенное, нищеть же дѣховно: да има тебе принесеѣ, яко пригнѣноу жертвѣ, едине спасе.

Убо мѡи и вѣдче мѡи, хотѣи пакѣи принѣти со ангѣлы, е҃днѣи мнрѣ всемѣ, милостивнымъ твоимъ окомъ тогда видѣхъ мѡа, пощадѣи и щедри мѡа, и҃сѣе, паче всякаго и҃сѣетѣа человека согрешиша.

Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Убодикла еси всехъ страннимъ житнемъ твоимъ, ангелокъ чины и человекокъ соборы, неѣщественно пожнѣши и и҃сѣетѣо прешедши: и҃мже, яко неѣщественными ногами вшедши, Марие, Иордан прешла еси.

Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Умилостиви Создателя о хвалищихъ тѣа, преподобная мати, изкавнѣшиа озлоклении и скорбей, окрестъ нападающихъ, да изкавнѣшиа отъ напастей, возвѣнчимъ непрестанно прославакшаго тѣа Господа.

Преподобне отче Андрее, моли Бога о нас.

Андрее честный и отче чреклаженнейший, пастырю Критский, не престаи моляса о копекающихъ тѣа: да изкавнѣшиа вси гнеба, и скорби, и члениа, и прегрешенный безмерныхъ, чѣдци твою память верно.

Слава, **Тројичан:** Оца прославимо, Сина узвеличајмо, Божанскоме Духу верно се поклонимо, Тројици нераздељивој, Јединици по бићу, као Светлости и Светилима, и Животу и Животима, Који оживљава и просвећује све и сва.

И сада, **Богородичан:** Чувај народ Твој, Пречиста Богородитељко, јер Тобом у вери живимо, и Тобом се утврђујемо и Тобом побеђујемо свако искушење, и надвлађујемо противнике, и напредујемо у богољубљу и братољубљу.

Затим обе певнице певају Ирмос 9. песме: Од бесеменог зачећа... И наставља се даље Велико Повечерје по реду.

Слава, **Троичен:** Отца прославим, Сына прекозвешем, Божественномъ Духу верно поклонимся, Троице нераздельней, Единице по еществену, яко Свету и Светом, и Животу и Животом, животворящемъ и просвещающемъ концы.

И ныне, **Богородичен:** Град Твои сохраний, Богородительнице Пречистая, в Тебе ко сий верно царствуй, в Тебе и утверждатися, и Тобою побеждай, побеждает всякое нечестие, и планает ратники, и проходит послание.

Таже оба лика вѣше поют Ирмос:

Безземнаго зачатия Рождество неказанное, Матере безмужнаго неглаенаго Плода, Божие ко Рождение окновляет ещественка. Темже Тя вси роди, яко Богоневестную Матерь, прабоглавно величаем.

Клепа се у 10 сати увече (или када је то обичај). И када се скупимо сви у цркву, бива почетак од свештеника по обичају. И говоримо: Царе Небески, Трисвето и Оче наш; Господе, помилуј! 12 пута. Слава и сада... Ходите да се поклонимо... и остала два Псалма: 19 и 20. И обични тропари и јектенија. И затим читамо Шестопсалмије, и по Псалмима певамо Алилуја, и Тројичне гласа, као што је обичај, и читамо Катизму једну: осму. Такође Сједалне Октоиха. И читамо Житије преподобне Марије у два дела. Затим Псалам 50. И одмах почињемо Велики Канон полако, и са скрушеним срцем и гласом, чинећи на сваки тропар три метаније.

ПЕСМА 1.

Глас 6.

Ирмос: Помоћник и Покровитељ би ми на спасење, овај је Бог мој и прославићу Га, Бог Оца мога, и хвалићу Га, јер се славно прослави.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Одакле да почнем оплакивати дела кукавног живота мога? Шта да поставим као почетак садашњем ридању, Христе? Но као милосрдан дај ми опроштај сагрешења.

Хајде, бедна душо, са телом својим, исповеди се Створитељу свега, и окани се, најзад, пређашњег безумља, и принеси Богу у покајању сузе.

Превазишавши у преступу првзданог Адама, познах себе обнажена од Бога и вечнога царства радости, грехова мојих ради.

Песнь 1

Ирмос: Помошник и Покровитель бысть мне ко спасению, Ой мой Бог, и прославию Его, Бог отца моего, и вознесу Его, славно ко прославлению.

Припевъ: Помилуй мя, Боже, помилуй мя.

Откуда начну плакати окаяннаго моего жития деяний Коѣ ми положу начало, Христе, нынешнемъ рыданїемъ Но како благоутробен, даждь ми прегрешенїи оставление.

Гряди, окаянная душе, с плотию твоєю, Зидителю всехъ непожеждьма, и оставиши прочее прежднаго беззловесїа, и принеси Богу в покаянии слезы.

Первозданнаго Адама претвѣплению порекновля, познах себе обнажена от Бога и приношеца Царствїа и сладости, грех ради моихъ.

Авај мени, бедна душо, што си се уподобила првој Еви? јер си вид свој употребила на зло, и ранила си се љуто, и дотакла си се дрвета, и окусила си дрско безумне хране.

Уместо Еве телесне, појави се у мени мислена Ева - страсна помисао у телу, која указује на сладости, и храни ме увек отровном храном.

По заслуги Адам би изгнан из раја, Спасе, не сачувавши једну Твоју заповест; како ли ћу тек ја пострадали, одбацујући увек животворне речи Твоје?

Превазишавши Каиново убиство, по слободној вољи постадох убица савести душе, оживевши тело и војевавши против ње рђавим својим делима.

Не уподобих се, Исусе, Авељевој правди, никада Ти не принесох угодан дар, ни божанска дела, ни жртве чисте, ни живот непорочни.

Као Каин и ми, бедна душо, принесмо заједно Творцу свих: прљава дела, жртву лажну и живот непотребан, зато и бисмо осуђени.

Ти, Створитељу, оживевши блато, дао си ми тело и кости, и дисање и живот. Но, о Творче мој и Избавитељу мој и Судијо, прими ме кајућег се.

Ѹкы мнѣ, окаянная дѸше, что Ѹподобилася еси первей Ѹкѣ видѣла ко еси зло, и Ѹязвилася еси горце, и коинѸлася еси древа, и кѸдила еси дерзостно безлюбивныи инеди.

Вместо Ѹкы чѸветвенныи, мысленная ми кытъ Ѹка, ко плоти ст҃ратный помысл, показѸвай сладкая и кѸшайи прино горькаго напоения.

Достойно из Ѹдема изгнан кытъ, яко не сохранил еднѸ Твою, Спасе, заповедь ядди; аз же что постраждѸ, отмѣтила кѸгда животная Твоя словеса

Канноко прѣшед Ѹбийство, пронзколением кѸх Ѹбийца совети дѸшекней, оживил плоть и коекак на ню лѸбкыи монми деланьми.

Авелеве, НисѸе, не Ѹподобихи правде, дара Тебе приатна не принесох когда, ни делания Божественна, ни жертвы чистыи, ни жития непорочнаго.

Яко Каин и мы, дѸше окаянная, кѸех Ѹдетелю делания скверная и жертвѸ порочнѸю, и непотребное житие принесохом кѸдне: темже и осѸдихомся.

Брение Здатель живкоздал, клонил еси мнѣ плоть, и кости, и дыханье, и жизнь; но, о Творче мой, Избавителю мой и Ѹздие, кляцися прими ми.

Излажем Ти, Спасе, грехе које учиних, и ране моје душе и тела, које ми унутра разбојнички нанеше убиствене помисли.

Иако сагреших, Спасе, но знам да си Човекољубац: кажњаваш милостиво, и сажалеваш усрдно; видиш плачућега, и као отац притичеш, призивајући блуднога.

Мене избачена пред вратима Твојим, Спасе, барем у старости не одбаци у пакао ништавна; но пре краја, као Човекољубац, дај ми опроштај сагрешења.

Ја сам онај који упаде међу разбојнике - помисли своје, сав од њих израњавих се сада, и напуних се рана; но Христе Спасе, Сам дошавши к мени, исцели ме.

Свештеник спазивши ме, прође, и левит видећи ме нага у љутим ранама, презре ме; но, Исусе, Који си из Марије засијао, Ти ми дошавши, сажали се на мене.

Јагње Божије, Које узимаш грехе свих, узми од мене тешко бреме греха, и као милосрдан дај ми сузе умилења.

У време покајања, прилазим Теби Створитељу моме, узми од мене тешко бреме греха, и као милосрдан дај ми сузе умилења.

Извещию Ти, Спасе, грехи, гаже содеях, и души и тела моего гажы, гаже кнѣтъ збѣнственини помысли разбойнически на мѧ козложиша.

Аще и согрѣших, Спасе, но кем, яко Человеколюбец еси, наказуеши милостивно и милосердѣеши тепле, слезаца зриши и притекаеши, яко отец, призываа блуднаго.

Покержена мѧ, Спасе, пред враты Твоими, поне на старость не отрени мене ко ад тѣца, но прежде конца, яко Человеколюбец, даждь ми прегрешенный отглавненне.

В разбойники впадый аз емь помысленными мѧми, вею от них язвехуша ныне и исполнихуша рѧн, но, Глм ми предстѧк, Христе Спасе, исцели.

Свѣщенник, мѧ предвидѣк, мнмо иде, и лежит, видѧ к лютых нага, презре, но, из Марии козениакый, Исусе, Ты, предстѧк, шцедри мѧ.

Агнче Божий, вземлай грехи всех, козми крѣмѧ от мене тяжкое грѣхѣкое и, яко благоутробен, даждь ми слезы шмиленнѧ.

Покланнѧ крѣмѧ, прихощдѧ Ти, Создателю моему: козми крѣмѧ от мене тяжкое грѣхѣкое и, яко благоутробен, даждь ми слезы шмиленнѧ.

Не згади се на мене, Спасе, и не одбаци ме од лица Твога; узми од мене тешко бреме греха, и као милосрдан, дај ми опроштај сагрешења.

Вољна и невољна сагрешења моја, Спасе, јавна и тајна, знана и незнана, све као Бог опростивши, очисти и спаси ме.

Од младости, Христе, преступих заповести Твоје; немаран и мрзовољан, ја сав живот проведох у страстима; зато Ти вапијем, Спасе: макар на крају спаси ме.

Богатство душе, Спасе, потрошивши у разврату, празан сам од побожних врлина, и гладујући вапијем: Оче милосрђа, похитавши, Ти ме помилуј.

Теби припадам, Исусе, сагреших Ти, очисти ме; узми од мене тешко бреме греха, и као милосрдан, дај ми сузе умилења.

Не иди са мном на суд, износећи дела моја, испитујући речи моје и одговорности жеља мојих; но у милосрђу Твоме, превиђајући моја страшна сагрешења, спаси ме, Свемоћни.

Преподобној: Преподобна мати Марије, моли Бога за нас.

Не возгнушайся мене, Спасе, не отрини от Твоего лица, возьми бремя от мене тяжкое греховное и, яко милосерден, даждь мне грехопаденный отпущение.

Воляная, Спасе, и невольная преступленная моя, явленная и сокрытая и ведомая и неведомая, все простив, яко Бог, очисти и спаси мя.

От юности, Христе, заповеди Твоя преступих, безразлично некрещен, злым предох житие. Темже зову Ти, Спасе: поне на конец спаси мя.

Богатство мое, Спасе, изнурив клады, прит емь плодков благочестивых, аличен же зову: Отче щедрот, предварив, Ты мя щедри.

Тебе припадаю, Исусе, согреших Ти, очисти мя, возьми бремя от мене тяжкое греховное и, яко милосерден, даждь ми слезы умиления.

Не вниди со мною к суду, нося моя деяния, словеса изысканья и неправдана стремления. Но к щедротам Твоим презираю моя люта, спаси мя, Свемолюще.

Иный канон преподобных матерей наших Марии Египетския;
Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Ти ми дај светозарну благодат од вишег Божанског промисла, да избегнем помрачење страсти, и да усрдно певам, Маријо, дивне подвиге твога живота.

Приклонивши се Христовим божанским законима, к Њему си пришла, оставивши жеље неузддржљивих страсти, и сваку си врлину, свепобожно, као једну извршила.

Андреју: Преподобни оче Андреје, моли Бога за нас. Молитвама твојим, Андреје, избави од срамотних страсти, и покажи заједничарима Царства Христова, нас који се молимо и који те, Славни, певамо са вером и љубављу.

Слава, **Тројичан:** Надсуштаствена Тројице, у Јединици слављена, узми од мене тешко бреме греха, и као милосрдна, дај ми сузе умилења.

И сада, **Богородичан:** Богородице, надо и заступнице оних који Те певају, узми од мене тешко бреме греха, и као чиста Владичица, прими мене који се кајем.

ПЕСМА 2.

Ирмос: Чуј небо, и говорићу, и певаћу Христа, Који је у телу дошао из Дјеве. Чуј небо, и говорићу, земљо, слушај глас онога који се каје пред Богом и који Га пева.

Ты ми даждь светозарнѡю благодать от Божественнаго евыше промышленнаго избежати стращей омраченнаго и пети ѡедно чкоего, Марие, житнаго краинаго исправленнаго.

Приклонившиа Христовымъ Божественнымъ закономъ, к себѣ пристѡпила еси, сладостей неддержимата стремленнаго отгакнвши, и всякъю добродетелью великогубовино, тако единѣ, исправила еси.

Преподобне отче Андрее, моли Бога о нас.

Молитвами твоими нас, Андрее, избежи стращей безчестныхъ и Царствнаго ныне Христова оцциника верою и любовию воспеквющаго тѣа славне, покажи, молимся.

Слава, **Троичен:** Превѣщеннаго Троице, во Единице поклоняемаго, возми крѣмѣ от мене тяжкое греховное и, тако благоутрѡвна, даждь ми слезы ѡмиленнаго.

И ныне, **Богородичен:** Богородице, Надежде и Предстательствѣ твоѣ повѣщихъ, возми крѣмѣ от мене тяжкое греховное и, тако Владичица Чистага, каящася прими мѣа.

Песнь к

Ирмос: Воиши, Неко, и возглаголю, и воспюу Христа, от дѣвы плочию пришедшаго. Воиши, Неко, и возглаголю, земле кившай глас, каящия к Богу и воспеквущий Его.

Погледај ме, Боже, Спаситељу мој, Твојим милостивим оком, и прими моје топло исповедање.

Сагреших више од свих људи, једини сагреших Теби; но смилуј се као Бог, Спасе, на своје створење.

Милосрдни Господе, бура зала потапа ме; но као Петру и мени, Спасе, пружи руку.

Милосрдни, и ја Ти приносим сузе као блудница; очисти ме, Спаситељу, милосрђем Твојим.

Помрачих красоту душе сластима страсти, и потпуно сав ум у прах претворих.

Подерах моју прву одећу, коју ми изатка Створитељ испочетка, и зато лежим наг.

Обукох се у подерану хаљину, коју ми изатка змија саветом, и стидим се.

Погледах на красоту дрвета, и преварих се умом; и зато лежим наг и срамим се.

Радише на леђима мојим сви началници страсти, продужујући против мене безакоње њихово.

Изгубих своју првоздану красоту и пристојност, и до сада лежим наг и стидим се.

Грех, који ме најпре лиши боготкане одеће, шије ми кожне хаљине.

Вонми ми, Боже, Спасе мой, милостивным Твоим оком и прими мое теплое исповедание.

Согреших паче всех человек, един согреших Тебе; но Щедрн, яко Бог, Спасе, творение Твое.

Бѣриа мѧ злыхъ одержитъ, благоутробне Господи; но яко Петръ и мене рѣкъ протри.

Слезы блѣдницы, Щедре, и азъ предлагаю, очисти мѧ, Спасе, благоутробнем Твоим.

Омрачихъ душевнѡю красотѡю стравтей сластѡми и блачески весь ѡмъ переть сотворихъ.

Раздрахъ ныне одеждѡ мою первѡю, юже ми изтка Звждитель изъ начала, и отчѡдѡ лежѡ наг.

Облякохѧ въ раздранинѡю ризѡ, юже изтка ми змиѧ советомъ, и стыждѡсѧ.

Воззрѡхъ на садовнѡю красотѡ и прельстѡхѧ ѡмомъ: и отчѡдѡ лежѡ наг и срамляхѡсѧ.

Дѡлѡша на хрестѡе моемъ вси началници стравтей, продолжающе на мѧ беззаконне ихъ.

Погубихъ первозданнѡю докротѡю и благолепие мое и ныне лежѡ наг и стыждѡсѧ.

Ошибаше кожнѡи ризѡ грѡхъ мѧе, облякнѡи мѧ перкѡи коготканнѡи одеждѡ.

Покривен сам одећом срама, као лишћем смоквиним, на осуду мојих добровољних страсти.

Обукох се у замрљану одећу, окрвављену срамно, провођењем страстног и сластољубивог живота.

Оскврних одећу тела мога, и укаљах, Спасе, оно што је по образу и по подобију.

Упадох у провалију страсти и у вештаствену трулеж, и од тада до сада враг ми досађује.

Пошто претпоставих сиромаштву живљење одано стварима и имовини, Спасе, притиснут сам сада тешким бременом.

Телесни свој кумир украшавах облачењем у различите слике нечистих помисли, и осуђујем себе.

Усрдно се трудих једино око спољашњег украшавања, презревши унутрашњу боголику скинију.

Усвојивши наказност мојих страсти, сластољубивим тежњама, погубих красоту ума.

Страстима, Спасе, утраћих првобитну красоту лика, но, као некада драхму, потраживши је наћи.

Као блудница вапијем Ти: сагреших, сам Ти сагреших, као миро прими, Спасе, и моје сузе.

Оклизнух се, као Давид, у блуд, и оскрнавих себе, но омиј и мене, Спасе, сузама мојим.

Окложен есмь одеяннемъ стѣда, такоже лиственемъ смоковнымъ, во окаянненіи моихъ добровольныхъ страстей.

Одеахся въ замръзлую одежду, окрвавленную срамно, провожденьемъ страстного и люкоеластного живота.

Осквернихъ плоти моея ризы и окаяхъ еже по образу, Спасе, и по подобию.

Впадохъ въ страстную пагубу и въ вештаственную тлю, и оттоле до ныне врагъ мнѣ досаждаетъ.

Люкоеластное и люкоименное житіе, невозддержаніемъ, Спасе, предпочетъ нынѣ, тяжкимъ временемъ окложен есмь.

Украшихъ плотскій образъ скверныхъ помысленный различнымъ окложеніемъ и осуждаюся.

Внешнимъ прилежно благоукрашеніемъ единымъ попекохся, вънутреннюю презрекъ богообразную скинию.

Вообразивъ моихъ страстей безобразіе, люкоеластными стремленьми погубихъ ума красоту.

Погрекохъ перваго образа докротъ, Спасе, страстными, юже яко иногда драхму, възыскавъ, окаянни.

Согрешихъ, такоже блудница, коплію Ти: единъ согрешихъ Тебѣ; яко миро, прими, Спасе, и моя слезы.

Попоздохся, яко Давидъ, блудно и осквернихся, но омыи и мене, Спасе, слезами.

Као цариник вапијем Ти: очисти ме, Спасе, очисти, јер нико од потомака Адамових не сагреша Теби као ја.

Немам ни суза, ни покајања, ни умилења; Сам ми све то, Спасе, даруј као Бог. Господе, Господе, не затвори тада преда мном врата Твоја; но отвори их мени који Ти се кајем.

Човекољупче, Који хоћеш да се сви спасу, Ти позови мене, и као добар прими ме кајућег се.

Чуј уздахе душе моје, и прими сузе очију мојих, Спасе, и спаси ме.

Богородичан: Пресвета Богородице, спаси нас!

Пречиста Богородице Дјево, једина свеопевана, моли усрдно да се спасемо.

Ирмос: Видите, видите да сам ја Бог, који је пуштао ману као кишу, и воду из камена извео некада у пустињи народу моме, једином десницом и снагом својом.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Слушај, душо моја, Господа који виче: Видите, видите да сам ја Бог; и удаљи се од пређашњег греха, и бој Га се као неумитног Судије и Бога.

На кога си се угледала, многогрешна душо? Само на првог Каина, и Ламеха оног, каменујући тело злочинствима, и убијајући ум безумним стремљењима.

Очисти, такоже мытарь, копню Ти, Спасе, очисти мнѧ: никтоже ко ѡбщнх из Адама, такоже аз, согрешнх Тебе.

Ни слез, ниже покаянннх имам, ниже ѡмнленннх. Сам ми сна, Спасе, тако Бог, дарѡи.

Дверь твою не затвори мнѧ тогда, Господи, Господи, но отверзи ми снѧ, кающнх Тебе.

Человеколюбче, хочнши всем спастннх, Ты воззови мнѧ и прими, тако клаг, кающагося.

Видши воздыханннх души моя и очню моею прими капн, Спасе, и спаси мнѧ.

Пречнстѧ Богороднце, спаси нас.

Пречнстѧ Богороднце Дѡво, Едина всепетѧ, моли прилежно, ко еже спастннх нам.

Иный канон.

Ирмос: Видите, видите, тако аз емь Бог, манѡ одожднкнй и водѡ из камене источнкнй дрекле к пѡсчтннх людем Моим, десннцѡ едннѡ и крепостнѡ Моѡю.

Видите, видите, тако аз емь Бог, видшнй, дѡше моя, Господа копннцѧ, и ѡдлннѧ прѡжннго грѡха, и коиѧ, тако немьтннго и тако ѡбднн и Бога.

Комѡ ѡподоблѧся ем, многогрешнѧ дѡше Токмо перкомѡ Кннѡ и Ламехѡ ономѡ, каменѡквшаѧ тело злодействѡи и ѡбнѡшѧѧ ѡм безсловесннми стрѡмленнми.

Превазишавши све пре Закона, о душо! на Сита се ниси угледала, нити си подражавала Еноса, ни Еноха вазнесењем, ни Ноја; но нашла си се лишена живота праведника.

Душо моја, ти си сама отворила уставе гњева Бога својега, и потопила си као земљу сво тело, и дела и живљење, и остала си изван спасоносног ковчега.

Убих човека за рану своју и младића за масницу, ридајући Ламех вапијаше; а ти не дрхтиш, о душо моја, укаљавши тело и ум оскрнавивши.

О, како се угледах на Ламеха, пређашњег убицу, душу као човека, ум као младића, а тело као брата свога убивши, као Каин убица, сластољубивим жудњама.

Ти си измудрила, о душо, да сазидаш кулу, и утврђење створиш твојим похотама, кад не би Створитељ помео намере твоје, и оборио на земљу лукавства твоја.

Обраних се, озледих се, где стреле непријатеља које ранише душу моју и тело! где ране, чиреви гнојави и ватруштине које објављују ране мојих самовољних страсти.

Пусти Господ некада од Господа огањ као кишу, и спали Содомљане који га гњевљаху безакоњима. А ти си, о душо, упалила огањ паклени у коме ћеш љуто горети.

Всѣ прежде закона претекши, о душе, виФѣ не сподобилася еи, ни Енога подражала еи, ни Еноха преложением, ни Ноа, но избилася еи якога праведныхъ жизни.

Единая отверзла еи хляби гнева Бога Твоего, душе моя, и потопила еи всю, также землю, плоть, и деяния, и житие, и превила еи вне спасительнаго ковчега.

Авжа зкихъ, глаголетъ, къ азъбѣ мнѣ и юношѣ къ стрѣлѣ, Ламехъ рыдала вопиаше; ты же не трепещеши, о душе моя, оклемавши плоть и ум осквернивши.

О како порекновахъ Ламехѣ, перкомѣ зкийце, душе, яко мѣжа, ум, яко юношѣ, яко братца же моего, тело зкихъ, яко Каинъ зкийца, лютолюбивыми стреленьми.

Чтоли здарила еи создачи, о душе, и отверженне кодрзичи твоими похотями, аще не бы Зидатель держалъ советы твоя и низверга на землю зхичиренна твоя.

Блазвихся, зранихся, се стрелы кражня, блазвихшия мою душе и тело; се стрѣлы гноенныя и омраченныя копьютъ, раны самовольныхъ моихъ страстей.

Одожди Господь отъ Господа огонь иногда на беззаконне гнѣблющия, сожегъ содомляны; ты же огонь вжегла еи геенский, къ немже илаши, о душе, сожещия.

Разумите и видите, да сам ја Бог, који испитује срца, кажњава зле мисли, изобличава дела, и спаљује грехе, и суди сироти и понизноме и сирوماху.

Преподобној: Преподобна мати Марије, моли Бога за нас!

Потапана у понору зала, Маријо, ти си пружила руке своје к милосрдном Богу, а Он и теби, као некада Петру, човекољубиво пружи руку помоћи, тражећи на сваки начин твоје обраћење.

Свим усрђем и љубављу прибегла си Христу, одбацивши пређашњи пут греха, у непроходним пустињама хранећи се, и Његове божанске заповести извршујући у чистоти.

Андреју: Преподобни оче Андреје, моли Бога за нас! Видимо, видимо, о душо, човекољубље Бога и Владике; зато пре краја припаднимо Му са сузама, вапијући: молитвама Андрејевим, Спасе, помилуј нас.

Слава, **Тројичан:** Беспочетна, несаздана Тројице, нераздељива Јединице, кајућег ме прими, сагрешившег - спаси, Твоје сам створење - не презри ме; но поштеди и избави ме огњене осуде.

И сада, **Богородичан:** Пречиста Владичице, Богородице, надо свих који Ти прибегавају, и пристаниште оних у бури, и према мени умилостиви, молитвама Твојим, милостивога Творца и Сина Твојега.

Разумейте и видите, како аз есмь Бог, испытаий сердца и умычяий мысли, окличаий деяния, и поплачаий грехи, и судий сирѡ, и смиренѡ, и нищѡ.

Преподобная мати Марне, моли Бога о нас.

Протерла еси рѡце тѡкон к щедрѡмѡ Богѡ, Марне, к бездне зѡла погрѡжелемага, и такоже Петрѡ человеколюбко рѡкѡ Божественнѡю прѡстре тѡе окращенне влечеки Никий.

Преподобная мати Марне, моли Бога о нас.

Всемъ усердиемъ и любовию притекала еси Христѡ, первѡий грѡха пѡтъ откращши, и к пѡстынямъ непроходимыхъ пшляцима, и Того чистѡ совершаючи Божественныма заповѡди.

Преподобне отче Андрее, моли Бога о нас.

Видим, видим человеколюбие, о душе, Бога и Владыки; его ради прежде конца томѡ со слезами припадемъ копнице: Андреа молитвами, Спасе, помилуй нас.

Слава, **Троичен:** Безначальная, Несозданная Троице, Нераздельная Единице, кающага мя прими, согрешивша спаси, Твое есмь создание, не презри, но пощади и избави мя огненнаго осуждения.

И ныне, **Богородичен:** Пречистая Владычице, Богородительнице, Надеждо к Тебе притекающихъ и пристанище сѡщихъ въ бури, Анлоотчяаго и Создателя и Сына Твоего Умилостиви и мене молитвами Твоими.

ПЕСМА 3.

Ирмос: На непоколебљивом, Христе, камену заповести Твојих, утврди моје помисли.

Огањ од Господа, некада, пустивши Господ као кишу, земљу Содомску попали.

На гору бежи, душо, као Лот онај, и на Сигору се спасавај.

Бежи од пожара, о душо, бежи од Содомског горења, бежи од уништења божанским пламеном.

Исповедам се Теби, Спаситељу: сагреших, сагреших Ти; но отпусти, опрости ми као милосрдан.

Ја једини сагреших Теби, Христе Спасе, сагреших више од свих, али не презри мене. Ти си Пастир добри, потражи мене јагње, и не презри ме заблуделог.

Ти си слатки Исус, Ти си Створитељ мој, у Теби ћу се, Спасе, оправдати.

Слава, **Тројичан:** Пресвета Тројице, спаси нас!

О Тројице Јединице, Боже, спаси нас од заблуде, и искушења и невоља.

Богородичан: Пресвета Богородице, спаси нас!

Радуј се утробо која си Бога примила, радуј се престоле Господњи, радуј се Мати Живота нашега.

Пѣснь ѿ.

Ирмос: На недвижномъ, Христе, каменѣ заповѣдей Твоихъ ѡтверди мое помышление.

Огнь отъ Господа иногда Господь одождивъ, землю содомскѣю прежде попали.

На горе спасайся, душе, также лотъ оный, и въ Сигорѣ ѡгонзайся.

Бѣгай запланнѣна, о душе, бѣгай содомскаго горѣнѣна, бѣгай членѣна Божественнаго пламене.

Исповѣдаюся Тебѣ, Спасе, согрѣшихъ, согрѣшихъ Ти, но ослаби, отълаки ми, яко благоѡтрокенъ.

Согрѣшихъ Тебѣ единъ азъ, согрѣшихъ паче всехъ, Христе Спасе, да не презриши мене.

Ты еси Пастырь добрый, къзыци мене, агнца, и заклѡждшаго да не презриши мене.

Ты еси сладкий Инее, Ты еси Создатель мой, въ Тебѣ, Спасе, оправдаюся.

Преклѡчѣла Тронце, Боже нашъ, слава Тебѣ.

О Тронце Единице Боже, спаси насъ отъ прелестьи, и искѡшениий, и ѡбсѡманій.

Преклѡчѣла Богородице, спаси насъ.

Радѡйся, Богопріятчѣла ѡтроко, радѡйся, престоле Господень, радѡйся, Мати Жизни нашега.

II Ирмос: Утврди, Господе, на камену заповести Твојих, поколебано срце моје, јер си једини Свети и Господ.

Припев: Помилуј ме, Боже, помилуј ме!

Извор живота стекох, Тебе Победитеља смрти, и пре краја вапијем Ти од срца свога: сагреших, смиловавши се на мене, спаси ме.

Подражавах, Спаситељу, оне који блудничише у време Ноја, наследивши и осуду њихову - у потопу утапања.

Сагреших, Господе, сагреших Теби, смилуј се на мене, јер нема никога који сагреша међу људима, а да га ја не превазиђох гресима.

Душо, угледавши се на онога Хама који се наруга оцу, ниси покрила срамоту ближњега, вративши се уназад гледајући.

Ниси наследила Симов благослов, душо бедна, нити си имала ширину наследства као Јафет, на земљи опраштања.

Изађи из земље Харана - из греха, душо моја, иди у земљу у којој тече вечно жива нетрулежност, коју Авраам наследи.

Слушала си о Аврааму, душо моја, који некада остави земљу отачку, и постаде дошљак; на његову се ревност угледај.

Иный канон

Ирмос: Утврди, Господи, на камени заповедей Твоих подвижшееса сердце мое, яко Един Благъ еси и Господъ.

Источник живота стяжах Тебе, смерти Низложителя, и копию Ти от сердца моего прежде конца: согреших, очисти, спаси мя.

При Нои, Спасе, кадетковаша подражах, онех наследковак обрѣженне, в потопе погрѣженна.

Согреших, Господи, согреших Тебе, очисти мя: несть ко мне кто согреша в человецех, егоже не превзыдох прегрешенми.

Хама онаго, душе, отцевкица подражавши, грама не покрыла еси искреннаго, кпичать зря козвратившиа.

Благословенна Симона не наследовала еси, душе окланнаа, ни пространное одержанне, якоже Иафетъ, имела еси на земли оставленна.

От земли Харран изыди от греха, душе моя, гряди в землю, точацью приножикотное нечление, еже Авраам наследковак.

Авраама слышала еси, душе моя, дрекле оставившиа землю отечества и кыкша пришельца, его произволенню подражай.

Код храста Мавриског угостивши Патријарх Анђела, наследи у старости дар обећања.

Исака, бедна душо моја, разумевши као нову жртву, тајно принесену Господу, угледај се на његову ревност.

Слушала си за Исмаила прогнаног као дете робинино; буди на опрезу, душо моја, пази да и ти слично не пострадаш, предајући се сладострашћу.

Угледала си се, душо, на стародревну Египћанку Агару, поставши драговољно робинџом, и родивши новог Исмаила - дрскост.

Упознала си, душо моја, Јаковљеву лествицу, која се показала од земље до неба; зашто ниси имала сигуран темељ - побожност?

Угледај се на Свештеника Божјег и Цара јединственог, који је праслика Христа и Његовог живота у свету међу људима.

Не постани, душо, слани камени стуб, окренувши се натраг; нек те уплаши пример Содомски, горе на Сигору спасавај се.

Као Лот од пожара, бежи душо моја од греха; бегај од Содома и Гомора; бежи од пламена сваке безумне жеље.

Ѹ дѣла Маврїйскаго Ѹчреднѣ патриарх Ангелы, наследиткова по старости обрѣтованна лобиткѣ.

Исака, окаяннага дѣше мога, раздѣмекши новѣю жртвѣ, тайно вѣсегожженнѣю Господевн, подражай его пронзколеннѣю.

Исманла слышала еси, трезвнѣга, дѣше мога, изгнана, яко рабынино отрѣждение, вѣждѣ, да не како подокно что постраждеши, ласкосердѣткѣюци.

Агаре дрекѣ, дѣше, египтяныне Ѹподоклала еси, поракотившиа пронзколеннѣю и рѣдши новаго Исманла, презорѣткѣю.

Наконѣ лествицѣ раздѣмела еси, дѣше мога, гаклаемѣю от земли к Небесн: почто не имела еси коухода тѣвѣда, клагочетнѣга.

Свѣщенника Божнѣга и царя Ѹединена, Христова подокнѣ к миру житнѣга, к человекѣх подражай.

Не бѣди стѣлап сланный, дѣше, возвратившиа вѣпѣть, образ да Ѹчтрашиг тѣга содомскнѣ, горе к Сигор сплѣснѣга.

Запаленнѣга, якоже лѣт, вѣгай, дѣше мога, грѣхѣ, вѣгай Содомы и Гоморры, вѣгай пламене вѣсѣкаго вѣзелокѣннаго желаннѣга.

Помилуј Господе, помилуј ме, вапијем Ти, када дођеш са анђелима Твојим, да дадеш свакоме по вредности дела.

Владико, не одбаци мољење оних који Ти певају, но смилуј се, Човекољупче, и подај опроштај онима који га са вером просе.

Обрати се, зајецај душо бедна, пре но што се заврши светковина живота, пре него што Господ закључа врата дворца.

Марији: Преподобна мати Марије, моли Бога за нас!

Обузет сам буром и олујом сагрешења, но ти ме, Мати, сада сама спаси, и уведи у пристаниште божанског покајања.

Приневши и сада, Преподобна, свесрдно мољење милосрдној Богородици, заступништвом твојим отвори ми божанске улазе.

Андреју: Преподобни оче Андреје, моли Бога за нас!

О Андреје, Критски првопрестолниче, изврсни познаваоче тајни покајања, даруј и мени молитвама твојим, опроштај дугова.

Слава, **Тројичан:** Јединице проста, нестворена, беспочетна Природо, слављена у Три Лица, спаси нас који се са вером клањамо моћи Твојој.

Помилуй, Господи, помилуй мя, вопию Ти, егда приидеши со Ангелы Твоими воздати всем по достоинству деланий.

Моление, Владыко, Тебе вопиющих не отвержи, но щедрн, Человеколюбче, и подаждь вероу прощанием оставление.

Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Содержимъ есмь вероу и трехлennem согрешений, но елма мя, мати, ныне спаси и к пристанищу Божественнаго поклоннаго возведи.

Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Равное моление и ныне, преподобная, принеши ко благоутробней молитвами твоими Богородице, отверзи ми Божественныя входы.

Преподобне отче Андрее, моли Бога о нас.

Твоими молитвами даруй и мне оставление долгов, о Андрее, Критский председателю, поклоннаго ко тмъ чинник презриадный.

Слава, **Троичан:** Троице Простая, Незданная, Безначальное Вечество, в Троице певаемая Ипостасей, спаси ны, вероу поклоняющияся державе Твоей.

И сада, **Богородичан:** Безвременог Сина Очевог, у времену си, Богородице, безмужно родила; необично чудо! остајеш Дјева дојећи.

СЈЕДАЛНИ господина Јосифа,

Глас 8. Подобан: Васкрсао си из гроба...

Светила богозрачна, очевидци Спасови, просветите нас у тами живота, да ходимо сада поштено као по дану, светлошћу уздржања бежећи од ноћних страсти, и да, радујући се, угледамо светла страдања Христова.

Слава, **Глас исти:** Богоизабрана Апостолска Дванаесторице, принесите сада молбу Христу, да поприште поста пређу сви који у умилењу молитве чине и усрдно врлине творе, да бисмо тако достигли видети славно Васкрсење Христа Бога, приносећи Му славу и хвалу.

И сада, **Богородичан:** Богородице, моли се Апостолима необухватног Сина Божјег и Логоса, Који се неисказано и надумно из Тебе родио, да подари васељени истински мир, и пре смрти да нам дарује опроштај сагрешења, и да из крајње доброте Своје, удостоји слуге Твоје,

Затим певамо: ТРИПЕСНЕЦ, без поклона.

Песма Јосифова.

И ныне, **Богородичен:** От Отца безлетна Сына в лето, Богородительнице, неизвѣстнѣжно родила еси, странное чдо, прѣкыкиши дѣка домащи.

Примос: Утверди, Господи, на камени заповѣдей Твоихъ подвижшеся сердце мое, яко Един Святъ еси и Господь.

Седален, гласъ 8:

Светила богозрачна, Спасовы апостоли, просветити насъ во тьме жития, яко да во дни ныне благообразно ходимъ, светомъ воздержаннаго пощныхъ стращей отбѣгающе, и светлыи стращи Христовы узримъ, радующеся.

Слава, другий седален, гласъ тойже:

Апостолика дванадесатице Богоизбраннаго, молюхъ Христъ ныне принеси, пощное поприще всемъ приити, совершающимъ во змилении молитвы, творящимъ твердо докровители, яко да еице предваримъ видети Христа Бога славно воскресенне, слава и хвала приносати.

И ныне, Богородичен:

Непостижимаго Бога, Сына и Слово, неисказанно паче зма из Тебе рождшеся, моли, Богородице, со апостоли, миръ вселенней чистый подати, и согрешений дати намъ преже конца прощение, и Царствия Небеснаго крайнина ради благоети сподобити рабы Твоя.

Таже трипеснецъ:

ПЕСМА 4.

Глас 8.

Ирмос: Чух Господе, тајну Твога домостроја спасења, разумех дела Твоја, и прославих Твоје Божанство.

Припев: Свети славни и свехвални Апостоли, молите Бога за нас!

Поживевши уздржањем, просвећени Апостоли Христови, божанским посредовањем ублажавају нам време уздржања.

Дванаестоструни орган, божански скуп Ученика, запева спасоносну песму и разагна зла надпевања.

Свеблажени, даждом Духа напојисте сву васељену, одагнавши сушу многобоштва.

Богородичан: Свечиста, као Родитељка Онога који подиже понижену природу, спаси ме пониженог који поживех високомудрено.

Други ТРИПЕСНЕЦ, Глас исти. Песма Теодорова.

Ирмос: Исти: Чух Господе, тајну Твога домостроја спасења, разумех дела Твоја, и прославих Твоје Божанство.

Свечасни Апостолски скупе, који молиш Створитеља свих, моли да помилује нас који вас славимо.

Песнь 4

Ирмос: Услышахъ, Господи, смочрениа Твоего чланистка, разумехъ дела Твоя и прославихъ Твое Божество.

Припѣвъ: Святци апостоли, молите Бога о нас.

Воздержаниемъ пожикше, провѣщеннии Христовы апостоли, воздержаниа времѣ намъ ходатайствы Божественными штишаютъ.

Припѣвъ: Святци апостоли, молите Бога о нас.

Дванадцатострунный органъ песньъ воспѣ спасительнѣю, шчениковъ ликъ Божественный, авлакиа возмѣцѣла гласованиа.

Припѣвъ: Святци апостоли, молите Бога о нас.

Одождениемъ духовнымъ всю подсолнечнѣю напоите, ешѣ отгнавши многокожнѣя, вееблаженнии.

Припѣвъ: Превѣстѣла Богородице, спаси нас.

Смирившасѣ спаси мѣя, высокоумѣренно пожикшаго, рождшасѣ вознесшаго смиренное етчество, Дево вѣечнѣстѣя.

Иный канон.

Ирмос, гласъ тойже: Услышахъ, Господи, смочрениа Твоего чланистка, разумехъ дела Твоя и прославихъ Твое Божество.

Припѣвъ: Святци апостоли, молите Бога о нас.

Апостольское вѣечнѣное ликошествование, Зиждителя вѣехъ молящѣе, прои помилувати ны, возхвалѣющѣя тѣя.

Апостоли Христови, као делатељи, цео свет Речју Божјом обделаваши, приносите увек Њему плодове.

Ви заиста постадосте вазљубљени виноград Христов, јер вино Духа источисте свету, апостоли.

Слава, **Тројичан:** Беспочетна, саобразна, свесилна Света Тројице: Оче, Логосе и Душе Свети, Боже, Светлости и Животе, сачувај стадо Своје.

И сада, **Богородичан:** Радуј се Престоле огњелики, радуј се Свећњаче свећеносни, радуј се Горо освећена, Ковчеже живота, свето обиталиште Светих.

Ирмос: Чу пророк о доласку Твојме, Господе, и уплаши се, јер ћеш се од Дјеве родити и људима јавити се, те говораше: Чух глас Твој, и уплаших се, слава моћи Твојој Господе.

Не презри дела Твоја, и створења Твога не превиди, праведни Судијо, иако ја једини сагреших као човек више од свакога човека, јер као Господ свих имаш власт да опрашташ грехе, Човекољупче.

Припѣвка: Святци апостоли, молитѣ Бога о нас.

Ико делатеелъ еѣще, Христовы апостоли, ко всемъ мире Божественнымъ словомъ возделавшии, приносите плоды еѣмъ вездѣ.

Припѣвка: Святци апостоли, молитѣ Бога о нас.

Виноградъ кыте Христокъ конитинѣ возделанный, вино ко дѣховное источитѣ мирѣ, апостоли.

Припѣвка: Пресвятая Троице, Боже наш, слава Тебе.

Преначальная, Сообразная, Всевышнейшая Троице Святая, Отче, Слово и Дѣше Святый, Боже, Свете и Животе, сохрани стадо Твое.

Припѣвка: Пресвятая Богородице, спаси нас.

Радѣица, престоле огнезрачный, радѣица, свѣтильниче свѣщеносный, радѣица, горо свѣщенна, ковчеже жизни, святыхъ святая еси.

Великаго канона Ирмос: Велиша пророкъ пришествіе Твое, Господи, и ѡкопая, яко хоцещи отъ дѣвы родитица и человекомъ явитица, и глаголаше: Велишахъ слѣхъ Твоѣй и ѡкопая, слава силѣ Твоей, Господи.

Дѣла Твоѣхъ да не презриши, созданныя Твоего да не оставиши, Правосѣде. Яще и единъ согрѣшихъ, яко человекъ, паче всякаго человека, Человеколюбче; но имаша, яко Господь всехъ, власть оставити грѣхи.

Приближава се, душо, крај, приближава се, а ти не мариш нити се припремаш; време се скраћује, устани, Судија је близу пред вратима. Као сан, као цвет време живота пролази; што се узалуд метемо?

Прени се, о душо моја! размишљај о делима твојим која си учинила; приведи их пред лице твоје и проли капље суза твојих; реци са смелошћу дела и помисли Христу, и оправдај се.

Не би у животу греха, ни дела, ни злоће, којом ја, Спасе, не сагреших; умом и речју, и слободном вољом, и ставом, и мишљу, и делом сагреших, као други нико никада.

Зато и прекорен бих, зато осуђен бих ја бедни од своје савести, од које ништа у свету нема силније. Судијо, Искупитељу мој, који ме познајеш, поштеди и избави, и спаси ме слугу Свога.

Лествица, коју виде у старини велики Патријарх, слика је, душо моја, делотворног пењања, разумног узлажења; ако хоћеш дакле, живећи делањем и умом и созерцањем, обновићеш се.

Жегу дневну претрпе ради оскудице Патријарх, и хладноћу ноћну поднесе, сваки дан стадо пребрајајући и напасајући, борећи се, радећи, да две жене добије.

Приближаетсѣ, душе, конец, приближаетсѣ, и нераднши, ни готокншнши, время сокрацаетсѣ: боитани, близ при дверехъ Судна естъ. Яко сонне, яко цвет, время житиѣ течет: что ксе мѣтеша

Восприани, о душе моя, деланиѣ твоѣ, яже соделала еси, помышлай, и снѣ пред лице твоѣ принеси, и капли испѣти слез твоихъ; рцы со дерзновеннем деланиѣ и помышлениѣ Христѣ и оправдайсѣ.

Не бысть в житиѣ греха, ни деланиѣ, ни злобы, еяже аз, Спасе, не согрешихъ, умом, и словом, и прозвольennem, и предложеннем, и мыслию, и деланнем согрешихъ, яко ни никтоже когда.

Отгюдъ осужден быхъ, отгюдъ и препрен быхъ аз, окланнѣй, отъ коѣѣ совети, еяже ничтоже в мире нѣжнѣйше: Судне, Изкакителю мой и Ведче, пощадн, и изкаки, и спаси мѣ, рака Твоего.

Лестница, юже виде дрекле великѣй в патриарсехъ, указаниѣ етъ, душе моя, деятельнаго возхожденнѣ, развмнаго возшествнѣ: лице хоцнши ѿко деланнем, и развмом, и зреннем пожити, окновнѣ.

Зной дневнѣй претерпе лишениѣ ради патриарх и мраз ноцннѣй понесе, на всяк день снабдениѣ твора, паскѣй, чрвждлайсѣ, ракоталай, да две жене сочечает.

Разуми под две жене делање и знање у созерцању; делање дакле Лију, као многодетну; а Рахилу - знање, као трудољубиво; јер без трудова неће се постићи, душо, ни делање ни созерцање.

Бди, о душо моја, труди се као некада велики Патријарх, да стекнеш делање са расуђивањем, да стекнеш ум који гледа Бога и достигнеш незалазни божански примрак у созерцању, и да будеш велики купац.

Дванаест патријарха породивши велики Патријарх, тајанствено утврди, душо, лествицу твога делотворног усхођења; децу као основ, степене - као усхођење премудро поставивши.

Подражавала си, душо, омрзнутог Исава, продала си обманитељу твојем првородство првобитне красоте, и отпала си од очевог благослова, и двапут си јадна обманута: делањем и разумом; зато се сада покај.

Исав би прозван Едом, због крајњег безумног блудничења са женама; јер увек распаљиван неуздражањем и сластима оскрнављиван доби назив Едом, што значи - распаљивање душе грехољубиве.

О душо моја, чувши Јова који се оправдао на ђубришту, ниси се угледала на његово јунаштво, ниси имала чврсту одлуку у свему што знаш и чиме си била кушана, но показала си се нетрпељива.

Жены ми две развмѣй, деѣаніе же и развмъ к зреніи, дню ѡко деѣаніе, тако многочаднѣю, Рахилъ же развмъ, тако многотрѣднѣю; нѣко кромѣ трѣдохъ, ни деѣаніе, ни зреніе, дѣше, неправнѣста.

Бди, о дѣше моя, изрядѣтвѣй такоже древле великнѣй к патриарсѣхъ, да стѣжѣши деѣаніе с развмомъ, да кѣдѣши ѡмъ, зрѣй Бога, и достигнѣши незаходѣщнѣй мракъ к видѣннѣи, и кѣдѣши великнѣй кѣпецъ.

Дванадѣсѣтъ патриарховъ, великнѣй к патриарсѣхъ дѣтотворнѣкъ, таино ѡтверди тебе лѣстѣвицѣ дѣятельнаго, дѣше моя, коѡхожденна: дѣти, тако основанна, стѣпени тако коѡхожденна, премѣдренно подложнѣкъ.

Исѣла козненѣкнѣннаго подражала еси, дѣше, отдала еси прелѣстнѣкѣ твоѣмѣ прѣвѣкѣ докротѣ прѣвѣнѣство и отчѣтѣкнѣ молѣтѣкѣ отпала еси, и двѣжды поползѣла еси, окаяннаѣа, деѣаніемъ и развмомъ: темже ныне покайнѣа.

Едомъ Исѣвъ нарѣчѣста, крайнѣнаго ради женонѣнѣтовнѣнаго смѣшеннѣа: некоздержаннѣемъ ко прино разжнѣглѣмѣ и слѣстѣмнѣи осквернѣемѣ, Едомъ именовѣста, еже галголетѣста разжженнѣи дѣши любогрѣховнѣа.

Нѣка на гнонѣци слышѣвши, о дѣше моя, оправдѣавѣшаго еѣа, того мѣжѣтѣкѣ не порѣкнѣвала еси, тѣвердѣаго не имѣла еси предложѣннѣа, ко кѣсѣхъ, таже кѣси, и илнѣже нѣкѣдѣла еси, но гѣвилѣста еси нетрѣпѣлнѣа.

Који беше некад на престолу, сада је наг и гнојав на ђубришту; који беше многодетан и славан, одједном поста бездетан и бескућник; ђубриште дакле за палату, и ране за бисерје сматраше.

Човек царскога достојанства, венцем и порфиром одевен, веома имућан и праведан, изобилујући богатством и стадима - изненада осиромашивши, би лишен богатства, и славе, и царства.

Иако он беше праведан и од свих честитији, не избеже замке и мреже лажљиваца; ти пак, бедна душо, будући грехољубива, шта ћеш чинити, ако се деси да нешто слично постигне тебе?

Тело се оскрнави, дух се упрља, сав се изранавих; но као лекар, Христе, обоје ми излечи покајањем; омиј, очисти, опери, покажи, Спаситељу мој, чистијим и од снега.

Спасе, распет Ти си за све положио Тело своје и Крв; Тело дакле да ме обновиш; Крв да ме омијеш; Дух си предао - да мене приведеш, Христе, Твоме Родитељу.

Милосрдни, извршио си спасење посред земље, да се спасемо; драговољно си се распео на Крсту, Едем затворени - отвори се, горња и доња твар, сви спасени народи—клањају се Теби.

Иже перее на престоле, наг ныне на гноице гноен, многий в чадех и славный, безчаден и бездомок напрасно: палатъ яко гноице и киевие стръпы кменяше.

Царскимъ достоинствомъ, венцемъ и каприницею одеван, многоименный человекъ и праведный, когачствомъ кипа и стады, везапъ когачтва, славы царства, окницякъ, лишиша.

Аще праведенъ быше онъ и непороченъ паче всехъ, и не якоже ловленна лютяваго и сети; ты же, грехолюбивка ебци, окланнаа душе, что сотвориши, аще чеомъ отъ недоведомыхъ слаччтиса нанти тебе?

Тело оскверниша, духъ окаянаа, весь остръпихша, но яко врачъ, Христе, окомъ покланнемъ момъ върачуй, омыи, очисти, покажи, Спасе мой, паче снега чистейша.

Тело Твое и кровъ, распинаемый о всехъ, положи еси, Слово: тело яко, да мя окновиши, кровъ, да омыеши мя. Духъ же преда еси, да мя приведеши, Христе, Твоемъ Родителю.

Содела еси спасение посреде земли, Щедре, да спасемса. Волю на древе распалса еси, Едемъ затворенный откверзеса, горниаа и дольниаа тварь, языцы вси, спасени, покланяются Тебе.

Нека ми, Спасе, буде уједно бања и пиће крв из ребара Твојих, која су источила воду опраштања, да се чистим обострано, помазујући се и пијући; јер су Твоје живоносне речи, Спасе, помазање и пиће.

Црква стече чашу - живоносна ребра Твоја, Спасе наш; из њих нам две реке истекше: опраштања и богопознања, као праслика два Завета - Старога и Новога.

Лишен сам царског дворца, лишен сам и свадбе, а уједно и вечере; жижак се угаси, јер уља нема, дворана се закључа док сам ја спавао, вечера се поједе; ја пак, везаних руку и ногу избачен сам напоље.

Време живота мога је кратко, и испуњено невољама и неваљалством; но прими ме у покајању и опамети ме, да не постанем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам помилуј.

Ја сам човек високопарних речи, а суров срцем, немаран и сујетан; Правосудни, немој ме осудити са фарисејем, него ми дај смирење цариника, једини Милосрдни, и придружи ме к њему.

Знам Милосрдни, сагреших, нагрдивши сасуд тела мога; но прими ме у покајању и опамети ме, да не постанем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам помилуј.

Да кудет ми кудель кровь из ребр твоихъ, кудеи и питие, источившеи коудь оублачениа, да окоудь очищаюиа, помазываети и пия, яко помазание и питие, блага, животоцнаиа твояа славова.

Наг есмь чертога, наг есмь и крака, кудно и вечери; светильникъ угасе, яко везелейный, чертогъ заключившиа мене спациѡ, вечера енедеиа, аз же по рѡкѡ и ногѡ еблзан, кон низвержен есмь.

Чашѡ церкови стажа, ребра твояа живоноснаиа, из нихже еблвкыа нам источи токи оублачениа и развма ко окраз дрекнаго и Новога, двохъ кудеи Заветовъ, Спасе наш.

Врема живота моего мало и исполнено колезней и лѡкактва, но в покаианиа миа прими и в развм призови, да не кудь стажание ни брашно чѡждемѡ, Спасе, бам миа шцедри.

Високоглаголикъ ныне есмь, жестоко же и сердцем, котцеи и куде, да не е фарисеем оубдиши миа. Паче же мытаревко смиренне подаждь ми, бдине шцедре, пражкоуде, и еамѡ миа сочиси.

Вогрешихъ, досадникъ соудѡ плоти моеи, кем, шцедре, но в покаианиа миа прими и в развм призови, да не кудь стажание ни брашно чѡждемѡ, Спасе, бам миа шцедри.

Сам себи постадох идол, страстима душу моју штетећи, Милосрдни; но прими ме у покајању и опамети ме, да не postanем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам помилуј.

Не послушах гласа Твога, преступих Писмо Твоје, Законодавче; но прими ме у покајању, и опамети ме, да не postanем својина ни храна врагу; Спасе, Ти ме сам помилуј.

Марији: Преподобна, поживевши у телу као бестелесна, заиста си примила велику благодат од Бога. Зато те молимо: посредуј за оне који те верно поштују, и избави и нас од свих напасти, молитвама твојим.

Сурвавши се у дубину великих сагрешења, ниси била задржана тамо, но си похитала бољом помишљу ка крајњој врлини, кроз преславно подвизавање, задививши, Маријо, анђелску природу.

Андреју: Андреје, украсе Крита, похвало Отаца, предстојећи најбожанственијој Тројици, не престај молити се молитвама твојим, да се избавимо мучења, ми који те с љубављу призивамо као божанског заступника.

Самонетѣканъ быхъ страстима, дѣшѣ мою бредя, Щедре, но къ покаянни ми прими и къ разѣмъ призоки, да не кѣдѣ стѣжанне ни крашно чѣждемѣ, Спасе, Сам ми щещери.

Не послушахъ гласа Твоего, прелѣшахъ Писанне Твое, Законоположника, но къ покаянни ми прими и къ разѣмъ призоки, да не кѣдѣ стѣжанне ни крашно чѣждемѣ, Спасе, Сам ми щещери.

Прпѣкѣъ: Преподобная мати Марне, моли Бога о нас.

Безплотныхъ жителство къ плоти преходяци, благодать, преподобная, къ Богу велю констатирати приала еси, верно о чѣстнихъ тѣхъ предстательствѣхъ. Темже молимъ тѣ, отъ всякихъ напастей и насъ молитвами твоими избави.

Прпѣкѣъ: Преподобная мати Марне, моли Бога о нас.

Великихъ безмѣстнѣхъ ко глѣбкимъ низведшиа, не одержима была еси, но кортекла еси помысломъ лѣтшимъ, къ крайней дѣланки тако докродетели преславно, ангельское естество, Марне, щещериши.

Прпѣкѣъ: Преподобне отче Андрее, моли Бога о нас.

Андрее, отеческая похвало, молитвами твоими не престай, молиа, предстои Тронце Прекожественней, тако да избавимся мѣчениа, любовию предстателя тѣхъ Божественнаго, всекляженне, призывающии, Критѣ щещеренне.

Слава, **Тројичан:** Нераздељиво суштином, несливено Лицима, богословствујем Те, Тројично Једно Божанство, као једноцарствено и сапрестолно, кличем Ти песму велику, на висинама трикратно певану.

И сада, **Богородичан:** И рађаш и девствујеш, и остајеш кроз обоје по природи Дјева. Рођени од Тебе обнавља законе природе, и утроба плодоноси без порођајних мука. Где Бог хоће, побеђује се поредак природе, јер Он чини све што хоће.

ПЕСМА 5.

Ирмос: Човекољупче, молим Ти се, просвети онога који Ти ујутро рани, и упути и мене на заповести Твоје, и научи ме, Спасе, да творим вољу Твоју.

У ноћи живот мој проводих увек, јер ноћ греха би ми тама и дубока магла; но као сина дана покажи ме, Спаситељу.

Подражавајући Рувима, ја бедни, изврших безакони и противзаконити савет против Бога Вишњега, оскрнавивши постељу моју, као онај очеву.

Исповедам се Теби, Христе Царе, сагреших, сагреших као некада Јосифова браћа, која су продала плод чистоте и целомудрија.

Од сродника праведна душа би свезана, продаде се у ропство Слатки, као праобраз Господа. А ти, душо, сва си се продала твојим залима.

Слава, **Тројичен:** Нераздельное существом, несливное Лицы когочеловку Ты, Троицкое Единое Божество, яко Единоцарственное и сопрестольное, вопию Ти песнь великую, к вышнихъ трикратно песнословную.

И ныне, **Богородичен:** И раждаеши, и девствуйши, и пребываеши оконду естествомъ Дева, Рождения оконвлаетъ законы естества, здрочка же раждаетъ нераждающаго. Бог идеже хощетъ, пожеждаетъ естества чин: творитъ бо, елика хощетъ.

Песнь 5

Ирмос: Отъ ноци здручюуща, Человечолюбче, просвети, молюся, и настави и мене на повеления Твоя, и научи мя, Спасе, творити волю Твою.

Въ ноци житие мое предохъ прино, тьма ко выгнъ, и глбока мне мгла, ноца греха, но яко дне сына, Спасе, покажи мя.

Рувима подражала, окаянный азъ содеяхъ беззаконный и законопретвѣнный советъ на Бога вышняго, оскверникъ ложе мое, яко очче онъ.

Исповедаяся Тебе, Христе Царю: согрешихъ, согрешихъ, яко прежде Иосифа братия продавшихъ, чистоты плодъ и целомудрия.

Отъ сродниковъ праведная душа связана, продаша къ рабчѣмъ сладкимъ бо окразъ Господень; ты же виа, душе, продаша ея злыми твоими.

Јосифа праведног и целомудреног умом подражавај, бедна и неискусна душо, и не оскврњуј се безумним чежњама, увек безаконујући.

И ако у јами поживе некада Јосиф, Владико Господе, но то би праобраз Твога погребца и васкрсења; а ја, када ћу ти тако нешто принети?

Слушала си о Мојсијевом ковчежићу, душо, ношеном водама и валима речним, као у палати некада, бежи од дела горког савета фараоновог.

Душо бедна, ако си и слушала бабице, које су убијале некада, као младенце, мужаствену делатност целомудрености; сада као великом Мојсију, нека ти дојиља буде премудрост.

Бедна душо, као велики Мојсије ниси убила Египћанина, ранивши ум, и како ћеш се настанити, реци, у пустињи страсти покајањем?

У пустињу се насели велики Мојсије; хајде дакле, душо, подражавај живот његов, да би била и при виђењу Богојављења у купини.

Размишљај, душо, о Мојсијевом штапу који удара море и згушњава дубину, као праобразу Крста Божанскога, којим можеш и ти учинити велика дела.

Арон приношаше Богу огањ непорочан и нелажан; но Офније и Финес, као ти душо, приношаху Богу туђе - оскрнављени живот.

Иосифа праведнаго и целомудреннаго ѡма подражай, окаянная и неискушенная душе, и не оскверняйса беззаконными стремленьми, прино беззаконныици.

Аще и в ямы поживе иногда Иосиф, Владыко Господи, но ко образ погребенна и возстанна Твоего, аз же что тебе когда инцкое принею?

Моисеок слышала си ковчежец, душе, водами, колнами носимь речными, тако в чертозе древае келюциий дела, горькаго совета фараонитска.

Аще како слышала си, ѡбкляюща иногда безвозрастное мѡжекое, душе окаянная, целомудрния делание, ныне, тако великий Моисей, си премудроть.

Ико Моисей великий египтянина, ѡма ѡзвѣкиши окаянная, не ѡбкля си, душе; и како велишиса, глаголи, в пустыню стратей покаянием.

В пустыню велиши великий Моисей; гряди ѡко, подражай того житие, да и в купине Богоявленна, душе, в видении бѡдеши.

Моисеок жезл коображай, душе, ѡдоряциий море и огветвляциий глѡбинѡ, ко образ Крста Божественнаго: имже можеш и ты велика совершити.

Арон приношаше огонь Богѡ непорочный, нелестный; но Офни и Финес, како ты душе, приношахѡ чѡждее Богѡ, оскверненное житие.

Постадох жестоке нарави као фараон, Владико; Јаније и Јамврије - душом и телом, и потопљена ума; но Ти ми помози!

Бедни ја, с блатом помешах ум; опери ме, Владико, бујицом суза мојих, молим Те, убеливши одећу тела мога као снег.

Ако испитам дела моја, Спасе, угледаћу себе да сам превазишао гресима свакога човека, јер у знању умјујући сагреших, а не у незнању.

Поштеди, поштеди Госпoде, створење Твоје, сагреших - опрости ми, јер си Ти једини чист природом, и други нико осим Тебе није без нечистоте.

Ти, будући Богом, мене ради примио си моје обличје, показао си чудеса исцеливши губаве и укрепивши ослабљене, уставио си течење крвоточиве (жене), Спаситељу, додиром хаљине.

Бедна душо, подражавај крвоточиву (жену); притеци, дотакни се скута Христова, да се избавиш од рана, и чујеш од Њега: Вера твоја спасе те.

Угледај се, душо, на покајану грешницу, приђи и припадни к ногама Исусовим, да те подигне и да ходиш право путевима Господњим.

Иако си дубоки кладенац, Владико, источи ми воду из пречистих Твојих жила, да као Самарјанка, пијући од ње више не жедним; јер Ти изливаш воде живота.

Ико тяжкий нравом, Фарлонъ горькомъ быхъ, Владыко, Нанни и Намкри, душею и телом, и погрѣшенъ умом, но помози ми.

Валъ примеи худа, окаянный, умом, омыи миа, Владыко, каниею мнѣхъ слезъ, молю Тя, плоти моеи одеждѣхъ великъ яко снегъ.

Аще испытаю моя дела, Спасе, вѣликаго человека превозшедша грѣхами еяе зрю, яко разумомъ мудрѣтвѣиимъ согрѣшихъ, не неведениемъ.

Поцѣди, поцѣди, Господи, создание Твое, согрѣшихъ, окаяни ми, яко естествомъ чистыйъ бѣхъ сый бдинъ, и ни развѣе Тебе никтоже естъ кроме искверны.

Мене ради Богъ сый, боокразилъ еси въ миа, поклязалъ еси члвчелъ, исцелилъ прокаженныхъ и разслабленнаго стлѣпнѣвъ, крвоточивыма токъ выткалъ еси, Спасе, прикосновениемъ ризъ.

Крвоточивѣю подражай, окаянная душе, притецы, удержи ометы Христовы, да изкавшишиа рани и велишиши отъ Него: вера твоа спасе тя.

Низъ сннчлцѣю подражай, о душе, прииди, припадни к ногама Исусовыма, да тя исправитъ, и да ходиши право стези Господни.

Аще и кладязь еси глбьокный, Владыко, источи ми водѣхъ изъ пречистыхъ Твоихъ жилъ, да, яко самарянина, не котомъ пниимъ жаждѣхъ, жизни ко стези источилши.

Владико Господе, сузе моје да ми буду Силоам, да умијем и ја зенице срца, и да Те видим духом, Светлости превечна.

Марији: Несравњеном жељом, Свеблажена, зажелевши да се поклониш Животворном Дрвету, удостојила си се испуњења жеље; стога удостој и мене да добијем вишњу славу.

Прешавши воде Јорданске, нашла си безболан одмор тела, побегавши од насладе, од које и нас избави, Преподобна, твојим молитвама.

Андреју: Андреје премудри, с великом љубављу и страхом молим те, као особито изабраног између Пастира, да молитвама твојим добијем спасење и живот вечни.

Слава, **Тројичан:** Тебе Тројице славим, Јединога Бога: Свет, Свет, Свет си Оче, Сине и Душе, проста суштина, Јединице увек слављена.

И сада, **Богородичан:** Нетљена, безмужна Мати Тјево, из Тебе се обуче у моју природу Бог, Који је створио векове, и сједини са собом човечанску природу.

Великій канонъ прѣкнаго Отца нашего Андреа критскаго
Силоам да вѣдѣтъ ми слезы мои, Владыко Господи, да ѡмыю
и аз зеницы сердца и вѣждѣ Тѣа ѡмно, Светла превечна.

Прпѣквѣ: мачи Маріе, моли Бога о нас.

Несравненнымъ желаніемъ, всеогачага, древѣ козжелевши
поклонитиѣа животнѣмѣ, сподобилаѣа еси желаніа, сподоки
ѡко и мене ѡдѣчити вышнѣа славы.

Прпѣквѣ: Преподобна мачи Маріе, моли Бога о нас.

Отрѣши Норданскіа прешедши, окрела еси покой
безболезненный, плоти сласти избежавши, вѣже и нас изми
твомли молчквми, преподобна.

Прпѣквѣ: Преподобный отецъ Андрее, моли Бога о нас.

Ико пастырей изряднейша, Андрее премѣдре, избранна
сѣца тѣа, любокнѣу веленѣю и страхомъ молю, твомли
молчквми спасеніе ѡдѣчити и жизньъ вечнѣю.

Слава, **Трончен:** Тѣа, Тронце, славыи, Единнаго Бога:
Свят, Свят, Свят еси, Отче, Сыне и Дѣше, Простое
Сѡщество, Единице прино покланѣема.

И ныне, **Богородичен:** Из Тебе оклечеса к мое
смешеніе, нетленна, безмѣжна Мачи Дѣво, Бог, создавый
веки, и соедини Тебе челоуеческое естество.

ПЕСМА 6.

Ирмос: Завапих свим срцем својим к милосрдном Богу, и чу ме из ада преисподњега, и изведе из трулежи живот мој.

Сузе очију мојих, Спасе, и уздахе из дубине вапијућег срца искрено приносим: Боже, сагреших Ти, помилуј ме.

Уклонила си се, душо, од Господа твога, као Датан и Авирон; но поштеди, завапи из дубине срца, да те не прогута понор Земљин.

Као јуница разбеснела, душо, уподобила си се Јефрему; као срна од замки чувај живот, окрилативши, делањем и умом и созерцањем.

Рука Мојсијева да нас увери, душо, како Бог може губави живот убелити и очистити; и не очајавај због себе, иако си се огубала.

Валови сагрешења мојих, Спасе, покрише ме изненада, повраћајући се као у Црвеном Мору некада на Египћане и војводе.

Извршила си, душо, неразумни избор, као некада Израилъ, јер си сластољубиво преједање страсти бесмислено изабрала уместо Божанске мане.

Песнь 6

Ирмос: Возопих всем сердцем моим к цедромъ Богъ, и вълыша мѧ отъ ада преисподняго, и возведе отъ тли живот мой.

Вслезы, Спасе, очию мою и изъ глубины воздыханна чисте приношъ, копнющъ сердцъ: Боже, согрешихъ Ти, очисти мѧ.

Уклонилася еси, душе, отъ Господа твоего, якоже Дѧфан и Авирон, но пощеди, воззови изъ ада преисподняго, да не пропастьъ земная твѧ покрываетъ.

Яко юница, душе, разскрѣпекшася, въподкилася еси Ефрему, яко срна отъ тенетъ сохрани житие, въперкши дѧланнемъ ѧмъ и зреннемъ.

Рука насъ Моисеова да въверитъ, душе, како можетъ Богъ прокаженное житие въбелити и очистити, и не отчѧйша гѧма еке, лице и прокаженна еси.

Волны, Спасе, прегрешенный монхъ, яко к мори Чермнемъ возвращающася, покрыша мѧ внезапъ, яко египтяны иногда и тригачты.

Неразумное, душе, произволение имела еси, яко прежде Израилъ: Божественныя ко мѧны предъдѧла еси безсловесно и безомыслное ст҃растѧй обзѧденіе.

Свињско месо и казане, и египатску храну, више си ценила од небеске, о душо моја, као некада незахвални народ у пустињи.

Више си ценила, душо, кладенце хананејских мисли, него извор из Камена, из којег Река Премудрости лије потоке богословља.

Кад слуга Твој Мојсије удари штапом камен праобразно, прасликоваше Твоја животворна ребра, из којих сви, Спасе, захватамо пиће живота.

Испитај, душо, и разгледај, као Исус Навин обећану земљу, каква је, и усели се у њу правичношћу.

Устани и победи телесне страсти, као Исус Амалика, и као Гаваоњане, лажљиве помисли увек побеђујући.

Бог заповеда, душо, прођи текућу природу времена као некада Ковчег, и постани наследница оне обећане земље.

Као што си спасао Петра који је завапио; спаси, Спаситељу, стигавши и до мене; избави ме од звера пруживши Своју руку, и изведи из дубине греха.

Знам Те као тихо пристаниште, Владико, Владико Христе; но похитавши избави ме из безданих дубина греха и очајања.

Кладенцы, душе, предпочла еси хананейскихъ мыслейъ паче жилак камене, из негоже премудротн река, яко чаша проликаетъ токи богословна.

Вкинала млага и котлы и египетскѡ пищѡ, паче небесныа, предѡдла еси, душе моя, якоже древле неразѡмнини людне к пѡчтѡни.

Яко ударн Моисей, ракъ Твои, жезлом каменъ, окразно животворника река Твоя проокразоваше, из нихже вси питне жизни, Спасе, почерпаем.

Испытай, душе, и смотрай, якоже Нисѡс Навин, окрѡканиа землю, какова естъ, и вѡселиа к ню благозаконием.

Востани и повори, яко Нисѡс Амалика, плотскихъ стращти, и гавлоничы, лѡстныа помыслы, прино пожеждающн.

Прейди, кремене текѡщее естество, яко прежде ковчег, и земли оныа кѡди ко одержанин окрѡканиа, душе, Богъ повелеваетъ.

Яко спаса еси Петра, возопивша, спаси, предварнк мга, Спасе, отъ зверя изъави, простеръ Твою рѡкѡ, и возведи изъ глѡбинны грѡховныа.

Пристанище Тѡе кемъ ѡчишноѡе, Владико, Владико Христе, но отъ незаходимыхъ глѡбин грѡха и отчуждениа мга, предварнк, изъави.

Ја сам, Спасе, царска драхма коју си некад изгубио; но упаливши светилник—Претечу Твога, Речи Божија, потражи и нађи лик Твој.

Марији: Да би угасила пламен страсти, увек си проливала сузе, Маријо, душом распламсалом; њихову благодат дај и мени, служи твојем.

Стекла си небеско бестрашће, Мати, узвишеним живљењем на земљи; моли се за оне који те славе да се избавимо од напасти страсти.

Андреју: Знајући те, Андреје, као Критског пастира, и старешину, и молитвеника васељене, притичем и вапијем ти: изведи ме, оче, из дубине греха.

Слава, **Тројичан:** Тројица сам проста и неразделљива, разделљена у Лицима, и Јединица сам природом сједињена, говори Отац и Син и Божански Дух.

И сада, **Богородичан:** Утроба Твоја роди нам Бога, који постаде човек као ми, Њега као Створитеља свих, моли Богородице, да се молитвама Твојим оправдамо.

Кондак гл. 6.

Душо моја, душо моја, устани што спаваш, крај се приближује, и уплашићеш се; прени се, дакле, да те поштеди Христос Бог, Који је свуда и све испуњава.

Из елма, Спасе, юже погубна еси драхла царскѣю драхмѣ; но кжег свѣтилникъ, Претечѣ Твоего, Слова, взыщи и окрѣсти Твоѣ окрѣз.

Прѣпѣкѣ: Преподобнага мати Маріе, моли Бога о нас.

Да стравитѣи пламень ѡгнѣши, слез капан нечочала еси присно, Маріе, душею распалаема, нхже благодать подажда и мене, чкоемѣ рабѣ.

Прѣпѣкѣ: Преподобнага мати Маріе, моли Бога о нас.

Безстрастїе некое стѣжала еси крайним на земли житїем, мати. Темже чече повѣрым, от стравитѣи изкавитїи молитвами твоими молима.

Прѣпѣкѣ: Преподобный отецъ Андрее, моли Бога о нас.

Критскаго чти пастыря и прѣдседателя и ввельныа молитвенника вѣдѣи, притечая, Андрее, и копию чти: изми ми, отецъ, из глѣбны грѣха.

Слава, **Троїцѣ:** Троїца елма Проста, Неразделѣна, разделѣна личне и Единица елма естеством соединена, Отецъ глаголет, и Сын, и Божественный Дѣхъ.

И ныне, **Богородичѣ:** Утрока Твоя Бога нам роди, коображена по нам, вгоже, яко Создателя всехъ, моли,

Кондак, глагъ 6:

Душе моя, душе моя, востани, что спїиши Конецъ приклячетѣи, и имашн смѣтїи, вострани ѡко, да пощадитъ чти Христосъ Богъ, вездѣ сынъ и вса исполняи.

Икос

Видећи отворену Христову болницу, и здравље које из ње истиче Адаму, ђаво пострада и рањен би, и као угрожен ридаше, и својим пријатељима говораше: шта ћу учинити Сину Маријину? убија ме Витлејемљанин, Који је свуда и све испуњава.

СИНАКСАР, најпре Минеја, затим овај Стихови:

Исусе, дај разне начине умилења, онима који сада певају Велики Канон Теби.

У овај дан, по стародревном предању, певамо чин Великог Канона. Овај уистину највећи од свих канона, изврсно и вешто сачини и написа свети отац наш Андреја, архиепископ Критски, који се назива и Јерусалимски. Он се крете, дакле, из Дамаска у четрнаестој години свога живота, одаде се изучавању граматике, и завршивши изучавање, остаде у Јерусалиму да проводи монашки живот, живећи преподобно и богољубиво у молитвеном тиховању и безметежном животу. И многе друге списе, корисне за живот, остави Цркви Божјој, речи и каноне, будући и показујући се обилан, особито у похвалним саставима. Поред многих других, сачини и овај Велики Канон, који садржи безгранично умилење. Јер пронашавши и скупивши све повести Старог и Новог Завета, он сачини ово слаткопјеније, од Адама, дакле, па чак до самог Христовог вазнесења и апостолске проповеди. Подстрекава, елем, овим сваку душу да

Икос:

Христово врачество видя отверсто и от него Адамъ истыкающе здравіе, пострада, ѡзвѣстивъ дьяволъ и, яко бедствѣя, ридаше и своимъ другомъ возопи: что сотворю сынъ Маринъ, убійаетъ мя витлеемлянинъ, Иже вездѣ смъ и вса исполняетъ.

ревностно и по сили подражава добрима из повести, а зле да избегава, и да увек притиче к Богу покајањем, сузама и исповедањем и другим познатим богоугодним делима. Осим тога, он је толико широк и пријатан, да је довољан да и најтврђу душу омекша и на добру будност покрене, ако се само са скрушеним срцем и великом пажњом пева. А написа га, када и велики патријарх Јерусалимски Софроније написа житије Марије Египћанке. И ово Житије предлаже нам безгранично умилење, и онима који су много грешили и греше даје утеху, само ако хоће да одступа од зла. А беше одређено да се у овај дан пева (Канон) и чита (Житије) ради овога узрока: зато што се Света Четрдесетница приближава крају, па да не би људи, будући лењиви за духовне подвиге, немарни и остали, и престали потпуно да буду у свему целомудрени. Превелики, дакле, Андреј, као неки учитељ, кроз повести Великог Канона, казујући врлине великих људи и уједно застрањивање злих, као да је хтео рећи: оне који се труде ваља подстицати да још храбрије сежу напред. А свештени Софроније, изванредном речју својом, чини опет да буду целомудрени, и к Богу их подиже, да не клону нити очајавају, ако некада грехом неким захваћени бише. Јер колико је Божје човекољубље и жалостивост према онима који се свом душом труде да се обрате од пређашњих грехова, показује ова повест о Марији Египћанки.

А назива се Великим Каноном, можда ће неко рећи, и по самим мислима и примерима; јер је плодан његов творац, који је изврсно то сложио. И док остали канони имају по тридесет и нешто мање тропара, овај пак има двеста педесет, од којих сваки роси неизрецивом сладошћу. Овај Велики Канон, дакле, на прикладан начин прибавља и велико умилење, због чега се и чита у Великој Четрдесетници.

Овај изузетни и Велики Канон и Слово о Преподобној Марији, сам отац наш Андреј први у Цариград донесе, када од Јерусалимског патријарха Теодора би послан у помоћ Шестом Васељенском Сабору. Тада се он особито истакао борећи се против монотелита (једновољаца); уз то пребивајући код монахујућих, причислио се клиру Цркве у Цариграду, где је постављен за ђакона и хранитеља сиротиње. Мало затим, постао је архиепископ Критски; касније пак, достигавши негде близу до такозваног Јериса у Митилини, отиде ка Господу, бивши довољно у заједници са својим престолом.

Молитвама светог Андреја, Боже, помилуј и спаси нас!

Затим се певају БЛАЖЕНА са поклонима, Глас 6.

У царству Твоме, помени нас, Господе, када дођеш у Царство Твоје!

Христе, учинио си житељем раја разбојника, који Ти је на Крсту завапио: Помени ме! Његовог покајања удостоји и мене недостојног.

Таже блаженни, гласъ:

Во Царствни Твоѣм помини нас, Господи.

Разбойника, Христе, раја жителя сотвориша еси, на кресте Тебе возопикша: помини мя; того покланию сподоби и мене, недостойнаго.

Стих: Блажени сиромашни духом, јер је њихово Царство Небеско.

Слушала си, душо моја, за негдашњег Маноја, коме се Бог у визији јавио, и који је тада примио плод обећања од неплодне; на његову се побожност угледај.

Стих: Блажени који плачу, јер ће се утешити.

Душо, угледавши се на Самсонову лењост, остригла си главу дела својих, предавши туђинцима сластољубљем целомудрени и блажени живот.

Стих: Блажени кротки, јер ће наследити земљу.

Онај који је некада магарећом чељусти победио туђинце, сада постаде плен страсном ласкању; но избегни, душо моја, подражавање његових дела и слабости.

Стих: Блажени гладни и жедни правде, јер ће се наситити.

Варак и Јефтај војсковође, као судије Израиљеве беху веома цењени, с њима и Девора паметна као човек; њиховим врлинама, душо, јачај и крепи се.

Стих: Блажени милостиви, јер ће бити помиловани.

Упознала си, душо моја, храброст Јаилџину, која некад прободе Сисару оштрицом, и спасење донесе, прасликујући тиме теби Крст.

Блажени ницини дѣхом, јакѣ тѣхъ естъ Царство Небесное.

Маноа сиромашни дрекле, дѣше мога, Бога в явленни кыкша и из неплодоке тогда приемши плод обречоканниа, того благочестие подражай.

Блажени плачѣцини, јакѣ тѣни ѡтешатсѣ.

Самсоновоу порекнокакши лености, глѣвѣ остригла еси, дѣше, дел твоихъ, предавши иноплемеником люкостелтием целомѡдреннѣю жизнь и блаженнѣю.

Блажени кротцини, јакѣ тѣни наследятъ землю.

Прежде челоустноу огаю победивыи иноплеменики, ныне плененне ласкострѣтѣвѣ стратномѣ обречетсѣ; но избегни, дѣше мога, подражанниа, деланниа и слабости.

Блажени алчѣцини и жадѣцини правды, јакѣ тѣни насытѣтсѣ.

Варак и Неффаи военачальницы, едѣни Израилевы предпочтени кыша, с нимиже девора мѡжеблнла; тѣхъ доклетѣми, дѣше, кмѡжикшиниа, ѡкрепниа.

Блажени милостивкини, јакѣ тѣни помиловани ебѡдѣт.

Милано хрѣбрѣтко познала еси, дѣше мога, Сисара дрекле прокодшѣю и спасенне соделавшѣю дреком острым, слышнши, нимже тѣбе крестъ обрѣдетсѣ.

Стих: Блажени чисти срцем, јер ће Бога видети.

Жртвуј, душо, жртву захвалности, делање као кћер принеси, чистију од Јефтајеве, и закољи телесне страсти, као жртву Господу твоме.

Стих: Блажени миротворци, јер ће се синови Божји назвати.

Сећај се, душо моја, Гедеоновог руна, прими небеску росу, и надкучи се као срна, и пиј воду која из закона тече, исцеђивањем писменим.

Стих: Блажени изгнани правде ради, јер је њихово Царство Небеско.

Примила си, душо моја, осуду свештеника Илије, лишивши себе ума и стекавши страсти, као што он стече децу која чине безакоње.

Стих: Блажени сте кад вас узасрамоте и успрогоне и реку на вас свакојакe рђаве речи, лажући мене ради.

За време студија Левит, комадањем раздели жену своју на дванаест племена, да изобличи безакоње учињено од Венијамина.

Стих: Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима.

Побожна Ана молећи се, покреташе уста на хвалу, но глас се њен не чујаше; но ипак, иако неплодна, роди сина молитве достојна.

Блажени чистии сердцем, яко тии Бога узрят.

Пожри, душе, жертву похвальную, делание, яко дщерь, принеси от Неффаевы чистейшею и заколи, яко жертву, страссти плотския Господеки твоимъ.

Блажени миротворцы, яко тии сынове Божии нарекутся.

Гедеоново рѣно помышлай, душе моя, с некоего роуа подими и прииди, якоже пш, и пшй коуа, от закона тебѣи, изгнаннымъ писаннымъ.

Блажени изгнани правды ради, яко техъ есть Царство Небесное.

Илии священника оубождение, душе моя, восприимла еси, лишениемъ ума приобретши страссти есе, якоже он чада, делати беззаконнаа.

Блажени есте, егда поносятъ вамъ и изженутъ и рекутъ яко золъ глаголъ на вы лжцеи Ане ради.

Въ единахъ лежитъ некрежениемъ свою жену дванадцати коленамъ разделъ, душе моя, да еквиру окличитъ отъ Вениамина беззаконную.

Радуйтеся и веселитеся, яко мзда ваша многа на Небесехъ.

Любомудреннаа Анна молящиася, усрне оубо двизаше ко хвалению, гласъ же ея не слышаше, но оубо неплодна ещи, сына молитвы раждаетъ достойна.

Стих: Помени нас, Господе, када дођеш у Царство Твоје.

У судије се уброја Анин пород - велики Самуило, кога је васпитала Арматема у дому Господњем; на њега се угледај, душо моја, и суди пре других дела своја.

Стих: Помени нас, Владико, када дођеш у Царство Твоје.

Давид би изабран за цара, и царски помазан рогом божанскога мира; ти дакле, душо моја, ако хоћеш вишњег Царства, помажи се сузама као миром.

Стих: Помени нас, Свети, када дођеш у Царство Твоје.

Милостиви, помилуј створење Твоје, помилуј дело руку Својих; поштеди све сагрешивше, и мене који сам више од свих презрео Твоје заповести.

Слава, **Тројичан:** Беспочетноме и Рођеноме и Происходећем: Оцу који рађа поклањам се, Сина славим рођенога, певам Духа Светога који је са Оцем и Сином сапросијао.

И сада, **Богородичан:** Поклањамо се натприродном Породу Твојој, Богородитељко, славу по природи не делећи Младенца Твојега; јер Он као један Лицем, двострук се исповеда природама.

Помени нас, Господи, егда приидеши ко Царствни Твоем.

Въ единахъ спрчтвехъ Аннино порождение, великий Самуилъ, егоже воспитала Арматема к дому Господни; томъ порекнухъ, душе моя, и еди прежде ннхъ дела твоя.

Помени нас, Владико, егда приидеши ко Царствни Твоем.

Давид на царство избран, царски помазан рогомъ Божественного мира; ты же, душе моя, аще хоцещи вышнего Царствна, миромъ помажися слезами.

Помени нас, Святый, егда приидеши ко Царствни Твоем.

Помилуй создание Твое, Милостиве, щедрн рѣкѣ Твоею творение и пощадн вса согрешившя, и мене паче всехъ, твоихъ презревшаго пожеланий.

Слава, **Троичен:** Безначальнъ и рождению же и происхождению Отцѣ покланяюся рождшемъ, сына славою рожденного, пою сопросиавшаго Отцѣ же и сына Дѣла Святаго.

И ныне, **Богородичен:** Преестествономъ Рождествѣ Твоемъ покланяюся, по естествѣ славы Младенца Твоего не разделяюще, Богородительнице. Иже ко единому Лицемъ, еднѣкими исповѣдствима естествомъ.

ПЕСМА 7.

Ирмос: Сагрешисмо, безакононасмо, неправедно поступасмо пред Тобом; нити сачувасмо, нити извршисмо што си нам заповедио, но не напусти нас сасвим, Боже отаца.

Сагреших, безаконовах и одбацих заповест Твоју, јер се у гресима зачех, и додадох ранама својим рану; но Ти ме помилуј, као милосрдан, Боже отаца.

Теби, Судији моме, исповедих тајне срца свога; види моје смирење, види и тугу моју, и буди пажљив на суду моме сада, и Сам ме помилуј као милосрдан, Боже отаца.

Као што некада, душо, Саул изгуби магарице оца свога, узгред нађе царство на дневном скупу; но пази, не заборављај себе, претпостављајући своје скотске похоте Царству Христовом.

Душо моја, иако некада богоотац Давид сагреша двоструко, бивши устрељен стрелом прељубе, и заробљен копљем казне за убиство; но ти сама болујеш од тежих грехова, самовољних чежњи.

Давид некада додаде безакоњу безакоње, убиство са прељубом помешавши, одмах показа двоструко кајање; но ти си, душо, најрђавија дела учинила, не покајавши се Богу.

Песнь 7:

Ирмос: Согрешихом, беззаконновахом, неправдовахом пред Тобом, ниже соблюдохом, ниже сотворихом, якоже заповедал еси нам; но не предаждь нас до конца, отцев Боже.

Согреших, беззаконновах и отвергох заповедь Твою, яко во гресех пронзвехоуши, и приложих извкам стрѣлы еяе; но Гла ми помилуй, яко благоутробен, отцев Боже.

Таинная сердца моего исповедах Тебе, Оуди моему, видь мое смирение, видь и скорбь мою, и кончи судь моему ныне, и Гла ми помилуй, яко благоутробен, отцев Боже.

Ваша иногда, яко погуби отца своего, душе, ослатца, князю царство окресте к проглатию; но види, не забывай еяе, скотския похоти твоя пронзвонивши паче Царства Христова.

Давид иногда Богоотец, аще и согреша извко, душе моя, стрелою яко устрелен бых прелюкодейства, копием же пленен бых убийства томлении; но ты сама тяжчайшими делы недвужеши, самохотными стремленьми.

Сокоуши яко Давид иногда беззаконно беззаконне, убийств же люкодейство раскорник, поклоние извкое показа лени; но сама ты, лжаквейшая душе, соделала еси, не покаившия Богу.

Давид некада схвати, будући да написа песму као на слици, њоме изобличи дела која учини, вапијући: Помилуј ме, јер сагреших Теби јединоме Богу свих, Ти сам очисти ме.

Као кад се Ковчег Завета ношаше на колима, када скренуше волови, Уза онај само се дотаче, и Божјим гњевом би кажњен; но бежи од његове дрскости, душо, и чесно поштуј божанске ствари.

Слушала си о Авесалому како на природу устаде, упознала си његова нечиста дела, којима оскврни постељу Давида, оца својега; но ти си подражавала његове страсне и сластољубиве жеље.

Покорила си своје слободно достојанство телу своме, јер нашавши, душо, другог Ахитофела - ђавола, потпала си под његове савете; но све Сам Христос растура, да се ти свакако спасеш.

Соломон дивни, иако пун благодати мудрости, и овај некада зло пред Богом учинивши, одступи од Њега; њему си се ти, душо, уподобила, проклетим твојим животом.

Вучен сластима својих страсти оскрњаваше се - авај мени! - љубитељ премудрости, љубитељ блудних жена, и би отуђен од Бога, кога си ти, о душо, подражавала умом, преко страсних нечистота.

Давид иногда вообрази, спсавъ яко на иконе псень, евоже делание окличает, еже содея, зовый: помилуй мя, Тебе ко единому согреших всехъ Богъ, Сам очисти мя.

Викочъ яко ношашеся на коленице, Зан онъ, егда прекрещивъся тельцъ, точию конюша, Божнимъ нечистию гнѣком; но того дерзновенна шжежакши, душе, почитай Божественнаа четне.

Слышала еси Авесалома, како на истребко воста, познала еси того сквернаа делания, ииже оскверни ложе Давида о҃тца; но ты подражала еси того страснаа и люкострашнаа стремления.

Покорила еси неракотное твоѣ догтонитко тельцкоемъ, много ко Ахитофела окрестши врага, душе, иишла еси его советом; но ина разума Сам Христос, да ты влеко спсашися.

Соломон чданный и благодати премудрости исполненный, еси шжеже иногда пред Богомъ сотвори, отступни отъ Него; еиже ты проклятымъ твоимъ житиемъ, душе, шподоклила еси.

Сластими влекоми страсней своихъ, осквернишеша, швы мне, рачитель премудрости, рачитель блудныхъ жен, и странен отъ Бога; евоже ты подражала еси шмом, о душе, сладострастими скверными.

Угледала си се, о душо, на Ровоама који не послуша савете очеве, уједно и на врло злог слугу Јероваама, пређашњег одступника; но бегај од подражавања њих и вапи Богу: Сагреших, смилуј се на мене.

Авај мени, душо моја, угледала си се на Ахавове грозоте, поставши пребивалиште телесних нечистота, и срамни сасуд страсти; но из дубине своје уздахни, и кажи Богу грехе своје.

Илија некада спали два посланства Језавелџина од по педесет људи, када срамне пророке погуби на изобличење Ахавово; но бежи од угледања на њих двоје, душо, и снажи се.

Затвори се над тобом небо, душо моја, и глад за Богом постиже те, као некада Ахава, пошто се не покори речима Илије Тесвићанина; но угледај се на Сарептску удовицу и нахрани душу пророка.

Душо, нагомилала си драговољно Манасијине злочине, поставивши страсти као гадости, и увећала си гнев Божји против себе; но угледајући се усрдно и на његова покајања, стекни умилење.

Припадам Ти, и приносим Ти речи моје као сузе: сагреших, као што сагреси блудница, и безаконовах као нико други на земљи! Но смилуј се, Господару, на створење Твоје и призови ме.

Ровоамъ порекновала еси, не послѣдшакшемъ совета отча, кѣпно же и злейшемъ врагѣ Нерокоамъ, прежнему отступнику, душе, но бегай подражания и зокни Богъ: согрешихъ, щещери мѧ.

Ахавовымъ порекновала еси сквернамъ, душе моя, ѣкы мнѣ, была еси плотскихъ сквернъ прекыканице и советѣ грѣшнѣи, но изъ глубины твоея воздохни и глаголи Богъ грехи твоя.

Попали Илїа иногда дваци пятьдесятъ Незаконныхъ, егда стѣдныя пророки погуби, ко обличенїю Ахавово, но бегай подражания двю, душе, и укрепляйся.

Заключенїа тебе неко, душе, и гладъ Божїи постиже те, егда Илїи Фивгїанїна, также Ахавъ, не покоренїа словесемъ иногда, но Варфѣмїи шподокникїа, напитай пророчѣ душѣ.

Манасїека сокрала еси согрешенїа изволенїемъ, постыбляши яко мерзостїи стѣстїи и ѣмножкши, душе, негодованїе, но того покаянїю ревнѣнїи тепле, стѣжнїи ѣмленїе.

Припадаю Ти и приношѣ Тебе, также слезы, глаголы моя: согрешихъ, яко не согрешн блудница, и беззаконновахъ, яко нїиы никтѣже на земли, но щещери, Владдыко, творенїе Твое и воззѣки мѧ.

Погубих лик Твој и покварих заповест Твоју, Спасе; сва се лепота помрачи и страстима угаси се свећа. Но смитовавши се, дај ми радост, као што пева Давид.

Обрати се, покај се, откри тајне, говори Богу који све зна: Ти знаш моје тајне, једини Спасе; но Сам ме помилуј, као што пева Давид, по милости Својој.

Исчилеше дани моји као сан онога који се пробуди; зато као Језекија плачем на постељи мојој, да ми се продуже године живота. Но који ће Исаија стати преда те, душо, ако не Бог свих.

Марији: Завапивши к Пречистој Богоматери, одбацила си пређашње беснило страсти, које жестоко муче, и посрамила си непријатеља - кушача; но дај сада и мени служи твоје спасење од невоље.

Онај Кога си заволела, Мати, Кога си зажелела, Кома си следовала, Он је покајање пронашао и даровао, као једини састрадални Бог; Њега непрестано моли, да нас избави од страсти и невоља.

Андреју: Оче Андреје, на камену вере утврди ме молитвама твојим, ограђујући ме божанским страхом, и даруј ми покајање молим ти се сада; и избави ме од замки непријатеља који ме траже.

Погрекох окраз Твој и расчлах заповедь Твою, вѣса помрачнѣша добротѣ, и ст҃растѣми угаснѣша, Спасе, свещѣа, но, щедриѣ, коздрѣждѣ ми, такоже поетъ Давидъ, радѡваннѣ.

Обратишѣа, покляишѣа, откриши сокровеннаѣа, глаголи Богу, вѣса вѣдѣшемъ: Ты вѣси моѣа тайнаѣа, едине Спасе, но Сам ми помилуй, такоже поетъ Давидъ, по милости Твоей.

Исчезоша днѣи мои, тако сонѣи козгнѣвцаго; темже, тако ѣзекѣа, слезю на ложѣи моеѣи, приложитѣиша мнѣ летомъ жѣкѡта. Но кий Исаѣа предстанетъ тебе, душе, аще не вѣсехъ Богъ **Прпчквкъ: Преподобнаѣа мати Марѣе, моли Бога о нас.**

Возопивши к Пречестѣй Богоматери, первѣе отринула еси неистовѣтѣко ст҃растѣи, нѣжно ст҃вжающѣихъ, и пограмила еси краѣа запеншаго, но даждѣ нынѣ помощь отъ скорѣи и мене, ракъ твоѣмъ.

Прпчквкъ: Преподобнаѣа мати Марѣе, моли Бога о нас.

Ѣгоже козлюбѣла еси, Ѣгоже козжелѣла еси, Ѣгоже ради плоть избѣрила еси, преподобнаѣа, моли нынѣ Христа о рабѣхъ: тако да милостѣиъ бѣкѣ вѣсемъ намъ, мирное собогѡманнѣ дѣрѣетъ почитающѣимъ Ѣго.

Прпчквкъ: Преподобне отче Андрее, моли Бога о нас.

На каменѣи ми берѣи молитѣкѣми твоѣими ст҃верди, отче, ст҃рахомъ ми Божѣствѣннымъ ограждѣа, и покаяннѣе, Андрее, подаждѣ ми, молюшѣа ти, и избавѣи ми отъ ѣтѣи краговъ, ищѣщѣихъ ми.

Слава, **Тројичан:** Тројице проста, неразделјива, јединосушна Јединице, света Светила и Светлости, и свето Тројство и Једно свето, слави се Бог Тројица. Но душо, запевај, прослави Живот и Животе - Бога свих.

И сада, **Богородичан:** Певамо Те, благосиљамо Те, клањамо Ти се Богородитељко, јер си од неразделјиве Тројице родила Једнога - Сина и Бога, и нама који смо на земљи, сама си открила све небеско.

ТРИПЕСНЕЦ, Глас 8.

ПЕСМА 8.

Ирмос: Беспочетног Цара славе, пред Ким дрхте небеске Силе, свештеници певајте, народи преузносите у све векове.

Апостоли, као жеравице невештаственог огња, попалите вештаствене страсти моје, запаљујући сада у мени жељу за божанском љубављу.

Поштујмо милозвучне трубе Бога Речи, којима бише срушени неутврђени зидови непријатеља, и утврдише се бедеми богопознања.

Порушите страсна привиђења душе моје, Апостоли Господњи, који порушисте храмове и стубове непријатеља, Ви - храмови освећени.

Слава, **Трончен:** Тронце Простага, Неразделкнага, Единорѣчнага и Божество Единно, Светове и Свет, и Света Три, и Единно Светаго поетца Бог Тронца; но коимой, прослави Живот и Животы, души, всех Бога.

И ныне, **Богородичен:** Поем Ти, благоговним Ти, поклоняемим Ти, Богородительнице, како Неразлучныя Тронцы породила еси Единнаго Христа Бога и Сама отверзла еси нам, ецим на земли, Небесная.

Трипеснец, гласъ и:

Песнь и

Ирмос: Безначалнаго Царя славы, Божже трепещѣт небесныя силы, пойте, ектащенницы, людие прекозносите ко вѣмъ вѣки.

Припѣвъ: Светлии апостоли, молитѣ Бога о нас.

Ико ѡгнѣ нежегнетвеннаго огня, попланте вецетвенныя страсти моя, возжизающе ныне ко мне желанне Божетвенныя любки, апостоли.

Припѣвъ: Светлии апостоли, молитѣ Бога о нас.

Трѣкы благоглаголыя Слова почтим, нижеже падоша стени неѡтверждены кражна и когорѡзвумна ѡтвердишася заграда.

Припѣвъ: Светлии апостоли, молитѣ Бога о нас.

Вѡмиры стратчныя души моя сокрѡшнѣ, иже храмы и столпы сокрѡшнѣ крага, апостоли Господни, храмове ектащенни.

Богородичан: Сместила си у себи Несместивог по природи; држала си Онога који држи све; дојила си, Чиста, Онога који храни твар - Христа Животодавца.

Други Трипеснец, глас исти

Ирмос: Исти.

Апостоли Христови, саздавши сву Цркву неимарством Духа Светога, у њој благосиљае Христа у све векове.

Затрубивши трубама учења, Апостоли оборише сву лаж идолску, преузносећи Христа у све векове.

Апостоли, добро пресељење, надзорници света, и житељи неба, избавите од беда оне, који вас увек славе.

Слава, **Тројичан:** Тросунчано свесветло Богоначалије, истославна и истопрестолна Природо, Оче Створитељу свега, Сине и Божански Душе, певам Те у векове.

И сада, **Богородичан:** Народи, непрестано славимо Божију Матер, као најчаснији и највиши Престо, једину и по порођају Матер и Дјеву.

Припѣвкъ: Пресвятая Богородице, спаси нас.

Вместила еси Неместимаго вѣтвѣком, носила еси Носицаго ксиа, донла еси, Чистага, питанцаго чкаря Христа Жизнодавца.

Иный трипеснец.

Ирмос: Безначальнаго Царя славы, вѣгоже трепещѣтъ некеишиа силы, пойте, свѣщенницы, людие прекозносите ко ксиа ксиа.

Припѣвкъ: Святни апостоли, молитѣ Бога о нас.

Дѡха началохитроствнем создавши ксиу Церковь, апостоли Христовы, в ней благословите Христа ко ксиа.

Припѣвкъ: Святни апостоли, молитѣ Бога о нас.

Вострѣбнѣши чрѣвомъ ѡчении, низвергоша апостоли ксиу лещѣ ндоликѣю, Христа прекозносѣще ко ксиа ксиа.

Припѣвкъ: Святни апостоли, молитѣ Бога о нас.

Апостоли, докрое преселение, назирателиа мира и некеишии жителне, ксиа прино коухкалянцыаа изваките от бед.

Припѣвкъ: Пресвятая Троице, Боже наш, слава Тебе.

Трисолнечное вѣсвѣтлое Богоначание, Единославное и Единопрестольное вѣтвѣтко, Отче вѣдетелю, Сыне и Божественный Дѡше, пою Ти ко ксиа.

Припѣвкъ: Пресвятая Богородице, спаси нас.

Ико честный и прѣкышшии прѣстол, коимом Божию Матерь непрѣстанно, людие, Единѡ по рождѣствѣ Матерь и Дѣвѡ.

Ирмос: Онога Кога славе војске небеске, и пред Ким дрхте Херувими и Серафими, све што дише и сва твар, певајте, благосиљајте и преунесите у све векове.

Помилуј, Спасе, сагрешившег, подигни ум мој ка обраћењу, прими ме кајућег се, смилуј се на вапијућег: Теби јединоме сагреших и безаконовах, помилуј ме.

Колесничар Илија, колесницом врлина ношаше се изнад свега земаљског, кад узиђе као на небо. Зато, душо моја, размишљај о његовом усхођењу.

Јорданска вода, ударена од Јелисеја плаштом Илијиним, заустави се. Ти пак, о душо моја, ниси окусила ове благодати због неуздражања.

Јелисеј некада, примивши плашт Илијин, прими двоструку благодат од Бога; ти пак, о душо моја, ниси окусила ове благодати због неуздражања.

Сунамићанка, по својој доброј нарави, некада угости Праведнога, о душо! Ти пак ниси примила у дом ни странца ни путника, зато ћеш плачући бити избачена напоље из брачне одаје.

Увек си подражавала Гијезијев нечисти разум, о бедна душо! Његовог среброљубља клони се макар у старости; бежи од пакленог огња, одступивши од својих зала.

Ти душо, угледавши се на Осију, стекла си себи његову губу двоструко, јер о непристојним стварима размишљаш и противзаконо радиш; остави то што имаш и притеци к покајању.

Великаго канона Ирмос: Ёгоже коннѣтка невеснага слакат, и трепещѣт Херѡвими и Серафими, како дыханне и чткарь, пойте, благоговѣте и превозносите ко ксиа бекн.

Вогрешнѣша, Спасе, помилѡи, воздвигни мой ѡм ко окращенню, прими мѡа каюцагога, ѡщедри копнѡца: согрешнх Ти, спси, кеззаконновах, помилѡи мѡа.

Колесничник Илиа колесницею добродетелей вшед, како на небеса, ношашеиа прѣкыше иногда от земных; сего ѡко, дѡше мога, коуход помышляи.

Иорданска стрѣла перкѣе млочтию Илииною Елисеем ста сюдѡ и сюдѡ; ты же, о дѡше мога, сѣа не причастилася еи благодати за неководержанне.

Елисей иногда прием млочь Илиинѡ, приачт сѡгѡубѡю благодать от Бога; ты же, о дѡше мога, сѣа не причастилася еи благодати за неководержанне.

Воманигда иногда праведнаго ѡчреди, о дѡше, нраком клгим; ты же не ввела еи к дом ни странна, ни пѡтника. Темже чертога изрннѣшиа кон, рыдлюци.

Гиезиек подражала еи, окаяннага, разѡм скверный вегда, дѡше, ёгоже сребролюбне отложи поне на старость; кѣгай геенскаго огниа, отсѡбнѣши злых чконх.

Ты ѡзни, дѡше, порекновѣвши, сего прокаженне к себе стѡажала еи сѡгѡко: безмертнага ко мыслиши, кеззаконнага же дешии; отглави, гже имашн, и притецы к покаянню.

Слушала си, душо, за Ниневљане кајуће се Богу у врећама и пепелу, но на њих се ниси угледала; но показала си се гора од свих, пре и после Закона сагрешивших.

Слушала си, душо, за Јеремију у јами блата, који град Јерусалим оплакујући вапијаше и сузе тражаше; угледај се на његов плачевни живот, и спашћеш се.

Јона у Тарсис побеже, унапред предвидевши обраћање Ниневљана, јер разумеде као пророк Божије милосрђе; зато ревноваше да се пророштво не покаже лажно.

Слушала си, о душо, за Данила у јами, како затвори уста зверова; сазнала си како младићи, који беху са Азаријем, погасише вером пламен вреле пећи.

Показах ти, душо, све из Старог Завета за углед; подражавај богоугодна дела праведних, а избегавај опет грехове рђавих.

Правосудни Спасе, помилуј и избави ме од огња и претње, које ћу на суду оправдано претрпети; опрости ми пре смрти врлинама и покајањем.

Као разбојник вапијем Ти: Помени ме! Као Петар плачем горко; као цариник вичем: Опрости ми, Спасе! као блудница плачем; прими моје риданье као некада Хананејкино.

Исцели, Спасе, гнојност ништавне душе моје, једини Лекару; стави ми завој, и желеј и вино - дело покајања, умилење са сузама.

Ниневитѣяны, душе, слышала еси кающыяся Богу, крещищем и пепелом, их не подражала еси, но такла еси злейшая всех, прежде закона и по закону прегрешивших.

В роки блатя слышала еси Иеремию, душе, града Вония рыдальми копнуща и слезищца; подражай его плачевное житие и спасение.

Иона к Фарису побеже, проразумев обращение ниневитѣянок, разуме ко яко пророк Божие благоутробие; темже ревноваше пророчество не солгати.

Данила в роки слышала еси, како заградн быта, о душе, зверей; увидела еси, како отрочи, иже о Азарии, поганиша вероу пещи пламени горацинн.

Ветхаго Завета виа приведох ти, душе, к подокню, подражай праведных боголюбива дѣлания, избеги же пакн лбкых грехов.

Пракоуде Спасе, помилуй и избави мя огни и преценниа, еже имам на суде праведно претрпети; ослаки ми прежде конца, докродетелю и поклоннем.

Яко разбойник, копню Ти: помилуй мя; яко Петр плачу горце: ослаки ми, Спасе; зову яко мытарь, слезю яко блудница; прими мое рыдание, якоже иногда Хананеино.

Гноение, Спасе, исцели емирныа моего души, едине Врачю, плачю мнѣ наложи, и елей и вино, дела поклонниа, умиление со слезами.

Угледајући се на Хананејку и ја вапијем:
Помилуј ме, Сине Давидов! дотичем се краја одеће,
као крвоточива жена; плачем као Марта и Марија над
Лазарем.

Скленицу са сузама, Спасе, као миро
изливајући на главу, вапијем Ти као блудница која
тражаше милости; молбу приносим и молим да
добијем опроштај.

Иако Ти нико не сагреси као ја, но ипак прими
и мене, милосрдни Спасе, који се кајем са страхом и
вапијем са љубављу; Сагресих Теби јединоме,
безаконовах, помилуј ме.

Поштеди, Спасе, Твоје створење, и тражи као
Пастир изгубљену овцу, залуталога отми од вука,
учини ме овцом на паши Твојих оваца.

Када седнеш Судијо као милосрдан, и покажеш
Твоју страшну славу Христе, о, какав ће страх настати
тада од пећи усијане, за све који се боје јавности суда
Твог.

Марији: Мати Незалазне Светлости, просветивши
тебе, разреши те од помрачења страст!. Зато, ушавши
у благодат Духа Светога, просвети, Маријо, оне који
те верно величају.

Видевши ново чудо у теби, Мати, препаде се
уистини божанствени Зосима; јер анђела гледаше у
телу и испуњаше се страхом, славећи Христа у векове.

Хананею и аз подражала, помилуй мя копия, Сыне
Давидок; каляла крага ризы яко крокочочикала, плачу яко
Марфа и Мариа над Лазарем.

Слезидю, Спасе, сткланицу яко миро ищощава на
главу, зову Ти якоже блудница, милости ищуща, молющу
принощи и оставление прошу прияти.

Аще и никтоже, якоже аз, согреси Тебе, но окаче
прими и мене, благоутробне Спасе, страхом кающа и
любовию зовуща: согреших Тебе единому, помилуй мя,
Милостиве.

Пощеди, Спасе, Твое создание и кзыци, яко
Пастырь, погнеше, предкарн заблудшаго, кохити от волка,
сотвори ми овца на пастве Твоих овец.

Вгда буди гледиши, яко благоутробен, и покажеш
страшную славу Твою, Спасе, о каковый страх тогда, пещи
горящей, всем кощущимся нестерпимаго судица Твоего.

Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Света незаходимаго Мати тв просветивши, от
омраченна страстей разреши. Темже вшедши к духовною
благодать, просвети, Марие, тв верно кохкающа.

Преподобная мати Марие, моли Бога о нас.

Чудо ново видев, ужасашеся Божественный к тебе констнтин,
мати, Зосима: ангела ко зреше ко плоти и ужасом весь
исполнишеса, Христа помя ко веки.

Андреју: Андреје Критски, чесна похвало, молим те моли се, као који имаш слободу пред Господом, да молитвама твојим нађем сада разрешење свега безакоња, Учителу, славо Преподобних.

Благосиљамо Оца, Сина и Светога Духа, Господа.

Тројичан: Беспочетни Оче, сабеспочетни Сине, Утешителу благи, Душе прави; Родителу Речи Божје, Речи Оца беспочетнога, Душе животворни и стваралачки, Тројице Јединице, помилуј ме.

И сада, **Богородичан:** Пречиста, у утроби Твојој изатка се тело - духовна порфира Емануилова, као од црвеног скерлета, зато величамо Тебе уистини Богородицу.

Хвалимо, благосиљамо, клањамо се Господу, певајући и преуносећи Га у све векове.

И опет **Ирмос:** Онога кога славе...

ТРИПЕСНЕЦ, Глас 8.

Прпчквкъ: Преподокне отче Андрее, моли Бога о нас.

Ико дерзновенне имый ко Господу, Андрее Критский, четити похвало, молю, молиши разрешение отъ беззаконна ныне окрести мене молитвами твоими, яко покланнии учитель и преподобныхъ слава.

Благословимъ Отца, и Сына, и Святаго Духа, Господа.

Безначальне Отче, Сыне безначальне, Утешителю Благий, Дше Правый, Слова Божия Родителю, Отца Безначальна Слова, Дше Живый и Зиждий, Тронце Единице, помилуй мя.

И ныне и присно и во веки вековъ.

Ико отъ окрощенна черкеницы, Пречиста, Злата каграница Еммануилова видеть ко чреке Твоемъ плоть исткала. Темже Богородицу констанныю Тя почитаемъ.

Хвалимъ, благословимъ, покланяемъ Господеки, поюще и прекозносаше ко вса веки.

Ирмос: Богоже коннстка нечесна слава, и трепещетъ Херувими и Серафими, како дыхание и чварь, пойте, благословите и прекозносите ко вса веки.

Поел Четнейшю:

Трипеснец, гласъ и:

ПЕСМА 9.

Ирмос: Исповедамо Те ваистину Богородицу, спасени Тобом, Дјево Чиста, величајући Те са бестелесним чиновима.

Апостоли, који се показасте извори спасоносне воде, оросите душу моју увенулу греховном жеђу.

Мене који пловим по пучнини погибли, и који сам већ потонуо, спаси ме, Господе, десницом Својом као Петра.

Као со заиста укуских учења, излечите трулеж ума мога, и одагнајте таму незнања.

Богородичан: Владичице, која си родила Радост, подари ми плач, којим ћу моћи наћи божанску утеху у дан Суда.

Други Трипеснец, Глас исти

Ирмос: Тебе Посредницу неба и земље сви нараштаји величају, јер у Тебе, Дјево, телесно се усели пуноћа Божанства.

Тебе, благословени Апостолски саборе, песмама величамо; јер се показасте као пресветла светила васељене, одгонећи обману.

Песнь 9

Ирмос: Востинишъ Богородицѣ Тя исповѣдемъ, спасеннии Тобою, Дѣво Чистая, и безплотными лики Тя величающе.

Припѣвъ: Святѣи апостоли, молитѣ Бога о насъ.

Источницы спасительныя воды явльшиися апостоли, истлакишию душѣ мою греховною жаждою ороситѣ.

Припѣвъ: Святѣи апостоли, молитѣ Бога о насъ.

Плавающаго к пучинѣ погивели и к погрѣженни ѡже кыкша Твоею десницею, якоже Петра, Господи, спаси мѧ.

Припѣвъ: Святѣи апостоли, молитѣ Бога о насъ.

Иже соли, вкѣсныхъ свѣце свѣтѣи, гнильство ѡма моего извѣшитѣ и неведениа тѣмѣ отженитѣ.

Припѣвъ: Превѣстала Богородице, спаси насъ.

Радостѣ яко родившася, плачъ мнѣ подаждѣ, имже Божественное свѣщеніе, Владычице, в вѣдѣщемъ дни окрестити возмогѣ.

Иный канонъ.

Ирмос: Тя, Небесе и земли Ходатлицѣ:

Припѣвъ: Святѣи апостоли, молитѣ Бога о насъ.

Тя, благославное апостольское собрание, песньми величаемъ: везленней ко светила светлая явльшиися, прелестѣ отгоняюще.

Апостоли блажени, еванђелском вашом мрежом уловивши словесне рибе, њих приносите увек за храну Христу.

Молимо вас, Апостоли, помените нас вашим молитвама к Богу, да се избавимо од свих искушења, ми који вас с љубављу прослављамо.

Слава, **Тројичан**: Певам Тебе, Триипостасну Јединицу, Оче, Сине са Духом, Јединог једносушног Бога, Тројицу равносилну и беспочетну.

И сада, **Богородичан**: Тебе - Родитељку Детета и Дјеву, сви нараштаји величамо, као они који се Тобом избависмо од клетве, јер си нам родила Радост - Господа.

Ирмос: Од бесеменог зачећа рођење неизрециво, од Матере безмужне нетрулежни пород, јер Божије рођење обнавља природу. Зато те сви нараштаји, као Богоневестну Матер, православно величамо.

Ум се обрани, тело се уболести, болује дух, реч изнеможе, живот се умртви, крај је пред вратима. Стога, бедна душо моја, шта ћеш учинити када дође Судија да испита све твоје?

Припѣвка: **Святни апостоли, молите Бога о нас.**

Благовертною мрежею кашею словесныя рыбы зловикше, сиа приносите ксегда енедь Христу, апостоли клаженни.

Припѣвка: **Святни апостоли, молите Бога о нас.**

К Богу кашим прошением поманите нас, апостоли, от ксаккого изквльшениа нехъшениа, молимиа, люковню воспеваящиа кс.

Припѣвка: **Пресвятая Троице, Боже наш, слава Тебе.**

Тя, Триипостаснью Единицу, Отче, Сыне, со Духом, Единаго Бога Единосущна пою, Троицу Единосильнью Безначальнью.

Припѣвка: **Пресвятая Богородице, спаси нас.**

Тя, Дегородительницю и Деву, кси роди зклажам, како Токон изквльшениа от клетвы: радость ко нам родила еси, Господа.

Великаго канона Ирмос: Безвременнаго зачатнаго рождество неказанное, Матере безмужныа нечлениа Плод, Божиа ко рождениа окновлачет естество. Темже Тя кси роди, како Богоневестнью Матерь, православно величам.

Ум остръшениа, тело околзениа, нехъшет дух, слово изнеможе, житие змертвениа, конец при дверех. Темже, моа окланнаа душе, что сотворшиши, егда приидет Судиа испитати твою

Представих ти, душо, Мојсијево стварање света, и од тада сво Старозаветно Писмо, које ти казује о праведницима и неправеднима; но ти си, о душо, сагрешивши Богу, подражавала друге а не прве.

Закон изнеможе, не делује Еванђеље, сво Писмо у теби би занемарено, Пророци изнемогоше и свака реч праведних; ране твоје, о душо, умножише се, не будући лекара који те исцељује.

Приводим те узор Новог Завета, који те воде, душо, ка умилењу; угледај се на праведнике, одвраћај се од грешника, и умилостиви Христа молитвом и постом, и бденисањем и чедношћу.

Христос се очовечи, сјединивши се са телом нашим, и све што је природно драговољно испуни, осим греха; показујући теби, о душо, углед и слику Свога снисхођења.

Христос се очовечи, призвавши на покајање разбојнике и блуднице; покај се, душо, врата Царства већ се отворише, и отимају се о њих фарисеји и цариници и прељубочинци који се кају.

Христос мудраце спасе, пастире сазва, многе младенце показа мученицима, Старца и стару Удовицу прослави; а ти, душо, њих ниси подражавала ни делањем ни живљењем, но тешко теби на суду!

Моисево прикредохъ ти, душе, мирокрытне и от того ксе закертное Писание, поведящее тебе праведныя и неправедныя; от нихже вторыя, о душе, подражала еси, а не первыя, к Богу согрешивши.

Закон изнеможе, праздниѣтъ Евангелне, Писание же ксе к тебе некрежено кытъ, пророцы изнемогоша, и ксе праведное слово; стръпи твою, о душе, умножишася, не същѣ вратѣ, исцеляющимъ тѣя.

Ноаго прикождѣ ти Писания указанна, вкдащася тѣя, душе, ко ѡмилению: праведнымъ ѡко порекнѣи, грешныхъ же откращайсѣя и ѡмилостиви Христа молитвами же, и пощенями, и чистотою, и говением.

Христосъ кочеловечисѣя, призвакъ к покаению разбойники и блудницы; душе, покаясѣя, дверь отверзесѣя Царствкнѣя ѡже, и предвоухищаютъ е фарисее, и мытарн, и прелюкоден кающисѣя.

Христосъ кочеловечисѣя, плоти приокцикисѣя ми, и ксѣ елика сътъ естество хотением исполни грѣха кроме, подокне тебе, о душе, и образъ предпоказѣя ѡвого снисхождениа.

Христосъ колхкы спасе, пастыри созва, младенецъ множествѣя показа мѣченики, старцы прослави и старыя вдовницы, ихже не порекнокла еси, душе, ни деланием, ни житию, но горе тебе, внигда вѣдешн съдичисѣя.

Господ постивши четрдесет дана у пустињи, на крају огладни, показујући да је човек; душо, не устраши се, ако ти се приближи непријатељ, молитвом и постом нек буде одбачен од ногу твојих.

Христос бејаше кушан, ђаво кушаше, указујући камење да хлебови постану; на гору Га изведе да у трену види сва царства света. О душо, побој се замке, трезни се, моли се Богу свакога часа.

Христов светилник, Грлица пустинољубива, Глас вапијућега - проповедајући покајање, објави: Ирод противзаконо живи с Иродијадом. Гледај, душо моја, да се не уплетеш у безаконе замке, но пригрли покајање.

У пустињу се насели Претеча благодати, и сва Јудеја и Самарија чувши хитаху и усрдно исповедаху грехе своје, крштавајући се; но ти, душо, ниси се на њих угледала.

Брак је частан и постеља неоскврњена, јер обоје Христос раније благослови будући у телу, кад у Кани на свадби воду у вино претвори, и показа тиме прво чудо, да се ти, о душо, измениш.

Христос укрепи ослабљенога који узе одар, и умрлог младића, сина удовичиног васкрсну, и капетановог слугу подиже, и Самарјанки откри Себе, да службу у духу теби, душо, представи.

Постивши Господъ днийъ четъредесятъ къ пѣтъмни, погледи възлака, показвѣа челоуечеиское; дѣше, да не разленишишиа, аще тебе приложитѣа врагъ, молитвою же и постомъ отъ ногъ твоихъ да отразитѣа.

Христосъ искушашешиа, дѣвола искушаше, показвѣа каменне, да хлѣби бѣдѣтъ, на горѣ козведе видети всѣа царствѣа мира ко мгновенинѣ; ѡкоима, о дѣше, лоблениа, трезвениа, молиши на всякий часъ Богу.

Горлица пѣтъмнилюбива, гласъ копницѣаго козгласи, Христовъ свѣтильникъ, проповѣдвѣаи покланне, Иродъ беззаконноа со Иродиадою. Зри, дѣше моа, да не ѡблѣзнешѣи къ беззаконныа гѣти, но оклобкзѣаи покланне.

Въ пѣтъмнию вѣлениа благодѣти Прѣдтеча, и Иудѣа всѣа и Самарѣа слышаше тѣчахѣ и исповѣдахѣ грѣхи своа, крѣщающѣа ѡсердно: нѣже ты не подражала еси, дѣше.

Бракъ ѡко четъмный и ложе неискверно, окоа ко Христосъ прѣжде благослови, плочнию гадый, и къ Кани же на краце кодѣ къ вино совершаша, и показвѣа перковъ чѣдо, да ты изменишишиа, о дѣше.

Разслабленнаго стѣагнѣа Христосъ, одаръ вземша, и юношѣа ѡмерша козбвиже, кобиче рождение, и сочинѣа отчрока, и самарѣанѣне гакниа, къ дѣше слѣжкѣа тебе, дѣше, предъживопниа.

Господ исцели крвоточиву жену додиром краја одеће, и губаве очисти; следе и хроме просветивши исправи, глуве пак и неме и згрчену жену исцели речју, да се ти спасеш, бедна душо.

Христос Логос, исцељујући болести проповедаше Јеванђеље сиромашнима, хроме лечаше, са цариницима јеђаше, са грешницима разговараше; Јаировој кћери, која беше умрла, поврати душу додиром руке.

Цариник се спасе, и блудница постаде целомудрена, а фарисеј, хвалећи се, би осуђен; јер цариник вапијаше: очисти ме! а блудница - помилуј ме! Фарисеј пак, хваљаше се говорећи: Боже, благодарим Ти! и остале безумне речи.

Закхеј беше цариник, па ипак се спасе, а фарисеј Симон саблажњаваше се, блудница пак примаше разрешење грехова од Онога који има силу отпуштати грехе; њу, душо, труди се да подражаваш.

О бедна душо моја, ниси се угледала на блудницу, која узевши алавастар мира, са сузама умиваше, а косом отираше ноге Спаситељу, Који цепаше списак њених старих сагрешења.

Дознала си, душо моја, за градове којима Христос проповеда Еванђеље, како бише проклети. Побој се казне да не будеш као они, јер Господ, упоредивши их са Содомљанима, чак до пакла их осуди.

Крвоточивѣю исцели прикосновением краја ризна Господъ, прокаженныхъ очисти, слепыя и хромыя просветивъ исправи, глухия же и немыя и ничалциа низъ исцели словомъ: да ты спасешися, окаянная дѣше.

Недѣги исцелена, ницимъ благоверествоваше Христосъ слово, вредныя врачевка, с мытаря идѣше, со грешники беседоваше, Иаировы дщере дѣшъ предъмершѣю возврати омазаннемъ рѣки.

Мытарь испашеся, и блудница целомудрествоваше, и Фарисей, хвалася, осѣждашеся. Овъ же, очисти мя; ова же, помилуй мя; ей же величашеся копия: Боже, благодарю Тя, и прочыя безумныя глаголы.

Закхей мытарь бе, но оваче испашеся, и Фарисей Симон саблажнѣашеся, и блудница принимаше отъглаголѣнаго разрешеннаго отъ Ииѣцѣаго крепостѣ отъглаголѣти грехи, юже, дѣше, потщениа подражати.

Блуднице, о окаянная дѣше моя, не порекновала еси, гаже примши мира алавастръ, со слезами мазаше нозе Спасове, отре же класы, древнихъ согрешений рѣкописанниа Раздирающаго ея.

Грады, имже даде Христосъ благоверити, дѣше моя, ѡведла еси, како проклати быша. Ѹбойна ѡказанна, да не будеши такоже оны, и хже содомляномъ Владыка ѡподобивъ, даже до ада осѣди.

Душо моја, немој се очајањем показати гора чувши за веру Хананејкину, чија се кћер речју Божјом исцели; него и ти, као она, завапи из дубине срца Христу: Сине Давидов, спаси и мене.

Сине Давидов, смилуј се, спаси и помилуј ме, Ти који си бесомучне речју исцелио; умилним гласом реци ми као разбојнику: Заиста ти кажем, са мном ћеш бити у рају, када дођем у Слави Својој.

Један разбојник Те хуљаше, а други Те разбојник као Бога слављаше, јер оба на крсту висиаху. Но, о Милосрдни! као Твоме верноме разбојнику, који у Теби познаде Бога, и мени отвори врата Твога славнога Царства.

Сва твар дрхташе видећи Те распета, горе и камење од страха се распадала, и земља се колебаше, и пакао се разголићаваше, и светлост у дану помрачаваше, гледајући Тебе, Исусе, прикована телом.

Не изискуј од мене плодове достојне покајања, јер снага моја у мени нестане; даруј ми увек срце скрушено, и смиреност духа, да то Теби принесем, као пријатну жртву, једини Спаситељу.

Судијо мој и Знанче мој, Који ћеш опет доћи са анђелима да судиш целом свету, поштеди ме тада погледавши ме Твојим милостивим оком, и помилуј ме, Исусе, као онога који је сагрешио више од сваког људског бића.

Да не горшала, о душе моя, гвнишнела отчаианнем, хананени берѣ слышавшала, елаже дщи елоком Божиим исцелила; Сыне Давидов, спаси и мене, коззокси из глѣбини сердца, такоже она Христѣ.

Ѡмилосерднела, спаси ма, Сыне Давидов, помилѣи, кеснѣицима елоком исцеликѣи, гла же клагѣтрокнѣи, како разбойникѣ, мне рцы: аминь, глаголю тебе, со Аноу вѣдешн к раи, егда приндѣ ко славе Анои.

Разбойник оглаголкаше Ти, разбойник когелоклаше Ти, ока ко на крестѣ свисагта. Но, о Клагѣтрокне, како верному разбойнику Твоему, познашемѣ Ти Бога, и мене откверзи дверь славнога Царствннн Твоего.

Тварь содрогашенела, рапинаела Ти видати, горы и каменнела страхом распадалѣи, и земла сотрѣвашенела, и ад окнажашенела, и соомрачашенела свѣт ко дне, зра Тебе, Инисѣе, пригкождена ко Крестѣ.

Достѣиных покланннн плодок не негннжи от мене, нко крепость моя ко мне окѣде; сердце мне дарѣи прино сокрѣшенное, ницетѣ же дѣховнѣи: да сна Тебе принесѣ, како приатнѣи жертѣѣ, Едине Спасе.

Ѡдне мой и вѣдче мой, хотѣи пакн принти со ангелы, едннчи мирѣ всемѣ, милостннннм Твоим оком тогда видѣк ма, пощадн и щцедн ма, Инисѣе, паче влалаго естѣтѣѣ человека согрѣшнншн.

Марији: Све си задивила твојим необичним животом, ангелске чинове и све људе, поживевши као бестелесно и натприродно биће; отуда си, Маријо, ишавши невештаственим ногама, прешла Јордан.

Преподобна Мати, умилостиви Створитеља за све који те славе, да се избавимо од злостављања и невоља оних који нас нападају са свих страна; да избавивши се од искушења, непрестано величамо Господа који те је прославио.

Андреју: Андреје часни и оче треблажени, пастиру Критски, не престај молити се за оне који те певају: да се сви ми који поштујемо верно спомен твој, избавимо од гњева, и невоља, и пропасти, и безбројних сагрешења.

Слава, **Тројичан:** Оца прославимо, Сина узвеличајмо, Духу божанскоме верно се поклонимо, Тројици нераздељивој, Јединици по бићу, као Светлости и Светилима, и Животу и Животима, Који оживљава и просвећује све и сва.

И сада, **Богородичан:** Чувај народ Твој, Пречиста Богородитељко, јер Тобом у вери живимо и Тобом се утврђујемо, и Тобом побеђујемо свако искушење, и надвлађујемо противнике, и напредујемо у богољубљу и братољубљу.

Прпчквкъ: Преподобна мати Марие, моли Бога о нас.

Ћднвила еси всех странным житием твоим, ангелок чини и человекок соборы, невестественно пожихши и естество прешедши; иже, яко невестественными ногами вшедши, Марие, Иордан прешла еси.

Прпчквкъ: Преподобна мати Марие, моли Бога о нас.

Ћмилостиви Создателя о хвалащих тѣ, преподобна мати, избавитися озлобленнй и скорей, окрест нападающих: да избавишиа отъ напастей, возвещаним непрестанно прославляшаго тѣа Господа.

Прпчквкъ: Преподобне отче Андрее, моли Бога о нас.

Андрее честный и отче треблаженнейший, пастырю Критский, не престаи молати о копекающих тѣа: да избавишиа вси гнева, и скорби, и члениа, и прегрешеннй безмерных, чтвци твою память верно.

Слава, **Трончан:** Тронце Единороднаго, Единице Тринпостланаго, Тѣа копекаем, Отца славаще, Сына величающе и Дхху покланяющеа, Единомѣ естествомъ констаннымъ Богѣмъ, Жизни же, и Живдцемѣ Царствѣмъ безконечномѣ.

И ныне, **Богородичан:** Градъ Твој сохраниай, Богородительнице Пречистаа, в Тебе ко еси верно царствуйай, в Тебе и вѣтверждаетсиа, и Тобою побеждай, побеждаетъ всякое исквшение, и пленяетъ ратники, и проходитъ погвшлине.

И опет Ирмос: Од бесеменог зачећа...
И даље се врши Јутрење по обичају.

Таже ова лика вкѹпе поют Ирмос:

Безземнаго зачатна Родитво неказанное, Матере
безмѣжна неглинен Плод, Божие ко рождение окновлачет
естества. Темже Ты ки роди, яко Богоневѣстнѣю Матерь,
пракославно величаем.

БИБЛИОГРАФИЈА

Књига: Велики канон Светог Андреја Критског
Благослов: Епископ рашко-призренски Артемије
Издавач: Епархија рашкопризренска
Уредник: Војислав Јовичић
Са грчког: Епископ рашко-призренски Артемије
Коректура: Гордана Чугаљ
Припрема: Скенер Студио Лазић
Место: Београд
Година: 2007. Тираж: 500
ИНТЕРНЕТ ИЗДАЊЕ
Објављено: 13. марта 2016.
Уредник: Протојереј-ставрофор Љубо Милошевић
Дигитализација: Иван Ташић
Коректура: Данијела Олујић и Иван Ташић

Црквенословенски преузето са:
<http://hrampm.org/library/>

